

Quan Hệ Không Đúng Đắn

Contents

Quan Hệ Không Đúng Đắn	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	19
6. Chương 6	23
7. Chương 7	27
8. Chương 8	32
9. Chương 9	36
10. Chương 10	41
11. Chương 11	45
12. Chương 12	50
13. Chương 13	55
14. Chương 14	59
15. Chương 15	64

Quan Hệ Không Đúng Đắn

Giới thiệu

Trêu chọc em, dạy dỗ em, lại bị hồn nhiên của em hấp dẫn không muốn dừng lại
Lệ thuộc vào anh, y

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-he-khong-dung-dan>

1. Chương 1

1.1

“Khụ khụ. Khụ khụ khụ khụ.”

1 tiếng ho khan kéo dài ở trong phòng bệnh không ngừng sâu kín vang lên

Nằm ở trên giường bệnh là 1 lão nhân, đã bị đau ốm hành hạ đến chỉ còn da bọc xương, nhưng lúc này, con người lại so với bất cứ lúc nào đều trong trẻo hơn tựa như là ánh hồi quang phản chiếu cuối cùng khi gần tới cõi vĩnh hằng.

Ông lão đối với người trước giường bệnh 1 bóng dáng cao lớn, tuấn tú đưa ra bàn tay khô gầy thanh âm khàn khàn cố gắng dùng hơi sức tàn của mình để nói:.. ...Kỳ..Ngôn...”

Bóng dáng kia vội vàng ở trước giường bệnh đưa tay nắm tay run rẩy của lão nhân, nhìn lão nhân cặp mắt hiện đầy tia máu của một mối, thanh âm ần ần nói nhỏ:

“Dạ, cháu ở đây.”

“Cháu đây rồi. Khụ khụ khụ! Cháu ở đây là tốt rồi.” Lão nhân vui mừng nhìn hấn, lộ ra nụ cười thản nhiên

“Kỳ Ngôn. . . Kỳ Ngôn. . .cháu hãy giúp ta! Trừ cháu ra không ai có thể, khụ khụ khụ. Không có bất kỳ người nào có thể giúp.”

“Ông cứ nói, bất kể là chuyện gì cháu đều đồng ý với ông.” Mối mỏng khẽ mở, ưng thuận ra lời cam kết.

Lão nhân hai mắt trong trẻo hơi ươn ướt, thở dài một tiếng

“Ta cảm thấy mình. . . đời này cũng coi là sống đủ rồi, không oán không hối, chỉ là ta thật sự là muốn thấy Tiểu Dao một lần cuối. . . Tiểu Dao của ta. . . Khụ khụ khụ. . .”

“Thư lão, ông hãy kiên trì một chút nữa, cô ấy rất nhanh sẽ trở lại, ông nhất định có thể nhìn thấy.”

“Không.” Lão nhân khẽ lắc đầu, khó khăn cười khổ

“Ta biết rõ mình đã không thể chống đỡ được nữa. Khi đó ..., khụ! Kỳ Ngôn. cháu phải giúp nó, ta chỉ tin tưởng cháu, chỉ có thể tin cháu! Trừ cháu ra, ta không biết còn có ai có thể đứng ở bên cạnh nó. Khụ khụ! Kỳ Ngôn, cháu hãy đồng ý với ta hãy nâng đỡ nó, giúp nó đứng cảm đối mặt với tất cả, khụ khụ. . . Đồng ý với ta, hãy đồng ý với ta!”

“Thư lão. . .” Hấn nắm thật chặt tay của lão nhân, thanh âm nghẹn ngào:

“Cháu đồng ý với ông! Quyết không đổi ý!”

“Vậy thì tốt. . .” Lão nhân rốt cuộc an tâm gật gật đầu, mắt trong cũng bắt đầu mê mang, trước mắt tựa hồ hiện ra dung nhan xinh đẹp kia

“Tiểu Dao, Tiểu Dao. . .”

Hồi lâu, thanh âm lão nhân từng chút từng chút yếu bớt, mí mắt dần dần đóng lại, tay nắm chặt cũng dần dần buông ra, cuối cùng. Mất đi toàn bộ hơi sức, nằm ở bên giường; ông đã chết với gương mặt đã không còn sức sống nhưng bên khóe miệng như ẩn 1 nụ cười yếu ớt.

Một phòng yên ắng.

Bên giường nam tử kia bỗng dựng cúi đầu, tay nắm chặt tựa hồ che giấu khổ sở.

Không biết trải qua bao lâu hấn mới từ từ đứng lên, hai mắt đỏ bừng nhìn chăm chăm lão nhân đã mất trên giường, nhẹ nhàng thay ông đắp lên tấm vải màu trắng.

Thư lão, chuyện cháu đồng ý với ông cháu nhất định sẽ làm, nhất định, ông hãy an tâm đi đi!

Đi vào 1 căn phòng được bố trí sạch sẽ thanh lịch có một linh đường, nhìn ảnh trắng đen trên cao trong nháy mắt đó thư Dao có loại cảm giác gần như ngất xỉu; sắc mặt nàng trắng như tờ giấy, đột nhiên lão đạo ngã xuống, lại cố gắng ổn định thân thể của mình, giờ phút này trong đầu nàng trống không chậm rãi đi tới quan tài bên linh đường, đưa tay sờ nhẹ một chút cổ quan tài lạnh lẽo, lại lập tức e sợ tránh không kịp thu hồi tay.

Há hôm, nàng muốn nói cái gì nhưng trong cổ họng lại như là bị tắc lại, khó chịu không phát ra cái thanh âm nào, nàng nghĩ tự nói với mình đây đều không phải là thật, nhưng loại cảm giác hít thở không thông này chân thực như thế nhắc nhở rằng cái trước mắt nàng nhìn thấy là sự thật, làm cho nàng không cách nào chịu đựng.

“Tiểu Dao, cháu không sao chứ! Cháu đừng hù dọa Đình gia gia, hãy nói 1 câu đi!” Vẫn đi theo Thư Dao bên cạnh là Thư quản gia, cả đời hầu hạ Lão thái gia Thư gia, trên mặt vừa lau lệ, vừa khuyên bảo, Thư Dao vẻ mặt thật dọa người làm ông thật sợ muốn điên!

Thư Dao thẩn thờ nhìn lại Đình lão, hít một hơi thật sâu, rốt cuộc phát ra thanh âm nhỏ yếu: “Đình gia gia, ông tại sao dẫn cháu tới nơi này? Ông không phải nói là muốn dẫn cháu đi gặp gia gia sao? Ông không phải nói là gia gia muốn gặp cháu sao? Tại sao chúng ta không thấy ông? Ông dẫn cháu đi tìm gia gia đi có được hay không?”

1.2

Đình lão đau lòng nhìn Thư Dao, kéo lại tay của cô bé

“Tiểu Dao, cháu hãy nghe ta nói.”

“Không, cháu không muốn nghe!” Thư Dao chợt bỏ ra tay Đình lão, thanh âm bắt đầu run rẩy:

“Cháu muốn thấy gia gia. . .Cháu phải đi khỏi nơi này!”

Nhìn Thư Dao vội vàng rời đi Đình lão rốt cuộc khóc rống lên một tiếng:

“Tiểu Dao, cháu phải đối mặt với thực tế! Lão gia đã chết. Ngài ấy đã ra đi!”

“Không!” Thư Dao rống lại, giọng là than thở khóc lóc

“Ông lừa cháu, này không phải là thật! Cháu không tin, không tin! Gia gia không thể nào chết, ông không thể nào nằm trong quan tài đó, ông không thể nào sẽ không bao giờ đối với cháu dịu dàng nói “Tiểu Dao của ông”. . . Ông sẽ không bỏ lại cháu, sẽ không! Hu hu hu.”

Nàng làm sao có thể tin?

Một năm trước, nàng bị gia gia dụ dỗ rời Đài Loan đi California lúc ấy gia gia còn rất khỏe , ở phi trường gia gia còn kéo tay của nàng nói ông sẽ chờ cháu trở lại, trong thời gian đi xa nàng còn thường xuyên cùng gia gia dùng chat webcam báo cáo tình huống, nhưng tại sao bây giờ đột nhiên thông báo với nàng gia gia bệnh tình nguy kịch, muốn nàng lập tức trở về? Mà nàng sau khi trở lại rồi lại tàn nhẫn nói cho nàng biết nàng sẽ không còn được gặp lại gia gia nữa, trước mặt chỉ có một cỗ quan tài lạnh lẽo! Nàng đã cùng gia gia xa cách vĩnh viễn . . .

Không! Nàng không tin đây tất cả nhất định đều là giả!

“Tiểu Dao . . .” Đình lão tiến lên đỡ Thư Dao xiêu vẹo chỉ chực đổ, khuyên giải nói:

“Ta biết rõ cháu trong lúc này nhất thời rất khó tin tưởng nhưng kỳ thật. . . Một năm trước, lão gia cũng biết mình mắc bệnh ung thư gan, sống không có được bao lâu nữa, cho nên mới nhịn đau đưa cháu ra nước ngoài một thời gian, ngài không chỉ là hi vọng cháu dù không có sự bảo vệ của ngài vẫn có thể học tập tốt, có 1 cuộc sống độc lập, tự chăm sóc mình cho nên vẫn giấu giếm bệnh tình của mình sợ cháu thương tâm, cho đến khi ngài bệnh tình nặng, ta mới dám thông báo cho cháu, chỉ là. . . chỉ là đã là quá chậm!”

Nghe lời nói của Đình lão Thư Dao lệ như suối trào chảy xuống, nàng tránh ra sự nâng đỡ té nhào vào trên quan tài, khàn giọng khóc rống lên:

“Gia gia! Làm sao ông có thể đối với cháu như vậy? Tại sao có thể khi lúc ông cần nhất cháu nhất lại đẩy cháu ra chứ? Hu hu. Gia gia, ông đừng bỏ lại Tiểu Dao một mình, ông tỉnh dậy đi, ông không thể ngủ như vậy, ông nhắm mắt nhìn Tiểu Dao đau lòng khổ sở, tuyệt vọng sao? Gia gia!Hu hu. Gia gia, Tiểu Dao không thể không có người, ông mau dậy đi có được không? Ông đã nói, phải nhìn Tiểu Dao lập gia đình, Thành gia, cùng Tiểu Dao sống cả đời cơ mà. . . Gia gia!”

Nàng đau lòng đăm quan tài, cho đến khi kêu gào tới kiệt sức Thư Dao mới mất đi tất cả lực khí từ từ ngồi dưới đất dựa vào quan tài dằng về nước nỡ; Đỉnh lão nhìn nàng bộ dáng này bất đắc dĩ lắc đầu, lẳng lặng rơi lệ đứng ở một bên trong lúc nhất thời linh đường bởi vì Thư Dao đau lòng mà bao phủ 1 không khí cực kỳ bi ai, im ắng yên tĩnh .

Cho đến khi. . . cửa linh đường đột nhiên truyền đến một hồi rít rít hỗn loạn tiếng bước chân.

“Lão Thái Gia ơi, làm sao ngài cứ ra đi như vậy! Ngài làm sao bỏ lại chúng ta chứ?” Một đạo kêu gào bên nhọn phá vỡ sự yên tĩnh.

“Lão Thái Gia, như vậy là ngài đã ra đi rồi, biết chúng con đau lòng bao nhiêu không?” Một giọng nam cũng không chịu thua gào thét.

Tiếp đó một đồng người bắt đầu học theo các loại kêu khóc nhưng là rất rõ ràng kêu gào như vậy lại không mang theo bất cứ tia cảm tình nào chỉ là càng lộ rõ sự dối trá cho câu “Cực kỳ bi ai” kia, khiến linh đường trong lúc nhất thời trở nên vô cùng huyền ảo.

Thư Dao nhẹ nhàng nâng đầu, nhích lên lông mày, Đỉnh lão dìu nàng đứng lên nhìn trước quan tài không xa “Phù phù phù phù” một đồng người ngã quỵ , vô lực cực kỳ.

Một hồi lâu, nàng hướng về phía đám người tựa hồ có chút không giải thích được nhẹ nhàng nói:

“Có thể mời các chú bác cô dì không cần gào lớn như vậy được không?”

Cho dù nàng thể xác và tinh thần đã mệt mỏi không muốn để ý bất luận chuyện của kẻ nào, nhưng nàng cũng không muốn để cho bọn họ cứ như vậy quấy nhiễu gia gia nghỉ ngơi.

1.3

Âm thanh nữ nhân gào thét Thư Gấm nghe tiếng đột nhiên ngưng kêu gào, như thần kỳ phía sau nàng một đám người cũng ngưng thanh âm kêu gào, Thư Gấm đứng dậy nhìn Thư Dao, sơn móng tay đỏ thắm ngón tay dài chỉ vào Thư Dao, âm dương quái khí nói:

“Tiểu Dao, cháu đây là ý gì? Cái gì là ‘la to nói lớn’, chúng ta là bị thương thảm thiết vì Lão Thái Gia! Cháu bây giờ là đang chỉ trích chúng ta sao?”

Thư Dao cắn môi, lắc đầu một cái :

“Đường cô, cháu không phải ý này.”

“Vậy cháu là có ý gì!” Nam nhân kia thét, Thư Nguyên Hồng cũng từ đất đứng dậy, khí thế hung hăng hướng Thư Dao

“Chúng ta đâu gì cũng là trưởng bối của cháu, cháu lại dám nói chúng ta là ở đây la to nói lớn?”

Bị hô như vậy Thư Dao vốn là xiêu vẹo chỉ chực đổ, thân hình càng thêm không vững lão đảo, nàng có chút hèn nhát vịn vào quan tài, nhỏ giọng nói:

“Không phải! Đường thúc, cháu chỉ phải. . chỉ là không hy vọng cô chú quấy rầy gia gia.”

“Quấy nhiễu?” Không ít người bắt đầu chua ngoa nói:

“Chúng ta đây là thương tiếc, sao có thể là ‘quấy nhiễu’ chứ?”

“Hay là, cháu không hoan nghênh chúng ta thì cứ nói thẳng! Nói như vậy quanh co làm gì?”

“Thật là không biết Lão thái gia dạy cháu gái mình thế nào, không biết lễ phép như vậy!”

“Đủ rồi!” Đỉnh lão không nhịn được rống giận:

“Lão thái gia xương cốt còn chưa lạnh mà các người liền không thể chờ đợi muốn chèn ép cháu nó, thật quá ghê tởm!”

“Này! Cái lão nô tài kia ở đây nói nhăng gì đấy!” Thư Gấm bên nhọn trách cứ:

“Chúng ta nói chuyện không tới phiên kẻ ở chen miệng!”

“Đúng là! Có lòng tốt lại bị coi là gan lừa.” Phía sau lại có 1 người phụ họa.

“Tốt bụng? Người nào mà không biết mấy người là tới đây làm gì!” Đinh lão cặp mắt đỏ hoe

“Lão thái gia vừa chết, mấy người liền không thể chờ đợi muốn qua chia sản nghiệp của Thư gia phải không? Mấy người nghĩ hay nhỉ? Lão thái gia đem tất cả đều để lại cho Tiểu Dao rồi, mấy người 1 đám sài lang hổ báo đừng mơ tưởng được một phen một hào!”

Tất cả mọi người âm thầm hít một hơi, Thư Nguyên Hồng lại cười lạnh, cổ làm về tốt bụng nói:

“Tiểu Dao mới 20 tuổi, cái gì cũng không hiểu, nó làm sao có thể đủ bản lĩnh đón lấy sản nghiệp to lớn của Thư gia được? Huống chi, trạng thái của nó bây giờ đại khái cũng không còn tâm tình xử lý chuyện của công ty? Chúng ta ít ra có thể một tay giúp nó quản lý, chờ Tiểu Dao sau này lớn lên giao cho nó chứ sao?”

Thư Gấm cũng ác độc mà cười : “Đúng thế! Chúng ta tốt bụng là thế mà tên nô tài này dám nói vậy!”

“Làm trò.” Đinh lão hừ lạnh

“Mấy người đều là lòng dạ Tư Mã Chiêu! Thư gia nếu là ấy người quản còn đem trở về được sao? Tiểu Dao tuổi đã đủ lớn, tiểu thư sẽ kiên cường, không cần mấy người, mấy người đừng nghĩ ăn hiếp nó giành sản nghiệp Thư gia, mấy người chỉ là người ngoài cùng Lão thái gia không hề có quan hệ !”

“Chúng ta là người ngoài?” Thư Gấm chưa ngoa mà cười, có chút tức giận bưng bưng không thể át

“Chúng ta cũng họ ‘ Thư ’, Lão thái gia khi còn sống cũng coi chúng ta như người một nhà; Lão thái gia vừa chết cái tên nô tài này muốn tạo phản hay sao?”

“Đúng vậy!” Thư Nguyên Hồng đột nhiên tiến tới gần Thư Dao

“Tiểu Dao, cháu nói! Có phải Lão thái gia vừa chết, cháu liền muốn đuổi chúng ta đi phải không? Cháu sao lại có thể ác độc như vậy?”

Thư Dao vốn là bởi vì gia gia chết mà cảm thấy vô dụng, tựa hồ không còn có người bảo vệ mình, nàng mờ mịt, bị náo loạn như vậy cũng đã không thể không run rẩy, sợ hãi lắc đầu

“Không phải vậy. . . Không phải. . .”

Đinh lão một tay đỡ Thư Dao bảo hộ ở phía sau

“Mấy người muốn làm gì?”

Một đồng lớn người vốn cùng Thư gia không hề có quan hệ cũng bắt đầu đối với Thư Dao áp bức:

“Cháu nói, cháu có phải muốn đuổi chúng ta đi hay không?”

“Thư Dao, cháu trước tiên đem sản nghiệp Thư gia giao ra đây đi! Chúng ta thay cháu quản lý là tốt nhất.”

“Nếu cháu còn không biết điều, đừng trách chúng ta không dạy bảo cháu!”

Đinh lão cùng Thư Dao bị bức lui về phía sau, đang khi Thư Dao bị đá kích hành hạ đến mau không chịu nổi thì đột nhiên một thanh âm mang theo sự bất cần đời ở một bên linh đường vang lên.

“Đây là làm gì thế? Đến giờ chiếu phim cuộc chiến tranh đoạt tài sản gia tộc chiếu 8h buổi tối sao?”

Đột nhiên toát ra một tiếng người tới khiến tất cả mọi người chợt ngưng động tác, rồi rít quay đầu đến tột cùng là người nào giờ này còn dám nói giỡn; đạo thanh âm này khiến Thư Dao không hiểu sao lại buông lỏng một chút cảm xúc căng thẳng, nàng tái mặt quay đầu nhìn thấy 1 bóng dáng cao to tuấn tú kia

Đẹp trai, hấp dẫn, 1 người đàn ông có mị lực, những người như vậy Thư Dao thấy cũng không ít, hơn nữa ở California thấy mỹ nam thấy nhiều. . . Nhưng là, trong phút chốc nhìn thấy hắn, nàng vẫn là không cách nào không chế mà mất hồn.

Dưới sợi tóc đen bóng là 1 gương mặt tinh xảo, gò má tuấn mỹ khác thường, mày rậm, một đôi mắt đen, phối hợp với phong cách lưỡi biêng của hắn tựa hồ không giống, rồi lại không hiểu sống mũi cao giống như là chạm trổ tỉ mỉ, môi hơi có vẻ cợt nhả mang theo ý vị cười như không cười, hấp dẫn mà mê người. . .

Hắn đến tốt cùng là người nào?

“Cậu là ai?” Thư Nguyên Hồng nói cũng là cái trong lòng Thư Dao hỏi.

“Tôi?” Lan Kỳ Ngôn ngón tay thon dài gật một cái, cố làm vẻ thâm trầm tự hỏi

“Bà hỏi tôi ?”

“Nói nhảm! Tôi hướng về phía cậu nói không hỏi cậu thì hỏi ai?” Thư Nguyên Hồng không kiên nhẫn nói.

2. Chương 2

2.1

“Như vậy a, vậy xem ra ngài được nuôi dạy tựa hồ không tốt lắm, cha mẹ ngài không dạy ngài khi hỏi tên họ người khác thì đầu tiên phải nói tên của mình trước sao?” Lan Kỳ Ngôn tiếc nuối lắc đầu một cái, cong lên khóe môi.

“Cậu!”

“Này, không cần cùng tiểu tử này nói nhảm.” Thư Gấm hướng về phía Thư Nguyên Hồng nói, sau đó nhìn Lan Kỳ Ngôn, cười híp mắt

“Đây là chuyện nhà Thư gia, không liên quan đến cậu, mời cậu đi ra.”

“Gì cơ?” Lan Kỳ Ngôn khoa trương kinh ngạc kêu một tiếng

“Đi? Này không tốt lắm . . . Tôi chính là nhận ủy thác của 1 người, phải hết lòng làm việc cho người ta mới đúng!”

“Cái gì?” Rất nhiều người không hiểu kêu la lên:

“Tiểu tử này đến làm cái gì?”

Lan Kỳ Ngôn làm như không sao cả, nhún vai đi qua bọn họ đi về phía Thư Dao, đứng lại ở trước người của nàng, trên cao nhìn xuống như có thâm ý đối với nàng cười 1 cái

“Thư tiểu thư, tôi là Lan Kỳ Ngôn, là luật sư Thư lão ủy thác, tin tưởng tôi là được rồi.”

Thư Dao mở to con mắt không tự chủ được vui mừng ngẩng đầu lên nhìn luật sư, chỉ là một ánh mắt lại làm cho tim của nàng đập đến mất khống chế, nàng nhìn vào đôi mắt thật sâu phần một lo lắng cùng tuyệt vọng kia, cơ hồ mau bị dung hóa, nàng biết hẳn là tới giúp mình, nàng có thể tin tưởng hẳn!

Nghiêm túc gật đầu một cái, Thư Dao dịu dàng nói:

“Tôi tin tưởng anh.”

Đình lão cũng vui mừng nói:

“Tôi biết cậu! Lan luật sư là người cuối cùng mà lão gia nói chuyện .”

Gật đầu một cái Lan Kỳ Ngôn xoay người nhìn đám người đến không có ý tốt gì nhíu mày

“Các vị, còn có việc sao? Không có việc gì nữa có thể mời mấy người đi cho?”

Trong lúc nhất thời tất cả mọi người nháo, Thư Nguyên Hùng rống lên:

“Cậu là cái luật sư gì chứ? Ai có thể tin tưởng chuyện hoang đường như thế? Cậu muốn đuổi chúng tôi đi, cậu nhất định là 1 tên lường gạt!”

“Đúng, là 1 tên lường gạt!”

Thư Gấm liếc nhìn Lan Kỳ Ngôn, nàng cũng không tin cái nam nhân xem ra không tới ba mươi tuổi này sẽ là 1 luật sư, tám phần là người Đình lão tạm thời tìm đến diễn.

“Thật tiếc quá, mấy người trí thông minh so với tôi tưởng tượng thấp hơn rất nhiều.” Lan Kỳ Ngôn thở dài nhếch môi, có vẻ có chút không thú vị.

“Cậu là có ý gì!”

“Đơn giản mà nói, tôi là rất sợ người phiền toái.” Lan Kỳ Ngôn tựa hồ rất khổ não mang theo ý tiếc hận cười nhẹ lại làm cho người ta có loại cảm giác không rét mà run

“Khi đó tôi có thể hướng tòa án xin lệnh cấm, cấm mấy người tiến vào Thư gia sẽ không lãng phí quá nhiều thời gian của tôi, cho nên mấy người có thể xin cứ tự nhiên, không để cho tôi quá phiền toái sao? Tổng thể mà nói nếu ai để cho tôi quá phiền não tôi sẽ bồi kẻ đó nhiều phiền não hơn, lúc đó hối hận tại sao khi bắt đầu không đơn giản một chút.”

“Mày ... Đáng ghét!” Thư Nguyên Hồng tiến lên liền chuẩn bị dạy dỗ tên luật sư kia:

“Cái thằng luật sư không biết từ có nào chui ra, cút ra cho tao.. . A!”

Đối mặt với khí thế hung hăng của Thư Nguyên Hồng, Lan Kỳ Ngôn chỉ hơi nhấc chân nhường kẻ kia 1 đoạn đường, để cho kẻ kia úp sấp đến bắt đầu kêu rên, khiến không ít người ngạc nhiên lui ra sau.

Mà Lan Kỳ Ngôn chỉ là tiếc rẻ lắc đầu một cái :

“Thật ra thì lâu rồi tôi cũng rất không thích bạo lực, nhưng boss nhà tôi nói rồi đối mặt với bạo lực phải lấy dữ dội chế dữ dội là phương pháp tốt nhất, tôi nhất định nghe lời boss, cho nên xin lỗi.”

Thư Gấm cắn chặt răng, bèn nhõn nói:

“Cậu rốt cuộc là ai, cậu muốn thế nào?”

Lan Kỳ Ngôn rất bất đắc dĩ : “Tôi đã nói rồi, tôi là luật sư Thư lão gia ủy thác, tôi nghĩ mình nói là tiếng Trung cũng không khó hiểu lắm thì phải.”

“Không thể nào! Cậu rốt cuộc là luật sư từ đâu tới?”

Lan Kỳ Ngôn một bộ không thể làm gì khác, từ từ túi áo trên móc ra danh thiếp mạ vàng, bỏ rơi hướng Thư Nguyên Hồng nằm trên mặt đất

” Lan Kỳ Ngôn, luật sư sự vụ sở Hằng Giản, không biết mọi người đã nghe qua chưa?”

Tất cả mọi người tại chỗ hít sâu một hơi, không thể tin nhìn chằm chằm, hắc... tên không tới ba mươi tuổi còn tuổi trẻ vậy lại có thể là luật sư nổi tiếng của Sự vụ sở thần bí, có lẽ còn là 1 trong 5 kim bài luật sư? Lời đồn đại 5 luật sư này có tiền cũng không mời được, thân phận hành tung rất thần bí kia sao?

2.2

Bọn họ cũng ít nhiều đều là ở kẻ lẫn lộn trong thương giới, không ai không biết sự uy tín của Sự vụ sở Hằng Giản, lời đồn đại boss của những kim bài luật sư thần bí kia là 1 nhân vật nguy hiểm hắc bạch cũng ăn sạch, những luật sư này trước đây không lâu bởi vì thắng được một án lý hôn hào môn tố tụng mà nổi tiếng một thời trong ngành luật sư; ngũ đại kim bài luật sư tính nguy hiểm đều không lường được, bọn họ cũng không muốn đắc tội với thứ người như thế, càng không muốn đắc tội với Hằng Giản! Rất nhiều người trong lúc vô tình bắt đầu lặng lẽ rời đi linh đường. . .

Thư Gấm cùng Thư Nguyên Hồng cũng khó có thể tin nhìn chằm chằm Lan Kỳ Ngôn cùng Thư Dao

“Nhưng. . . chúng ta muốn biết Lão thái gia di chúc rốt cuộc là cái gì? Khi ngài còn sống chúng tôi đều là tay trái tay phải của ngài, chúng tôi ở công ty cũng là có một chút cổ phần .”

Cổ phần? 3% hay là 5%? Còn nữa trong từ điển của bọn họ từ “Tay trái tay phải” , này có phải hay không hiểu là một kiểu A A.

Lan Kỳ Ngôn bí hiểm cười cười, khóe môi chứa một tia giễu cợt không rõ

“Di chúc, tôi đương nhiên sẽ tuyên bố, nếu như muốn nghe mời các vị vào 10h sáng một tháng sau đến Thư gia đại trạch. . . Và trong đoạn thời gian này, tôi hi vọng mọi người không cần quấy rầy Thư tiểu thư; dĩ

nhien. . . mọi người nếu như nhất định làm như vậy, tôi nghĩ tôi cũng không sợ phiền toái đi xin 1 lệnh lệnh cấm chế.”

“Tốt! Vậy thì một tháng sau.” Thư Gấm cùng Thư Nguyên Hồng không phục, hung hăng ác nhìn luật sư kia một cái, tức giận rời đi linh đường.

Rốt cuộc, linh đường khôi phục an tĩnh.

Lan Kỳ Ngôn nhú mảy, thở một hơi quay đầu lại, Đỉnh lão cảm động đến rơi nước mắt kéo hẳn lại

“Lan luật sư, cảm ơn cậu! Lão gia đi rồi, chỉ còn lại tôi theo tiểu thư hai người không có sự hỗ trợ của cậu, chúng tôi thật không biết nên làm sao đây !”

“Không có chuyện gì.” Vỗ vỗ bả vai an ủi Đỉnh lão, Lan Kỳ Ngôn nhìn về phía Thư Dao.

Nàng còn là không chớp mắt kinh ngạc nhìn Lan Kỳ Ngôn, cái loại cảm giác tim đập rộn lên đó, lại trở về trong thân thể của nàng, thần sắc cảm kích, trong vòng một ngày quá nhiều đả kích để cho nàng thật không cách nào chịu đựng, may mà có hắn, có hắn. . .

Một cảm giác thật sâu mệt mỏi choáng váng đánh úp tới Thư Dao, rốt cuộc nàng cũng nhận không được nữa, mất ý thức ngã về sau; khi té xỉu 1 phút kia nàng chỉ cảm thấy mình bị ôm vào 1 vòng tay ấm áp, ấm đến mức khiến nàng không cách nào khắc chế rơi nước mắt rồi lại rất an lòng. . .

Một tư thế ngồi giữ vững quá lâu khiến Lan Kỳ Ngôn rốt cuộc cảm thấy có chút không thích, hần lười biếng giãn ra thân thể một cái, chân thon dài đổi một cái thứ tự lần nữa áp vào chiếc ghế mềm mại.

Đốt ngón tay miễn cưỡng chống cằm, con ngươi đen như mực như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm người cách đó không xa, trên giường công chúa đầy rèm màu hồng, người đó vẫn như cũ không có động tĩnh gì, ngủ mê man.

“Thư Dao.” Hồi lâu, môi mỏng nhỏ giọng chậm rãi nói ra hai chữ, nâng lên 1 nụ cười không hiểu.

Nàng rất đẹp!

Quả là rất xứng với cụm từ công chúa bảo bối của Thư lão, da thịt trắng như tuyết, khuôn mặt nhỏ nhắn, tính xảo quyệt thành ngữ quan như thuận tóc dài xoắn nhẹ, 1 phong cách cao quý ưu nhã bẩm sinh, giống như một đóa hoa kiều diễm, không có một tia ô nhiễm của thế tục, thuần túy, có một sự ngây thơ, vô ưu phiền. . . .

Xem ra, nàng rất tốt, rất hoàn mỹ, vậy mà này lại thành chuyện Thư lão trước khi lâm chung lo lắng nhất!

Thân là cháu gái duy nhất của Thư lão, từ nhỏ được nâng niu trong lòng bàn tay, coi như hòn ngọc quý, được bảo vệ kỹ càng, cùng sự nuông chiều nhưng thân là người thừa kế duy nhất của Thư gia, Thư lão không thể nghi ngờ là dùng phương thức giáo dục sai lầm rồi, nàng nhu nhược, đơn thuần, ngay cả nói to có thể khiến nàng mềm lại, vì ngu ngốc cho nên thành vết thương trí mạng.

Thương trường là 1 thế giới đáng sợ, mà Thư gia to như vậy đối với Thư Dao này chính là khó có thể chống đỡ? Chỉ đối mặt với việc đột nhiên mất đi người thân duy nhất mà đã bị đả kích đến không cách nào chịu đựng này thì làm sao nàng làm sao có thể dễ dàng trở thành người nối nghiệp Thư lão kỳ vọng kia?

Lan Kỳ Ngôn bỗng chốc nhú mảy, ngón tay vuốt vuốt mi tâm hần rất nhức đầu.

Hắn không có hù dọa người, hắn thật sự là một rất sợ bị ai đó phiền toái, vậy mà trước mắt có một người siêu cấp đại phiền toái thể nhưng hắn lại không cách nào bỏ mặc; hắn đã đồng ý với Thư lão trước khi chết nhất định sẽ giúp nàng, đứng ở bên người nàng giúp nàng đứng cầm đối mặt với tất cả; chỉ là bây giờ nhìn lại cái lời hứa hẹn này xác thực không đơn giản! Hắn phải dùng 5 năm, mười năm. . . Hay là lâu hơn?

2.3

Dĩ nhiên, hắn không hy vọng là cả đời, cho dù Thư lão có ân với hắn, hắn cũng không thích bị một chuyện nào đó ràng buộc; như vậy tốc chiến tốc thắng chính là phương pháp có hiệu suất nhất đi!

“Ừm.” Bên trong phòng an tĩnh đột nhiên vang lên một tiếng ưm, cắt đứt suy nghĩ của hắn.

Theo bản năng hướng bên giường nhìn lại phát hiện mỹ nhân ngủ kia tựa như có lẽ đã tỉnh lại, chân dài khê chống hần tại trên sô pha đứng lên, chậm rãi đi tới bên giường.

Trên cao nhìn xuống hần lẳng lẳng nhìn Thư Dao, từng phát từng phát nhẹ nhàng vỗ, sau đó mí mắt từng chút từng chút mở ra; cặp mắt thuần túy xinh đẹp màu trà kia thẳng tắp chìm vào trong mắt của hần, nàng nhìn hần trong lúc nhất thời tựa hồ có chút mê hoặc, lại có chút thăm dò giống như bé Tiểu Bạch thỏ đáng yêu . . .

Nàng bộ dáng này làm cho hần khóe miệng nâng lên 1 đường cong

“Cô đã tỉnh?”

Tựa hồ rốt cuộc nhận rõ người trước mắt là ai, Thư Dao lúc này mới khê nhất môi khô khốc, thanh âm mềm yếu thử dò xét hỏi:

“Lan luật sư?”

“Ừ, là tôi, cô cảm thấy thế nào?”

Nhìn Thư Dao khó khăn giùng giàng chuẩn bị ngồi dậy, Lan Kỳ Ngôn đương nhiên nghiêng người đỡ nàng một cái, để cho nàng ngồi dựa vào đầu giường, thuận thế cũng ngồi ở bên cạnh giường của nàng.

“Cám ơn, tôi đỡ hơn rồi.” Trên mặt tái nhợt, không tự chủ bởi vì đụng vào thoáng qua như vậy mà có một tia đỏ ửng, tiếp theo nàng cúi đầu, tựa hồ đang nhớ lại cùng suy tư những thứ gì đó.

Lan Kỳ Ngôn cũng không có quấy rầy nàng, cho đến khi phát hiện nước mắt lớn chừng hạt đậu, vì nàng cúi đầu không nhìn thấy nhỏ xuống, thấm ướt chấm mềm.

Tròng mắt đen nhú lại, hần nhàn nhạt hỏi thăm:

“Còn có chỗ nào không thoải mái sao?”

Mà thư Dao chỉ là chậm rãi lắc đầu, thanh âm nghẹn ngào:

“ Lan luật sư, tôi rất vô dụng. . . Có đúng không?”

“Nói thế nào đây?” Yên lặng chốc lát, tròng mắt đen tĩnh mịch thoáng qua một tia ý vị không rõ sáng bóng môi mỏng cũng khê nâng lên.

“Gia gia bị bệnh thời gian dài như vậy, tôi cứ nhiên cái gì cũng không biết, tôi không thể cùng với ông đi hết những ngày cuối cùng, thậm chí đến bây giờ cũng không dám đối mặt với sự thật. Tôi thật sự là không biết phải làm những thứ gì.” Từ từ trần thuật sự thật này, nước mắt của nàng cũng rơi càng hung, thanh âm nhỏ hơn.

“Cô. Dích xác rất vô dụng.” Hồi lâu, kèm theo tiếng nàng dứt quãng, tiếng khóc thê lương một câu rất không phù hợp tình cảnh đột nhiên vang lên, mặc dù ngữ điệu hấp dẫn mà mê người, nhưng rất dễ dàng có thể cảm thấy sự thực tàn nhẫn.

Thư Dao bỗng dưng nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, mắt ướt làm cho người ta cảm thấy thương tiếc không dứt, nhưng nàng tựa hồ bị thái độ đột biến người đối diện hù được, ấp úng nói:

“ . . Lan luật sư.”

“A, thế nào, sợ?” Tiếng cười quen thuộc lười biếng nhẹ nhàng từ môi mỏng tràn ra, hần còn cười khiến gò má tuấn mỹ xem ra càng thêm câu lỏng người

“Cô cho rằng tôi sẽ đối với cô nói ‘ không, gia gia cô sẽ không trách cô ’, sau đó an ủi cô, nói hi vọng cô đừng quá đau lòng sao?”

Thư Dao con mắt nháy lệ nhìn hần, co rúm lại một chút, không dám lên tiếng, tựa hồ bị một câu đã nói toạc ra lời sâu trong nội tâm khó chịu, quần bách mà không biết làm sao.

“Không, tôi tuyệt đối sẽ không nói như vậy.”

Lan Kỳ Ngôn miễn cưỡng từ bên giường đứng lên, trên cao nhìn xuống nụ cười có chút lạnh lùng nhìn nàng, xuất khẩu cũng là nhẹ nhàng:

“Cô cho rằng, cô nếu lúc bắt đầu đã biết bệnh của Thư lão mà có thể cải tử hồi sinh cứu sống ông ấy sao? Cô là bác sĩ ư, hay là thiên sứ? A, coi như để cho cô cùng với ngẫu ấy đi tới một khắc cuối cùng, cô có thể làm những gì? Trừ khóc suốt suốt, không chịu nổi vì mất đi người thân, bản thân mình có thể không chảy một giọt nước mắt, có lý trí hãy xử lý tất cả mọi chuyện để Thư lão an tâm đi? Không, cô căn bản là không làm được không phải sao? Mà hiện nay, chuyện duy nhất cô có thể làm chính là nghĩ về sau nên làm cái gì, tỉnh lại thì thế nào nhưng rõ ràng từ cô có thể lại nói cho tôi biết, cô không phải biết phải làm gì? Cô hi vọng tôi trả lời cô thế nào? Thư tiểu thư. . . .”

1 đoạn văn mà hắn nói chậm chạp rõ ràng mà rất. . . . đã thương người, hắn từng chữ từng câu giống như là bàn ủi từng bước từng bước gây nóng ở bên trong lòng của Thư Dao, làm cho nàng vốn là gương mặt tiêu tụy càng lộ vẻ tái nhợt, nàng đau lòng không chịu nổi bưng kín mặt cúi đầu, cắn môi cầu xin tha thứ:

“Không, anh đừng nói, đừng nói nữa.”

“Cô sợ nghe sao?” Lan Kỳ Ngôn bỗng dưng đưa tay nâng lên cằm của nàng, ép nàng nhìn thẳng vào mắt đen của mình.

Thư Dao môi bị chính mình cắn một mảnh sưng đỏ, bị hắn bức không chỗ trốn, run rẩy nói:

“Anh. . . Anh....không phải nói là qua, muốn tôi phải tin tưởng anh, anh sẽ giúp tôi đó sao?”

3. Chương 3

3.1

Nhìn nước mắt nàng rơi từ khóe mắt hai bên chảy xuống, rơi vào đầu ngón tay của hắn một mảnh lạnh lẽo thế nhưng hắn lại “Xuy” một tiếng nở nụ cười :

“Thư tiểu thư, tôi là một luật sư chuyên nghiệp, trách nhiệm của tôi chính là để cho người ủy thác tin tưởng mình, nếu như cô thật không có chút nào tin tưởng lựa chọn tôi, tôi rất cảm tạ cô nhưng mà tôi lại không thể không xin lỗi nói ở lĩnh vực cái trường hợp đó, phản ứng của tôi chỉ là bản năng nghề nghiệp cũng không muốn cho cô hiểu lầm tôi là kẻ cố cứu mạng cô, để cô vì thế có lý do hèn nhất.”

Lan Kỳ Ngôn lời nói đã kích làm Thư Dao lão đảo muốn ngã, lòng của nàng bị thương không cách nào quên được, chợt đẩy hắn ra thất thanh khóc rống lên

“Anh tại sao phải tàn nhẫn như vậy! Anh tại sao nhất định phải nói như vậy. . . . Tôi biết rõ mình vô dụng không kham nổi gánh nặng gia gia gia đình, tôi chỉ là đột nhiên mê mang, rất khổ sở, phải cần một khoảng thời gian tiếp thu, nhưng tôi cũng không muốn buông tha! Hu hu. . . . Tôi biết rõ anh có thể giúp tôi, tôi có thể tin tưởng anh nhưng tại sao anh nhất định phải dùng loại phương pháp này nói cho tôi biết, để cho tôi hiểu chứ !”

“Bởi vì cái dạng này cô mới có thể đau đến thanh tỉnh, thời gian đối với cô giờ là xa xỉ phẩm.” Hắn rút cuộc thu lại toàn bộ nụ cười, lạnh lạnh nói.

Không sai, hắn là cố ý! Mặc dù tàn nhẫn nhưng không thể nghi ngờ là phương thức tốc chiến tốc thắng tốt nhất, nàng là một công chúa bị mọi người nâng ở lòng bàn tay lớn lên chưa từng nghe qua bất kỳ lời nói nặng, an ủi nàng, khích lệ nàng, đối với nàng tuyệt đối sẽ không có tác dụng lớn hơn nữa phương thức dùng lời mềm nói nhỏ nhẹ cũng không phải phong cách của hắn.

“Tại sao phải ép tôi như vậy? Hu hu.” Thư Dao vẫn như cũ khóc thảm thiết, vốn là đau đớn mất đi người thân, cộng thêm hắn ép nàng nhất định phải đối mặt với sự thật khó chịu làm cho nàng gần như hồng mắt

“Tôi chỉ muốn mình là một người con gái bình thường, không có quyền lợi, kim tiền vây quay, chỉ có người thân che chở, quan tâm, nhưng là bây giờ gia gia đều đi rồi, tôi cái gì cũng không có lưu lại Thư gia tượng

trưng cho nhiều quyền lợi cùng tiền bạc hơn nữa thì như thế nào, đó không phải là thứ tôi muốn, đối với tôi mà nói cái gì cũng không còn! Tôi một chút cũng không muốn!

“Cho nên ý của cô là hối hận khi sống làm cháu gái Thư lão?” Nhìn hần nàng nói vẫn lạnh nhạt như cũ nói.

“.. . Tôi không phải ý này.” Nghe vậy ngẩng đầu lên Thư Dao rơi lệ, kinh ngạc nhìn hần vội vàng nói.

“Chẳng lẽ không đúng?” Một bên nói xong, vừa không để lại dấu vết cúi người, từ tủ đầu giường rút ra giấy lau

“Cái cô hy vọng căn bản cũng không thiết thực! Cô là cháu gái Thư lão, hơn nữa còn là người thừa kế duy nhất của Thư gia, cô nhất định phải đối diện với mấy cái này; trừ phi cô bây giờ nói cho tôi biết cô ghét Thư lão để lại cho cô tất cả, cô hận thấu cơ nghiệp ngài ấy tận tâm khổ khổ cả đời lập nên?” Nói nhẹ như không, hần đem giấy đến trước mặt đưa cho Thư Dao từ khóc lớn chuyển sang nghẹn ngào im lặng.

Nàng cũng không có nhận giấy lau, chỉ là bị hần nói cho ép á khẩu không trả lời được, không ngừng nước mắt; Lan Kỳ Ngôn bấu môi cười hạ xuống lần nữa ngồi ở mép giường, đưa tay thay nàng lau đi bộ mặt nhếch nhác, động tác êm ái phải cùng người mới vừa nói tựa hồ như hai người.

Thư Dao thân thể chấn nhẹ một chút, vội vàng nhận lấy giấy lau, thật lâu nàng mới nước mắt thật thấp trả lời:

“Không. . . Tôi chưa bao giờ hối hận sống làm cháu gái Thư gia.”

“Cô hiểu là tốt rồi.” Hần cười khẽ

“Nếu như cô đối với mình không tin như vậy căn bản liền muốn khiến Thư lão chết không nhắm mắt, để cho kỳ vọng ngài đối với cô hóa thành bọt nước, để cho ngài ấy ở dưới cửu tuyền phát hiện quyết định của mình buồn cười thế nào, cô bây giờ có thể chạy trốn, buông tha, tôi sẽ không ngăn trở cô. . .”

“Anh!” Thư Dao cắn môi nhìn hần, trong lúc nhất thời thật không thể giải thích vì sao, rốt cuộc hần là người như thế nào: lúc thì giống như vị thần dịu dàng cứu nàng, lúc lại vừa giống như ác ma tàn nhẫn châm chọc nàng; lúc thay nàng lau nước mắt rồi khi lại cố ý kích nàng; hần đều nói như vậy rồi nàng còn dám buông tha sao? Nàng không muốn gia gia chết không nhắm mắt, cũng không muốn kỳ vọng của gia gia tan thành bong bóng, lại càng không muốn gia gia ở dưới cửu tuyền bởi vì quyết định chính mình mà hối hận!

3.2

Chỉ là mỗi khi chạm đến đôi mắt đen tĩnh mịch không thấy đáy, còn có môi hần cười như không cười phần nộ của nàng chợt liền lên như trút giận, không có tiền đồ lần nữa cúi đầu, giống như Tiểu Bạch Thỏ đáng thương, ngoe nguẩy cái miệng nhỏ nhắn nhỏ giọng phản bác nói:

“Tôi sẽ không buông tha.”

Lúc này, Lan Kỳ Ngôn mới lộ nụ cười gần như thực hiện được nhưng hần sẽ không để cho nàng nhìn thấy.

“Rất tốt, vậy tôi liền mỗi mắt mong chờ.” Đứng dậy hần đi về phía cửa phòng ngủ.

Đang ở khi tay của hần vặn mở cửa, sau lưng Tiểu Bạch Thỏ chỉ có tâm không có can đảm lại co rúm lại xuất ra một tiếng, giọng nói có chút do dự lại rất vội vàng:

“Lan, Lan luật sư. . .”

“Chuyện gì?” Không quay đầu lại, xem ra Tiểu Bạch Thỏ rất sợ hần, có chút ý tứ.

“Gia gia. . . Anh là người cuối cùng cùng với gia gia đúng hay không? Ông trước khi chết có nói gì hay không? Tôi là nói. . .” Lời nói vẫn chưa xong thanh âm của nàng lại bắt đầu nghẹn ngào cứng họng.

Hần đương nhiên biết ý của nàng, chỉ là đắn đo hồi lâu, Lan Kỳ Ngôn mới lưu lại một câu rồi mở cửa rời đi.

“Thư lão đi được rất an bình không có khổ sở. . . ông chỉ là rất muốn gặp cô một lần cuối, một mực gọi tên của cô.”

Rốt cuộc gian phòng chỉ còn lại có Thư Dao, lời nói kia làm cho nàng yên lặng rơi lệ, ngồi ở đầu giường không cách nào áp chế bi thương.

“Thư Dao chỉ lần này thôi.”

Cho phép mình khóc thút thít cho thỏa lòng, thổ lộ bi thương cùng mềm yếu của mình, sau đó tỉnh lại không bao giờ nữa khiến bất cứ chuyện gì đánh ngã mình nữa.

“Đình gia gia, Đình gia gia?”

Đồn dập tiếng bước chân “Đông đông đông”, hiện lên thanh âm của chủ nhân từ trên lầu chạy xuống là cỡ nào hốt hoảng; không có ai trả lời Thư Dao quen thuộc mà xông vào phòng ăn, nghĩ tìm kiếm bóng dáng của Đình lão.

Nhưng trong phòng ăn to như vậy, căn bản không có bóng dáng Đình lão, mà cạnh bàn ăn ngược lại nhàn nhả ngồi một người, một thân ảnh khiến Thư Dao trong nháy mắt tiết khí. . .

Này bóng dáng lười biếng hai chân gác lên nhau nhẹ nhàng ngồi dựa vào chiếc ghế màu trắng, ngón tay dài vừa nâng tờ báo chậm rãi lật xem, vừa ưu nhã uống Cafe đen, do góc độ của nàng nhìn phía này thấy gò má của hắn càng thêm hoàn mỹ câu nhân tâm phách; nhưng vào giờ phút này Thư Dao căn bản không có tâm tình đi thưởng thức, bởi vì nàng tựa hồ cũng có thể đoán nhìn, hắn môi mỏng cười như không cười không sai là rất mê người nhưng. . .

“Lan luật sư. . . Chào buổi sáng.” Đi tới cái ghế đối diện ngồi xuống, Thư Dao khẽ liếc trông mắt có chút cẩn thận từng li từng tí dụ dằng chào hỏi.

Từ trong tờ báo ngẩng đầu lên, Lan Kỳ Ngôn hướng về phía Thư Dao cười một vẻ dụ dằng đến có thể chảy nước

“Ah? Thư tiểu thư đã dậy rồi, tối hôm qua ngủ có ngon không?”

Mắt xinh đẹp nhẹ gờ lên, lại không cẩn thận thẳng tắp đụng vào cặp mắt đen tĩnh mịch mỉm cười kia; lo lắng, có chút cảnh giác nói:

“Ừ. . . Cũng không tệ lắm.”

“Tôi cũng nghĩ thế. . .” Lan Kỳ Ngôn cười, đã nhìn xong tờ báo chuyện đương nhiên mà dùng nhất là giọng quan tâm hỏi ngược lại:

“Nếu như ngủ không tốt thì Thư tiểu thư làm sao sẽ đến mặt trời lên cao còn nói với tôi chào buổi sáng, hoàn toàn quên lời chúng ta nói ngày hôm qua sao, buổi sáng 8 giờ ở phòng ăn gặp mặt? Ha ha, tôi là 1 người làm việc chẳng phân biệt được ngày đêm, thật là hâm mộ Thư tiểu thư có được giấc ngủ như vậy!”

“Tôi. . .” Nhất mặt nóng ran đỏ ửng bỗng chốc đánh úp tới gò má của Thư Dao, nàng cứng họng xấu hổ cúi đầu, không dám nhìn hắn nữa; nàng cũng biết hắn dụ dằng cười cùng quan tâm căn bản không phải thật lòng, thuần túy là vì châm chọc nàng, làm mình xấu hổ! Nhưng. . . Nàng thật không phải là cố ý!

Vì xử lý hậu sự của gia gia, nàng đã ba ngày không có nhắm mắt tinh thần của nàng cũng đã bị áp đến cực hạn; rốt cuộc tất cả kết thúc có thể nghỉ ngơi thật tốt thế nhưng hắn lại nói cho nàng biết hôm sau nàng sẽ phải bắt đầu khóa trình giáo dục, còn là 8h sáng! Nàng đã trù hoạch để đồng hồ báo thức rồi bắt đắc dĩ nàng căn bản là giống như ngủ mê man thì phải.

3.3

“Thật xin lỗi.” 1 tiếng xin lỗi nho nhỏ từ trong miệng Thư Dao bật ra, nàng biết không cần giải thích thế nào vì hắn nghe tới đều là dư thừa, nói thẳng xin lỗi thực tế hơn dù sao nàng căn bản cũng nói không lại hắn, cho dù là cưỡng từ đoạt lý thân là Đại luật sư thì hắn nói đều là gió nhẹ nước chảy, nghe vô cùng cảm động làm cho người ta không có chỗ để phản bác.

Đây là kể từ khi hắn chuyển vào Thư gia sau mấy ngày chung đụng Thư Dao tổng kết.

“A, Thư tiểu thư nghiêm trọng vậy, cô không có gì phải xin lỗi tôi.” Lan Kỳ Ngôn cố làm vẻ không hiểu cười lắc đầu, sau đó hỏi thăm:

“Đúng rồi, có đói bụng không? Có muốn ăn chút gì hay không?”

“Tôi. . .” Thư Dao cắn cắn môi đỏ mọng, không tự chủ nhìn hấn không khỏi nàng cứ nhiên không dám nói mình có muốn ăn gì bây giờ, thật là khổ não! Đến tột cùng ý của hấn là đồng ý cho nàng ăn, hay là đang nói ngược đây?

Xem ra, tiểu bạch thỏ này là thật sợ hấn rồi!

Nhìn cặp mắt to chờ đợi kia, hấn như muốn bật cười, đáy mắt có chút tìm tòi ý vị quan sát Thư Dao, nguyên tưởng rằng cuộc sống như công chúa của nàng nhất định sẽ có tính khí của đại tiểu thư, hấn đã sớm làm chuẩn bị ứng phó giờ xem ra bây giờ là rất tốt! Hấn đối với Tiểu Bạch Thỏ biết điều như vậy tương đối có hứng thú.

“Đinh lão.” Âm lượng khê đề cao, Lan Kỳ Ngôn nghiêng người hướng về phía phòng bếp cách đó không xa kêu lên.

“Dạ, Lan luật sư.” Đinh lão vội vội vàng vàng chạy đến, trong tay còn bưng một phần mì ý hải sản nóng hổi, cười hì hì đặt ở trước mặt Thư Dao

“Tiểu Dao nhanh ăn đi! Đây là mì cháu thích nhất, Đinh gia gia ở bên trong thả rất nhiều trứng tôm đó!”

“Cám ơn Đinh gia gia.” Chừng mấy ngày không phấn chấn, Thư Dao cơ hồ cũng gây một vòng không biết có phải hay không là bởi vì cảm giác ngủ đầy đủ nên liền muốn ăn đều khá hơn; có chút cảm động nhìn mì trước mắt, Thư Dao không để ý hình tượng ăn ngấu ăn nghiêng.

Lan Kỳ Ngôn cười nhạt không nói, lần nữa chấp lên ly cà phê mím môi, xem đi hấn cũng không phải là không nhân tính, để nàng ăn no bụng rồi mới “Bắt đầu làm việc”.

“Thư tiểu thư.” Lan Kỳ Ngôn khê gọi, nhếch môi.

“Hả?” Đột nhiên, Thư Dao mới ý thức tới trước mặt ngồi là 1 Đại Luật Sư để cho nàng sợ sệt, bộ dáng mình ăn như hổ đói toàn bộ bị nhìn đến, quần bách đồ mặt.

“Một canh giờ sao tại thư phòng gặp.” Đứng dậy, hấn báo rồi mỉm cười lên lầu.

Dừng hồi lâu, Thư Dao mới một lần nữa bắt đầu nuốt xuống mì ý, ưm, nàng quyết định, cho dù bị hấn đả kích chết, châm chọc chết, nàng cũng phải làm trọn vẹn!

“Hít sâu, đề cao âm lượng.”

“Khụ khụ, a. . a. . .”

“Nói to lên!”

“A.”

Hồi lâu, Lan Kỳ Ngôn rút cuộc buông tha xuống nhạc phổ, tựa vào trên ghế sa lon miễn cưỡng liếc mắt nhìn người phía trước cơ hồ là Thư Dao, gờ lên khóe miệng chê cười:

“Thư tiểu thư, xin hỏi cô còn không có ăn no sao?”

“Hả?” Thư Dao nhục chí, vô tội nhìn hấn

“Tôi ăn rất no.”

“Nếu như là vậy. . .” Ngữ điệu kéo dài, hấn bỗng chốc đứng dậy hướng Thư Dao một tay nắm chặt ở eo nhỏ của nàng kéo hướng mình, sau đó hai cổ thân thể không hề khe hở dán sát ở chung một chỗ, môi của hấn cũng cơ hồ chỉ cách nàng không tới một cự ly.

“Anh, anh làm gì đấy!” Thư Dao sợ hết hồn, chợt khép con ngươi, đỏ mặt thở hốc vì kinh ngạc,

“Anh, anh mau buông tôi ra.”

“Đây không phải là cô muốn sao?” Lan Kỳ Ngôn hơi thở nóng rực phun tại trên mặt Thư Dao cơ hồ khiến nàng toàn thân tê dại.

“Anh nói dối! Toi, tôi nào có.”

“Cô không?” Hấn giơ lên môi, nhạo báng mà cười

“Nếu như không phải là dối bụng rồi, cô tại sao hướng về phía tôi phát ra từng trận thanh âm muốn mời ? Tôi làm thế nào tin tưởng ‘ cái này ’ không phải cô muốn đây?” Nói xong, hấn còn nếu c càng thêm gần hơn nàng, làm cho bộ ngực mềm mại của nàng đụng phải lồng ngực kiên cố của hấn.

Nàng nhắm cặp mắt kinh hô một tiếng, không có nhìn thấy nam nhân vốn là chỉ muốn dọa nàng một chút, giờ phút này trông mắt đen chỗ sâu lóe lên ngọn lửa không rõ nóng bỏng, nàng mềm mại. . . . Là ngoài dự đoán hấp dẫn hấn.

“Hu hu . . . anh mau buông tôi ra! Tôi, tôi không có ý này!” Thư Dao hai tay đẩy hấn, nhưng bị hấn kiềm chế toàn thân như sắt cao , toàn thân bắt đầu thiêu đốt.

“Thật không có?”

“Không có, không có!” Cái ót nhanh chóng dao động.

Cười khê, hấn cúi đầu nhìn nàng co rúm lại như 1 nhóc bộ dáng đáng thương vừa buông tay sẽ làm cho nàng khấn trương hư mềm, lập tức ở ghế đối diện ngồi, hấn lần nữa ở trong ghế nâng nhạc phổ cười trêu nói:

“Thư tiểu thư, tôi là để cho cô luyện thanh, đừng đối với tôi phát ra thanh âm mập mờ tôi không phải Liễu Hạ Huệ, không bảo đảm chịu được hấp dẫn.”

Thư Dao đang chưa tỉnh hồn mở mắt ra, không thể tưởng tượng nổi nhìn tới phía trước, cắn môi, ghen ngào nhỏ giọng lên án:

“Anh là cố ý.”

“Nói thế nào đây?” Hấn vô tội nhún vai.

4. Chương 4

4.1

“Anh biết rõ ràng tôi không phải ý đó!” Trên mặt đỏ ửng còn chưa biến mất, nàng cơ hồ vẫn không thể quên nhiệt độ lồng ngực nóng bỏng của hấn đáng ghét! Hấn nhất định là cố ý hại nàng thất bại, khi dễ nàng.

“Oh, vậy sao? Cô không phải là cái ý ấy” Hấn 1 mặt xin lỗi

“Đó nhất định là tôi xuyên tạc rồi cho nên Thư tiểu thư, cô có thể phát ra 1 thanh âm tốt để cho tôi không xuyên tạc sao?”

Nhìn trong tay nhạc phổ Thư Dao thật không thể giải thích vì sao, mắt đẹp theo dõi hấn

“Tôi đến tột cùng tại sao phải luyện những thứ này, những thứ này rất cuộc cùng với việc tôi nối nghiệp gia gia người có quan hệ gì?”

“Cô cho là không sao?”

“Cho nên mời nói cho tôi biết!”

“A, được rồi! Đơn giản mà nói Thư tiểu thư, cô có thể lớn tiếng nói chuyện, kêu lên, đối với người khác rống sao?” Chê cười.

“Tôi dĩ nhiên không có.” Thư Dao chuyện đương nhiên mà lắc lắc đầu

“Gia gia nói qua, con gái không nên nói chuyện lớn tiếng, rống lớn gọi, gây sự chát vắn cũng là không thể.”

“Cô nói không sai.” Hấn bĩu môi cho khẳng định, tiếp theo lại chằm chọc nói:

“Vấn đề nằm ở chỗ cô nuôi dạy thật tốt quá! Cô cho là một người nói cũng không dám lớn tiếng nói có ai sẽ tin phục sao? Một bị người rổng to liền lùi bước sợ hãi, nước mắt lưng tròng như thế nào trở thành một người nổi nghiệp ưu tú ? Thư tiểu thư, có giáo dục không phải lỗi của cô nhưng xin đem thứ tốt đẹp biến thành phong cách đặc biệt của cô mà không phải nhược điểm bị người xem thường.”

Một hồi lâu, Thư Dao chỉ là lặng lẽ nhìn hấn, tiêu hóa lời của hấn; Đúng vậy, nàng từ nhỏ đến lớn nói chuyện cũng quá mức nhẹ nhu hòa, bởi vì nàng muốn làm thực nữ hoàn mỹ của gia gia nhưng bây giờ những thứ này chỉ trở thành chướng ngại vật, người nào sẽ nghe theo một người chỉ biết nhún nhún nhó nhó, lời cũng không dám lớn tiếng nói? Sẽ làm nàng mềm yếu vô năng mà thôi. Thì ra là hấn thật sự là có thâm ý khác để cho nàng luyện tập lên giọng .

“Tôi hiểu, tôi sẽ nỗ lực!” Ánh mắt từ từ kiên định nàng hướng về phía hấn nghiêm túc gật đầu một cái.

“Rất tốt, tiếp tục đi!”

“Ừ.” Thư Dao hít sâu một nâng nhạc phổ, bắt đầu luyện:

“A . . . A . . .”

“Miệng mở to một chút, hơi thở vậy là đủ rồi, âm lượng mới có thể cao.”

“A A”

Lười biếng tựa vào ghế sa lon hấn nheo lại tròng mắt đen hằm chứa nụ cười, nhìn cô gái kia cố gắng luyện tập, nàng liền về mặt cũng lúc bắt đầu không giống nhau.

Thật là một người thú vị, tại sao hấn sẽ cảm thấy cái đại phiền toái này càng ngày càng thú vị đây? Rõ ràng mỗi lần nhìn đến hấn, đều là một bộ mặt sợ hấn sợ đến muốn chết, chỉ sợ hấn nói gì đã kích nàng nhưng lại vô cùng tin tưởng hấn; chỉ cần là hấn nói hấn muốn nàng đều rất tin không nghi ngờ làm, chẳng lẽ hấn muốn nàng cởi hết đồ nằm xuống trên giường nói với nàng đó là một phương pháp học tập khác, nàng cũng sẽ làm thật vì Thư lão mà ngoan ngoãn nghe lời?

A, người thần kỳ.

Hấn nghĩ quả nhiên không sai!

Mới một buổi tối, nàng liền xác nhận, nàng thật sự là một người thần kỳ !

Hấn thật đúng là lần đầu tiên thấy có người vì luyện thanh đến cổ họng nhiễm trùng, còn liên đới nóng sốt đấy!

Ngồi ở bên giường nhìn Thư Dao khuôn mặt nhỏ nhắn hồng lên, mắt to còn vẫn hèn nhát nhìn mình, hấn thật sự nhịn không được cau mày phúng cười

“Cô là ngu ngốc sao?”

“Hả?” Thư Dao đầu đau như nứt bị hấn hỏi một câu bối rối.

“Tôi nói, cô là ngu ngốc sao?” Lan Kỳ Ngôn cố ý nhắc lại.

“Tôi không phải. . . .” Thanh âm khẽ khàn khàn Thư Dao tựa hồ có chút uất ức, đem nửa cái đầu rúc vào trong chăn.

4.2

Lan Kỳ Ngôn không khách khí chút nào tóm nàng ra ngoài, để cho nàng cái miệng nhỏ nhắn hô hấp đến không khí mới mẻ

“Ai cho cô tối hôm qua không nghỉ ngơi, vẫn ở trong phòng luyện lên giọng chứ?”

“Bởi vì. . . Chiều hôm qua tôi vẫn không có gì tiến triển, tôi muốn nói tự mình một người luyện tiến độ sẽ nhanh hơn, hiệu quả tốt hơn!” Ấp úng nói, nàng một bộ dạng mình thật rất cố gắng, không có lười biếng.

Hấn nhe răng trợn mắt kích động, khỏe môi theo thói quen cười cũng khó được không có nặn đi ra

“Cho nên cô dứt khoát một hơi luyện 5, 6 canh giờ không nghỉ ngơi?”

“Tôi muốn nói. . . . Ngày mai anh nghe thi sẽ thấy tôi sẽ có tiến bộ rất lớn, không phải vậy. . .” Một thần sắc không được thưởng thức tức giận ở ánh mắt nàng thoáng hiện, nàng lại vẫn như cũ chỉ dám nhỏ giọng lầm bầm.

“Nếu không thì như thế nào?”

“Tôi sợ anh sẽ tức giận.” Thanh âm hơn khàn khàn nhỏ hơn rồi, Thư Dao nhìn chăm chăm vào hắn, có vẻ có chút uất ức.

Hắn nhìn chăm chăm vào ánh mắt của nàng, chợt trở nên tỉnh mạch mà kỳ lạ, làm cho người ta nhìn không rõ hắn đang nghĩ cái gì; sau hồi lâu, hắn mới hít thở sâu một hơi, hừ cười nói:

“Cô quả nhiên là gốc đến một loại cảnh giới tối cao!”

“Lan luật sư!” Thư Dao nhỏ giọng phản kháng, mặt càng đỏ hơn

“Tôi không có nói đùa.”

“Thật đáng tiếc, tôi cũng vậy.” Hắn nhíu mày nhún vai

“Chỉ là, tôi hi vọng cô biết, tôi không có kỳ vọng cô một ngày liền thay đổi thành Hoa Lạc đế.”

Ngắn ra, Thư Dao không có tinh thần lập tức phốc cười ra tiếng

“Lan luật sư, thì ra là anh cũng có tinh thần hài hước.”

“Nếu không sao? Chỉ là ma đầu sẽ đả kích cô, áp bức cô ư?”

“Ách. . .” Được rồi, nàng quả nhiên không thể quá thư giãn, hắn tuyệt đối là luật sư siêu cấp phúc hắc làm cho người ta khó lòng phòng bị!

“Về sau, tiến độ phải đi theo tôi, không cần tự mình một người vờ ngơ ngẩn, sẽ càng thêm kéo chậm tiến độ mà thôi.”

“Ừ, biết.” Quả nhiên vẫn là hắn trực tiếp dùng lời nói đả kích người là phương thức khích lệ, khen ngợi muốn từ trong miệng hắn nghe được, quả thực là lời nói vô căn cứ!

Uất ức đem mí mắt nhẹ nhàng rũ xuống, còn chưa có phản ứng kịp, trên trán lại đột nhiên truyền đến một hồi lạnh lẽo thấm vào ruột gan, làm cho nàng theo bản năng kêu lên lần nữa nâng mí mắt

“Lan luật sư. . .”

“Túi chườm nước đá, có thể giúp ấm.”

Ách, hắn là từ nơi nào biến ra thế?

Hiển nhiên hắn chắc là sẽ không giải đáp nghi ngờ của nàng, môi mỏng nhẹ nhàng nhếch lên, hắn đã xoa người rồi đi, còn dặn dò:

“Mau khỏe nhanh lên một chút, thời gian không còn nhiều, cái cô phải học vẫn còn rất nhiều, thời giờ của tôi rất quý giá! Thư tiểu thư.”

Cho đến khi bóng lưng của hắn biến mất ở trong phòng Thư Dao mới dám cẩn thận làm cái mặt quỷ nhỏ giọng oán trách:

“Quý cay nghiệt!”

Chỉ là liền chính nàng cũng không có phát hiện, môi của nàng đang mỉm cười, liền khóe mắt cũng sáng ngời. . . .

4.3

Ngây ngốc đứng tại cửa phòng Thư Dao mắt xinh đẹp nhìn chăm chăm gian phòng cùng với thân ảnh cao to thần nhiên kia, nếu không phải rõ ràng biết đây là căn phòng nàng sinh sống hai mươi năm nàng sẽ cho rằng mình mới là người xâm lăng!

Không phải sao?

Rõ ràng là phòng của nàng, tại sao là hắc đang trong phòng trần định mà chỉ huy người giúp việc khuân đồ, hủy đi ga giường, quét sơn? Khẽ cắn môi dưới nàng rất muốn nói, nàng chỉ là bị bệnh mấy ngày mà thôi, không phải ôn dịch có cần thiết gian phòng phải đại cải tạo chứ? Hắc đến tột cùng là có gì không vừa mắt với phòng của mình?

“Lan luật sư. . .”

“Có thể thay ga giường màu xanh dương đi!” Bên trong gian phòng người kia hoàn toàn không thấy người khác kêu gọi, tiếp tục chỉ huy.

“Khụ khụ! Lan luật sư.”

“Vách tường làm không sai biệt lắm, thu thập xong sàn nhà có thể đi ra ngoài.”

Được rồi, nàng bỏ qua! Thư Dao lặng lẽ tiếp tục xem gian phòng bị cải tạo, cho đến khi . . . gian phòng của mình hoàn toàn cùng phong cách trước kia khác xa.

Lan Kỳ Ngôn giống như là rớt cuộc hài lòng, cũng phát hiện bóng dáng cạnh cửa toét ra 1 tiếng cười mê người mà lười biếng

“Thư tiểu thư, tại sao đứng ở ngoài cửa? Đi vào xem một chút có hài lòng không?”

Nàng còn có tư cách nói không hài lòng sao?

Thư Dao đi vào gian phòng, nhìn vòng quanh một loại cảm giác vừa xa lạ lại quen thuộc; đây là gian phòng của nàng nhưng là tường màu hồng đã bị thành trắng; ga giường công chúa mộng ảo cũng trở thành lên màu xanh dương; từ bàn trang điểm đến tủ treo quần áo, thảm, sofa nhỏ. . . Thật đúng là một dạng không có toàn bộ đổi trống trơn!

Thư Dao hít thở sâu một hơi, ép mình dừng cảm chống lại Lan Kỳ Ngôn con người đen như mực nhỏ giọng hỏi thăm:

“Lan luật sư, xin hỏi. . . Đây rốt cuộc là tại sao?”

“Không có ý gì đặc biệt chỉ là muốn nói nếu thay đổi từ trên bản chất cái này bao nhiêu khó khăn như vậy thì trước thay đổi từ chi tiết cuộc sống để bắt đầu cho người biến chuyển tốt lắm!” Môi mỏng khẽ nhếch, hơi có vẻ bất cần đời mà cười, hắc thì ngược lại rất là hài lòng với kiệt tác của mình đi tới bên giường gõ gõ tủ đầu giường quay đầu nhìn Thư Dao:

“Thư tiểu thư, bắt đầu từ bây giờ xin cô hãy quên mình là 1 nữ sinh 20 tuổi, cô đã qua thời kỳ đeo bờm nơ, ôm công chúa Barbie mà cô là người thừa kế Thư gia, tất cả chi tiết cuộc sống của cô đều phải phù hợp với thân phận cùng địa vị của mình, cô sẽ không hi vọng người khác biết mình là tổng tài mà ôm búp bê ngủ đó chứ?”

Nàng mới không có ôm búp bê ngủ !

Không nhận được lắm bầm một câu, lại tự biết không có chỗ để phản bác, Thư Dao chấp nhận gật đầu

“Được rồi, chuyện gian phòng coi như xong, quần áo thì sao đây?”

Nếu như nàng không có nhìn lầm, hắc mới vừa rồi cho người đem một nửa quần áo trong tủ quần áo của nàng cầm đi, sau đó để cho nàng 1 đồng đồ công sở nữ ghen hòng nhìn trần trối cùng dạ phục.

“Cô là dùng được.” Nhẹ nhàng cười quảng xuống bốn chữ này, cũng là chuyện đương nhiên thì phải.

Cái gì chứ? Nào có người như vậy!

Mở mắt to, há mồm muốn cãi lại những thứ gì nhưng một hồi lâu, lời nói không có xuất khẩu ngược lại biến thành hai vai tiết khí buông lỏng; nàng rõ ràng là muốn kháng nghị lại bị hắc vài ba lời chặn á khẩu không trả lời được, hắc ngoài mặt một bộ cười hi hi để nói chuyện thật ra thì so với ai khác đều bá đạo hơn!

“Thư tiểu thư.”

“Gi?” Thư Dao hồi hồn, ngẩng đầu.

“Ở đây lòng nguyện rửa tội thì liền có thể, không cần cần rắng nghiêng lợi như vậy, cần miệng nhỏ nhắn bị thương xinh đẹp kia tôi chính là sẽ tự trách mình đó.”

“Tôi, tôi không có! Thật, không có!” Nhìn hấn khuôn mặt tươi cười “Dịu dàng” không làm được Thư Dao bỗng chốc đỏ mặt, quần bách mà lắc lắc đầu, hấn làm sao sẽ biết nàng đang suy nghĩ gì?

“Không có là tốt rồi.” Hấn có nhiều hứng thú híp lại trông mắt đen

“Vậy cùng tôi đi thư phòng!”

“Chúng ta phải tiếp tục luyện lên giọng sao?” Liên tiếp bị bệnh mấy ngày, khóa trình cũng không có tiếp tục nói đến nàng cũng rất xấu hổ.

“Thầy thuốc nói cổ họng của cô cần nghỉ ngơi một thời gian, cẩn thận bảo dưỡng nên tôi sẽ không ác tâm như vậy, dự mưu đem cô biến thành câm, Thư tiểu thư.”

Nhìn trên bàn hộp lớn như thế, trưng bày một hàng rượu đỏ quý, Thư Dao đầu tiên là ngần ra mới nghiêng đầu kích động ánh mắt nhìn về phía hấn

“Chúng ta. . cần học tập uống rượu đỏ sao?”

Thân ảnh này dựa bên cạnh bàn, Lan Kỳ Ngôn nhếch môi lưỡi biếng nâng một cái ly rượu đưa cho thư Dao

“Cô học qua sao?”

“Ừ. . Một chút xú.” Thư Dao nhận lấy ly rượu, tràn ra nụ cười ngọt ngào

“Uống rượu đỏ là gia gia tự mình dạy tôi; khi còn bé gia gia còn mang tôi đi vườn nho ở nước Pháp tham quan, tôi cho đến bây giờ nhớ cái loại mùi thơm thuần đó, thật hoài niệm. . .” Nói xong, Thư Dao đột nhiên im lặng, mới phát hiện ra mình lại bị quấn vào sự nhớ lại gia gia, trông mắt nở nụ cười cũng thu lại.

Trông mắt đen nhàn nhạt nhìn về mặt nàng biến chuyển, sáng bóng thoáng qua, không nhìn ra thâm ý; tiếp hấn mở ra một chai rượu đỏ trước thay Thư Dao rót một chút cho thêm mình 1ly, tựa hồ chuyện mới vừa rồi chưa từng xảy ra qua

“Uống một chút xem nào.”

“Ok.” Thư Dao liếm liếm cánh môi ra lệnh mình dừng nữa nghĩ nữa, sau đó chậm rãi đem ly rượu trong suốt bỏ vào gối tới trước mắt, ngón tay trắng nhẹ nhàng lắc kéo dịch rượu lay động, chớp mũi khéo léo nhếch lên gần ly rượu vừa lay động, vừa nhắm mắt ngửi mùi rượu; cuối cùng môi đỏ mọng giờ lên, nhấp một cái miệng, ngưng trệ. . . . Tựa hồ khi cảm thụ rượu đỏ ở giữa môi miệng cảm giác tan động. . .

Thư Dao hoàn toàn đắm chìm trong thưởng thức rượu đỏ hồn nhiên bất giác không để ý cặp trông mắt đen bên cạnh kia, đang dùng một loại ánh mắt kỳ dị lửa nóng thăm dò mình, Lan Kỳ Ngôn nụ cười ngưng ở khóe môi nhấp nhẹ rượu đỏ; nếu như nói nàng chỉ là học qua một chút xú, nàng thật không khỏi quá khiêm nhường! Mặc kệ là từ trình tự tới thủ pháp nàng hiển nhiên đều vô cùng thuần thực, hơn nữa. . . . chẳng lẽ chưa ai nói với nàng sao? Nàng đáng vẻ uống rượu vô cùng mê người, mê người đến. . . . hấn lại không nhận được muốn biết, rượu đỏ trong miệng nàng là dạng tư vị thế nào. . . .

“Vosneromanee 99 năm. . Mùi vị nồng mà ưu nhã, là rượu Bò Đào.” Mở mắt ra Thư Dao có vẻ có chút kích động, mắt đẹp sáng lóng lánh nhìn tới người phía trước, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng hồng nhẹ.

Nhú mào, hấn cười mà không nói rượu đỏ mím môi nhìn nàng.

Thư Dao theo bản năng phủ phủ vành tai tóc rơi, ngượng ngùng nói:

“Tôi nói sai sao? Anh tại sao nhìn tôi như vậy?”

“Không, rất chính xác, hiển nhiên cô đối với rượu Bò Đào rất hiểu rõ, không phải ‘một chút xú’.” Hấn là không phải từ vừa bắt đầu trước xem thường nàng sao? Cho là nàng là Thiên kim đại tiểu thư, nhất định là tính khí không tốt cái gì cũng không hiểu, nhưng hiện tại xem ra có lẽ tính cách của nàng có rất nhiều điều kiện trở thành người nổi nghiệp, nhưng không thể phủ nhận nàng rất thông minh, hiểu được rất nhiều.

5. Chương 5

Có ý tứ. . . Rất có ý tứ!

“Vậy sao?” Mặc dù không phải khen ngợi nhưng lần đầu tiên từ trong miệng hắn nghe được lời như vậy, Thư Dao tính trẻ con mà cười lên

“Mặc dù rất ít uống được uống loại rượu này nhưng là uống qua 1 lần sẽ rất khó quên!”

“Vậy xem ra, chúng ta có thể nhảy qua cái khâu này rồi.” Lan Kỳ Ngôn để ly rượu xuống, cười khẽ

“Tôi không cần lo lắng cô ở phương diện hiểu biết rượu rồi.”

“Hả? Vậy những thứ rượu này đây?” Thư Dao liếm liếm môi, hiển nhiên một bộ dáng vẫn chưa thỏa mãn, xem ra những thứ kia đều là rượu tốt, uống không tới đáng tiếc a!

“Bỏ.”

“Cái gì?” Thư Dao nhìn hắn chẳng hề để ý, kêu lên.

“Chỉ đùa một chút.” Quay lưng lại hắn khó được cái cười thiếu chút nữa toát ra.

Khóe miệng có chút run rẩy, Thư Dao lần đầu tiên có loại kích động nghĩ cầm ly rượu đập hắn, hắn lại đùa bỡn nàng! Không, nhịn được! Nàng là thực nữ, không thể làm ra hành động lỗ mãng! Được rồi thật ra thì nàng cũng không dám đập hắn, nàng thừa nhận nàng vô dụng.

“Chúng ta kế tiếp làm gì?” Buồn buồn hỏi.

“Học giao tiếp.” Sửa sang xong vẻ mặt, hắn trước sau như biểu tình một cười mỉ mỉ

“Rượu vang là phương thức giao tiếp căn bản, sau đó sẽ đến ‘lời nói cử chỉ’ trên thương trường.”

“‘lời nói cử chỉ’ trên thương trường?”

“Ề hèm! Tôi nghĩ, không cần tôi cho cô biết, cô cũng có thể ít nhiều hiểu, thương trường là một dạng thể giới gì, mỗi người đều mang mặt nạ bất đồng, nhìn cũng tốt, nhìn không thấu cũng tốt, đều chỉ có thể giả bộ ngu; cái gọi là không nên có hại người, không để phòng người khác nhất là Thư gia bây giờ là trạng thái vô chủ, ngoại giới cũng đối với Thư gia là nhìn chăm chăm bên trong, cho nên bất luận bất kỳ trường hợp nào xuất hiện, từ nói chuyện đến hành động cô đều phải lập tức học được cẩn thận mà khôn khéo, bất kỳ một cái sai lầm nào đối với cô đều là đã kích trí mạng.”

“Vậy. . . Tôi phải nên làm thế nào?” Thư Dao giống như khổ não, mặc dù bị gia gia bảo vệ rất khá chưa có tiếp xúc qua những thứ quỷ quyệt kia nhưng như hắn đang nói nàng cũng không phải hoàn toàn không hiểu rõ, thương trường là loại địa phương nào; chỉ là biết thì biết nơi đó đối với nàng mà nói, vẫn là thế giới hoàn toàn xa lạ.

“Thực chiến luyện tập.”

“Hả?” Thư Dao bị hắn đột như kỳ lai lời nói cho ngơ ngẩn.

“Về điểm này. . .” Đôi tay dút vào túi quần tây, hắn rời đi bàn bên cạnh đứng lên nhếch miệng cười một tiếng

“Tôi đã rất nghiêm túc cân nhắc qua, mặc kệ tôi làm thế nào nói cho cô rõ, giải thích đều là vô dụng, lý luận suông không giải quyết được căn bản vấn đề; cho nên. . . Chúng ta thực tế, từ trong thực chiến lấy được kinh nghiệm, giáo huấn tốt nhất.”

“Cho nên?”

“Tối nay, Sự vụ sở Phương Thái luật sư kỉ niệm thành lập, tôi đại biểu cho công ty, cô . . . đi với ta.” Cười, dịu dàng cười.

“Hả? Cái đó. . . Lan, lan luật sư, ý của tôi là, thật ra thì chúng ta là không phải có thể nhanh như vậy liền. . .”

“Thời gian không nhiều lắm, tôi đã hẹn tạo hình tượng bốn giờ đến Thư gia, còn có năm phút đồng hồ, đi thôi!”

“Chờ một chút! Lan luật sư. . Lan. . .”

“Câm miệng.”

Đèn rực rỡ nổi lên, Sự vụ sở Phương Thái luật sư tổ chức kỉ niệm thành lập làm tiệc rước ở 1 phòng hội nghị tại khách sạn Zya giá đắt tiền nhất ở Đài Bắc rất xa hoa cử hành.

Ánh đèn lóng lánh, ăn uống linh đình, thế giới tây trang hàng hiệu tươi đẹp bao gồm các loại nhân vật quan trọng trong thương giới, danh viện thiên kim, chuyên trò có vẻ quen thuộc vô cùng vui vẻ hưởng thụ, nhưng lại khó có ai biết bọn họ đáy lòng đang suy nghĩ gì.

Cửa phòng bữa tiệc cửa lần nữa bị đẩy ra, hai bóng dáng dễ coi cùng nhau tiến vào, lập tức đưa tới một lớp cao triều không nhỏ, tất cả mọi người đối với bọn họ quăng tới các loại ánh mắt hoặc kinh ngạc hoặc tìm tòi nghiên cứu hoặc đùa giỡn. . . .

Dĩ nhiên, đối với danh viện thực nữ cùng nữ cường nhân lão luyện mà nói, nam nhân cao to anh tuấn dĩ nhiên là đối tượng họ thêm chuộng, nói hẳn có một gương mặt tuấn tú giống vai nam chính trong phim còn đẹp trai gấp trăm lần tuyệt không là quá, nhưng thân thể tinh trắng bị băng bó ở trong bộ âu phục tinh tế phong cách nổi bật bất phàm, dễ dàng có thể để cho người quên hẳn đẹp trai đến nhân thần cộng phần, đem hẳn khác biệt với vai nam chính không có nội hàm trong phim thần tượng nhất là hẳn khi gơ tay nhấc chân thủy chung giữ vững phong độ như gió nhẹ nước chảy, môi mỏng cười như không cười thần bí, hấp dẫn mà mê người. . .

Mà đối với thương giới tinh anh mà nói, dáng người kia chọc giận thân thể phái nữ mới là trọng điểm!

Không sai, là chọc giận!

Cũng không phải nói là trên người nàng vải vóc có được là bao nhiêu, mà là nàng hồn nhiên thành phong cách là không khỏi mê người! Này thân thể có lỗi có lỗm bao ngoài là 1 dạ phục đơn giản màu hồng đào, thiết kế hở vai làm cho hai vai nàng óng ánh trong suốt cùng cánh tay lộ bên ngoài khiến người ta khó dời tầm mắt, trước ngực thiết kế hơi uốn lượn làm cho nàng như lộ như che rãnh giữa hấp dẫn tuyệt vời, eo bó sát cộng thêm đường cong mông, chân dài thon thả đi trên giày cao gót 7 cm mỗi bước đi chọc cho nam nhân tại chỗ nhiệt huyết sôi trào.

Một đôi phong hoa tuyệt đại nam nữ như vậy đột nhiên xuất hiện ở tiệc rượu, lập tức trở thành chủ đề nóng, rối rít suy đoán lai lịch thân phận của bọn họ.

“Thả lỏng nào, tối nay cô rất đẹp.” Duy trì nụ cười trước sau như một, Lan Kỳ Ngôn như có như không nghiêng mắt nhìn qua nàng, trông mắt đen nóng rực.

Mới đầu. . . Hẳn cũng không có nghĩ tới hẳn sẽ sửa tạo thành công như thế !

Không sai, người tạo hình là căn cứ vào yêu cầu của hẳn cải tạo nàng, nhưng hẳn chỉ là hi vọng biến chuyển phong cách quá mức thực nữ nhưng không nghĩ qua hiệu quả lại cực kỳ kinh ngạc làm cho hẳn. . . . Cũng trong nháy mắt mất hồn qua, người nào sẽ dự liệu được công chúa Barbie sẽ có một vóc người như thế làm cho người ta không thể khinh thường, ngực tròn đầy, eo thon, chân dài,. . . . Hẳn càng ngày càng không thể đơn giản nhìn nàng.

“Hả?” Thư Dao nuốt ngụm nước miếng, ngây ngốc nháy mắt to, rõ ràng khăn trương liền suy nghĩ cũng trì lại

” Nút tay áo tôi sắp bị cô kéo xuống rồi.” Hẳn nhìn phía trước, tác phong nhanh nhẹn biểu tình không thay đổi, lại nhỏ giọng bật cười nhạo báng nàng.

“A hả? Thật xin lỗi.” Thư Dao mặt nóng lên buong lỏng ngón tay, lo lắng kéo kéo làn váy, cắn cặp môi đỏ mọng:

“Tôi là quá khẩn trương.”

“Tin tưởng mình, cô có thể làm được.” Trong nháy mắt eo nhỏ của nàng bị bàn tay ấm áp của hắn nắm chặt, hắn nghiêng đầu thấp xuống ở hai má của nàng có 1 hơi thở nóng rực chọt vẩy vào vai của nàng, giọng nói mê người lại mang theo tác dụng trấn định

“Cũng tin tưởng tôi, tôi sẽ chỉ cô phải làm gì, không cần sợ hãi.”

Hiển nhiên, Thư Dao học không được ngã một lần khôn hơn một chút, nàng rất dễ dàng bị hắn đầu độc, mần mần cánh môi mềm mại khéo léo gập đầu một cái:

“Biết rồi.”

“Hoan nghênh các vị tới tham dự tiệc mừng thành lập phương thái, ha ha ha.” Đột nhiên, một người dẫn chương trình đi ra, nhìn qua chừng nam nhân bốn mươi tuổi xuyên qua đám người, thẳng tắp hướng đi Lan Kỳ Ngôn cùng Thư Dao, mang theo giọng nói cùng nụ cười rất là khoa trương, không ít người cũng dừng lại nói chuyện, len lén quan sát tình trạng.

A, tới thật kịp thời.

Lan Kỳ Ngôn biểu tình trong nháy mắt khuôn mặt biến thành thân thiết nhu hòa tươi cười

“Phương lão bản, ngài mạnh khỏe.”

Người làm chủ tiệc rượu cũng là lão bản Sự vụ sở Phương Thái luật sư, Phương Thái nụ cười tràn đầy gập đầu cùng Lan Kỳ Ngôn bắt tay

“Xin hỏi cậu đại biểu. . .”

Cùng phòng mọi người giống nhau ở nơi này khi đôi nam nữ vừa tiến vào thời điểm ánh mắt của hắn liền không thể không chú ý bị hấp dẫn, nhưng vô luận tại chính mình dù thế nào tìm thậm chí hỏi phụ tá bên cạnh cũng không cách nào biết được thân phận và lai lịch đôi nam nữ này, vốn dĩ đã trải đời mà nói đôi nam nữ này tựa hồ không đơn giản.

“Tiểu đệ họ Lan, tề xã so với Sự vụ sở Phương Thái luật sư mà nói quả thật không đáng giá nhắc tới.” Lan Kỳ Ngôn uyển chuyển gập đầu trả lời

“Lần này có thể được thư mời đến tiệc rượu kỷ niệm Phương Thái gây dựng sự nghiệp, tề xã thật là thật là vinh hạnh.”

“Ha ha, quá khiêm nhường quá khiêm nhường!” Quả nhiên Phương Thái vẫn như cũ cười, trong mắt lại nhiều hơn một tia hả hê, hắn là hắn suy nghĩ nhiều bọn họ không phải là cái đại lai lịch gì, coi như phong cách khác hơn nữa, nhưng hắn ngay cả 1 điểm ấn tượng cũng không có tại sao có thể là đại nhân vật.

Tiếp theo Phương Thái chuyển sang Thư Dao, đôi mắt nhỏ như hồ ly chiết xạ ra rõ ràng đầy hứng thú

“Vị này là. . .”

Lan Kỳ Ngôn đôi mắt xinh đẹp đen như có như không quét qua Thư Dao, khẽ gập đầu ý bảo, chỉ là một ánh mắt nàng tựa hồ lại thật sự hiểu ý của hắn, hít thở sâu một hơi Thư Dao nhìn về phía Phương Thái nụ cười trên mặt vô luận như thế nào cố gắng vẫn có điểm co rúm lại

“Phương lão bản xin chào, tôi là bạn gái Lan tiên sinh, tôi họ thư.”

“Oh oh, Thư tiểu thư, xin chào.” Phương thái thân thiện nắm tay nhỏ bé hơi lạnh của Thư Dao, ánh mắt quá thiết tha của hắn khiến rất nhiều người nhìn ra được hiển nhiên hắn đối với tuần nam bên cạnh mỹ nữ vô cùng có hứng thú: xin hỏi, tôi có thể mời tiểu thư nhảy một điệu được không?”

Thư Dao bỗng dưng cả kinh, theo bản năng hướng ánh mắt phía người kia

“Tôi. . .”

Lan Kỳ Ngôn nụ cười mê người nhẹ đưa bàn tay lạng lẽ phát qua sống lưng của nàng

“Phương lão bản mời là vinh hạnh của em, đi đi.”

Cho dù sợ thế nào Thư Dao cũng biết nàng không thể không đi, đây là phương pháp cải tạo cũng là nàng lễ nghi nàng phải xã giao học tập, về mặt hết sức buông lỏng nhìn về phía Phương Thái, dịu dàng nói:

“Phương lão bản, mời.”

“Ha ha ha, Thanks Lan tiên sinh.” Phương Thái lập tức nắm tay Thư Dao hướng trong sà n nhảy.

Rất nhiều người đối với bọn họ hiếu kỳ cũng chăm chú, nếu không phải là cái đại nhân vật gì, cũng không đáng để bọn họ ngạc nhiên.

Lui về phía sau, trốn vào trong góc tối quan sát bóng dáng quen thuộc trong sà n nhảy bắt đầu nhảy múa, Lan Kỳ Ngôn dựa vào trên bàn nâng một ly rượu đỏ lười biếng mím môi, khóe miệng cười như không cười, khiêu vũ đối với nàng mà nói cũng không phải một chuyện khó, đó là điều kiện cơ bản của danh viện thực nữ, Thư lão hiền nhiên không có quên, chỉ là trên mặt nàng vẻ mặt cứng nhắc còn là một chút che giấu không hết.

Phương Thái tươi cười rạng rỡ một mực hỏi chút gì, Thư Dao nhiều nhất trả lời chính là gật đầu cười mà không nói, bằng không chính là chỉ nói ra mấy chữ.

Hô, xem ra nàng còn phải học không ít đấy.

Chỉ chốc lát sau, trong bóng tối con người thoáng qua một tia người ngoài khó có thể nhìn thấy thâm trầm nguy hiểm sáng bóng, môi mỏng vi ngưng, tay thon dài trắng nõn chỉ vuốt ly rượu bắt đầu khẽ dùng sức, bởi vì ngoài dự đoán Phương Thái cũng không có như hắn đang nghĩ không đứng đắn như vậy.

Hắn một chút ôm sát Thư Dao, toàn thân cao thấp cơ hồ mau cùng nàng dán sát, làm cho nàng không cách nào tránh thoát, tay không quy củ lạng lẽ vuốt ve đầu vai cùng phần lưng trắng nõn của nàng, sau đó chậm rãi trượt rồi đến hông của nàng. . . .

Một nháy mắt kia, Thư Dao theo bản năng liền nghiêng đầu nhìn về phía phương hướng của hắn, chỉ là hắn đang trong bóng tối, nàng không cách nào tìm được chỗ của hắn, mắt tinh khiết trong lúc nhất thời mất đi phương hướng, hàm chứa sợ hãi cùng bất lực cái loại cảm giác đó tựa hồ không có ai bất kỳ có thể giúp nàng ánh mắt giống như là làm cho người ta cảm thấy. . . không cách nào kháng cự.

Nhìn nàng gắt gao cắn cặp môi đỏ mọng, tiếp theo quay đầu trở lại đối mặt với Phương Thái, Lan Kỳ Ngôn bước chân như muốn đi ra trong bóng tối dừng lại, một loại cảm xúc khó có thể dùng ngôn ngữ nín lại hắn tiếp tục quan sát, nàng từ thích nghi cùng giây giũa, rõ ràng sợ mà đã đạt đến cực hạn mình lúc ban đầu tiếp xúc những thứ này có thể tiếp nhận, nhưng nàng không có lên tiếng gọi hắn, chẳng qua là nhịn nhịn, a, hắn nên nói nàng là trẻ nhỏ dễ dạy, hay là. . . thật sự là ngu ngốc đây.

Ở tình huống mất khống chế, chân dài rút cuộc bước ra ánh sáng, hành động của hắn lại đột nhiên bị thân thể có mùi thơm bức người ngăn lại:

“Có thể mời tôi nhảy một điệu sao?”

Lan Kỳ NGôn nhìn lên 1 cô gái xinh đẹp trước mặt đột nhiên xuất hiện, nụ cười không giảm xin lỗi:

“Thứ lỗi, tôi hiện tại có chút việc.”

“Không cần nhanh như vậy cự tuyệt chứ?” Cô gái xinh đẹp cười dán lên thân thể hắn, chòng măt câu nhân nàng nhưng đã sớm xác định mỹ nam này rồi, mới không buông tha

“. . . Đêm dài đằng đẵng, chúng ta còn có thể làm rất nhiều việc đó.”

Lan Kỳ Ngôn trông mắt đen khẽ phiêu hướng sà n nhảy, lại bỗng dưng phát hiện sà n nhảy không có bóng dáng quen thuộc, trong nháy mắt ánh mắt lười biếng rút đi, cảnh giác nguy hiểm như là báo đi sẵn sàng bóng thoáng qua, hướng các phía nhìn, nhưng chỉ có xuất hiện một bóng lưng, tiếp theo lập tức biến mất.

Mà nữ nhân trước mắt vẫn còn ở đây đây đưa, mắt đen của hắn hàm chứa nào đó nụ cười làm người ta sợ hãi run sợ

“Cùng ma quỷ làm giao dịch, cô có chuẩn bị tâm tư sao? A.”

Bóng dáng cai lớn bỗng chốc không thấy, nữ nhân kia lại tựa hồ như bị sợ đến, thật lâu tại nguyên chỗ ngây người. . .

Hành lang xa lạ, không khí lạnh lạnh đập vào mặt.

Thư Dao đi theo sau lưng Phương Thái, rốt cuộc không nhịn được lên tiếng hỏi thăm, âm điệu khẽ run tỏ rõ nàng lo lắng trong lòng

“Phương lão bản, thứ ngài cho tôi xem tại nơi nào?”

“Đi ra rất nhanh sẽ tới.” Phương Thái cười dịu dàng, nhưng đưa lưng về phía gò má của nàng, nàng không nhìn thấy được nụ cười như ý giảo hoạt.

“Thôi, bạn trai tôi đang đợi, Phương lão bản, tôi xin lỗi không thể đi tiếp rồi.” Không biết có phải hay không là giác quan thứ 6 của phụ nữ mà Thư Dao cảm giác có cái gì không đúng, nàng bỗng dừng dừng bước lại, liền chuẩn bị xoay người theo đường cũ trở về phòng tiệc.

6. Chương 6

Xuống một giây kia, nàng liền bị một sức lực hùng hăng níu lại đặt ngay tại trên tường, liền sợ hãi tiếng kêu cũng còn chưa kịp phát ra, nàng nhìn Phương Thái mặt cười âm hiểm đặt lên mình, lần nữa bị cảm giác dán chặt khiến Thư Dao như muốn nôn mửa, nàng trợn to mắt đẹp, liều chết giãy giụa

“Buông tôi ra, ngài, ngài muốn làm gì?”

“Ha, đừng động, em như vậy đụng tôi sẽ càng thêm không chịu nổi.” Phương Thái thật chặt đè ép Thư Dao, hô hấp nồng đậm nụ cười bỉ ổi không chịu nổi

“Biết không? Em là loại hình anh thích nhất.”

Mặc dù bề ngoài chọc giận như thế, phong cách lại mát mẻ cao nhã, vẻ mặt giống như Tiểu bạch thỏ vô tội.

“Tôi không biết ngài ở đây nói gì?” Bất đắc dĩ hơi sức của mình căn bản không địch nổi nam nhân ở trước mắt, mắt đẹp lã chã khóc, sợ run rẩy

“Không nên đụng tôi!”

“Hắc hắc, cần gì tranh chấp vô vị vậy, hần cho em bao nhiêu tiền? Anh cho gấp hai, em theo anh đi.”

Thư Dao không thể tưởng tượng nổi cần môi hần cho là nàng là tình nhân bị bao nuôi ư, thật là quá đáng!

“Tôi cự tuyệt!”

“Hiện tại cũng không phải là nói thôi là thôi.” Bỗng chốc, Phương Thái liền không thể chờ đợi hôn lên bả vai Thư Dao, xúc cảm tuyệt vời khiến Phương Thái như muốn điên cuồng, quả nhiên giống trong tưởng tượng của hần.

“Không!” Hoảng sợ hét lên một tiếng, nước mắt từ khóe mắt nàng chảy xuống, trong đầu trống rỗng, trong đầu chỉ có lưu lại gương mặt tuần tú luôn là cười đến nhẹ nhàng, nàng bị áp chế không thể động đậy, chỉ có thể liều mạng lắc đầu

“Không cần, không cần!”

Lan luật sư, cứu tôi, cứu tôi. . .

“Nếu như tôi mà ngài, tôi sẽ không đụng nàng, hơn nữa lập tức rời đi ba thước xa.” Từ hành lang đột nhiên vang lên 1 nụ cười mê người nhưng rất rõ ràng, trong lúc cười mà lại mang theo ánh dao sắc bén .

Phương Thái động tác bỗng dừng dừng lại, hướng nơi xuất ra thanh âm nhìn, mà âm điệu quen thuộc cũng làm cho Thư Dao lòng đang tuyệt vọng lần nữa nhảy lên, hần nghe đến tiếng lòng nàng, hần tới cứu nàng.

“Lan luật sư!” Vào giờ phút này, Thư Dao tựa hồ cái gì cũng áp chế không nổi sợ hãi của nội tâm, nàng dùng hết toàn lực đẩy ra Phương Thái, chạy về phía hần, một đầu đâm vào lồng ngực rắn chắc, không chút kiêng kỵ khóc lớn lên

“Hu hu . . .”

Va chạm này làm cho lòng của hắn không hiểu sao chấn đặc tê dại, ần ần thông thả ung dung cởi xuống áo khoác che đi những thứ vết hân kia để cho hắn thấy vô cùng chói mắt, khoác trên vai nàng Lan Kỳ Ngôn mang theo nụ cười cực độ lạnh lạnh nhìn thẳng Phương Thái

“Nguyên tưởng rằng Phương Thái không phải chính nhân quân tử, nhưng không đến nỗi là một tiểu nhân hèn hạ, xem ra tôi thật đúng là nên lần nữa xem lại con mắt nhìn người của mình.”

“Ha.” Phương Thái cợt nhả liếm liếm đôi môi, giống như là có vẻ vẫn còn thêm thường

“Nữ nhân Phương Thái tôi muốn cho tới bây giờ cũng luôn có được, thông minh liền đem cô ta lưu lại, tôi sẽ cho cậu 1 chỗ tốt, không phải sao. . . . Nếu không đối với cậu, đối với công ty của các cậu cũng sẽ có kết quả không tốt đâu.”

“A, vậy sao?” Lan Kỳ Ngôn chợt cảm thấy buồn cười:

“Ngài muốn làm thế nào đối phó với Hằng Giản, tôi lại hứng thú muốn nghe một chút.”

“Ai nói tôi muốn đối phó với Hằng Giản. . . .” Phương Thái chê cười, một giây kế tiếp mặt của hắn đột nhiên phong vân biến sắc

“Cậu nói cái gì? Hằng Giản cậu, không thể nào, cậu là người của Hằng Giản? Nhưng cậu mới vừa rồi rõ ràng đã nói. . . .”

“Nói gì?” Lan Kỳ Ngôn ôm thân thể Thư Dao vẫn như cũ run sợ, cuối cùng hướng về phía Phương Thái lưu lại một cái cười lạnh khát máu

“Thay vì biết nhiều như vậy, ngài xem ra không bằng bắt đầu từ bây giờ suy nghĩ một chút về sau nên làm thế nào, nếu như Phương Thái còn có thể đặt chân vào giới luật sư vậy 3 chữ Lan Kỳ Ngôn của tôi sẽ viết ngược lại .”

Lan? Lan Kỳ Ngôn. . .

Lan Kỳ Ngôn! Một trong kim bài luật sư thần bí Hằng giản? Trời ơi! Phương Thái trong lúc nhất thời không có đứng vững chống vào tường, sắc mặt tái xanh mất đi huyết sắc, hắn làm sao sẽ không có ý thức được như thế!

Hằng giản cư nhiên thật phái người tới tiệc rượu của mình? Không thể nào, tại sao phải như vậy?

Lan Kỳ Ngôn dùng tay đẩy ra cửa phòng Thư Dao, bước đi vào nhưng chạm đến là 1 phòng tràn đầy bóng tối.

Con người đen như mực như chim ưng nhìn, âm thầm rất mau liền phát hiện nàng đang núp ở bên giường ôm đầu gối co rúm lại , từ tiệc rượu sau khi trở lại nàng liền núp ở trong phòng, cả buổi tối chưa phát ra một chút động tĩnh, đem Đình quân gia Thư gia gấp đến độ xoay quanh, vẫn hỏi thăm hân nguyên nhân.

Không nói gì, thật là làm không đến, là hắn muốn cho nàng một chút không gian điều chỉnh tâm tình, nhưng hiển nhiên một người ngu ngốc là không thể nào tự mình hoàn thành quá trình này .

Trở tay đóng cửa đi tới trước mặt Thư Dao, từ cao nhìn xuống ngưng mắt nhìn nàng

“Này”

Tiếng nói khiến Thư Dao càng thêm dọa hổng run một cái, mặt thật sâu vùi vào không muốn nâng lên, buồn buồn nhỏ giọng nói

“Van cầu anh, để cho tôi an tĩnh một lát.”

“Nếu như tôi nói không thể đây?”

Thư Dao không nói thêm gì nữa, trả lời hắn chỉ có tiếng khóc thút thít càng phát ra đáng thương.

Một tay từ trên kéo lên Thư Dao, ép nàng ở trong bóng tối nhìn thẳng vào mắt cùng hắn, chân mày cau mày

“Chuyện đêm nay cô không phải nên trước kiểm điểm mình một chút chứ?”

Mắt to sưng lên giống như hột đào không thể tưởng tượng nổi nhìn tới trước, môi đỏ mọng run rẩy, toàn thân hư mềm

“Anh tại sao nhất định phải đối với tôi tàn nhẫn như vậy?”

Tại sao đến lúc này, hắn cũng không thể an ủi nàng một chút đây?

“Đây không phải là tàn nhẫn, là sự thật! Coi như cô không biết rõ làm sao ứng phó với Phương Thái, này tối thiểu cô cũng không phải cùng hắn ta rời đi phòng tiệc, cô hiểu hắn sao? Tại sao có thể không có bình thường như vậy? Cô có thể tùy tiện như vậy, bất kỳ một cái ngoắc ngoắc ngón tay nào là có thể dẫn cô đi sao?”

“Buông tôi ra!”

Thư Dao bị lời nói của hắn kích thích được thói hư tật xấu chôn sâu ở nội tâm rục rịch ngóc đầu dậy, nàng chảy nước mắt, nghẹn ngào giãy giụa lên án:

“Làm sao anh có thể nói với tôi như vậy! Đúng, đúng tôi dần, tôi không có bình thường, hắn nói muốn cho tôi xem đồ cổ tôi liền thật tin tưởng cùng hắn đi; thế nhưng không phải là tôi tùy tiện, đừng có coi thường tôi, tôi chỉ không muốn cho anh thất vọng, không muốn làm cho anh cảm thấy tôi vô dụng, mới có người chủ động mời tôi mà mình lại nhất gan không dám ứng sao? Nhưng là, tôi cũng không biết chuyện tại sao lại biến thành như vậy. . .”

“Cô tỉnh táo một chút.” Về mặt vẫn như cũ không có nói quá lớn, thanh âm lại tựa hồ như nhu hòa mấy phần.

Thư Dao khóc đẩy ra hắn, hiện tại nàng căn bản không tâm tình đi thể nghiệm dụng tâm của hắn, tất cả uất ức gần mấy ngày gần đây toàn bộ thổ lộ, môi đỏ mọng cũng bị nàng cắn phá, máu tươi chảy xuôi ở khóe môi

“Tôi không thể tỉnh táo! Tôi đã rất cố gắng thay đổi, không để cho gia gia ở trên trời thất vọng, không để cho Đình gia thất vọng, không để cho anh thất vọng! Nhưng tại sao tôi vẫn để ọi người thất vọng chứ? Tại sao chưa từng có người nào hiểu tâm tình của tôi? Tôi thật sự hi vọng mình có thể làm xong, nhưng tôi chính là ngu xuẩn có đúng không? Trong mắt anh, tôi chính là một kẻ ngây thơ, 1 công chúa không hiểu việc đời có đúng không? Anh căn bản xác định không dậy nổi tôi nữa có đúng không?”

“Tôi nói, tỉnh táo một chút, môi của cô.” Tròng mắt đen tịt mịch khóa chặt nàng mắt khổng chế, trong lòng dâng lên sầu muộn.

Mà Thư Dao không nghe lọt bất kỳ cái gì, cố chấp mà uất ức kêu gào:

“Tôi không cần anh lo lắng, anh rõ ràng chán ghét tôi, chê tôi là một đại phiền toái vô luận tôi cố gắng thế nào trong mắt anh đều là hoang đường buồn cười, vậy anh tại sao không rời tôi xa đi một chút, tại sao không dứt khoát buông tha ? Tôi không muốn anh dừng để ýanh đi, đi. . . Ừm. . .”

Môi đột nhiên bị chặn lại!

Là một cái môi khác, ấm áp mềm mại trong phòng không có người thứ hai, là hắn! Môi của hắn.

Thư Dao sợ ngây người, nàng tròn to mắt đẹp, nhìn tuần nhan ngay trước mắt phóng đại, trên môi cảm giác là chân thật như thế, là hắn, thật sự là hắn, hắn tại sao hôn nàng. . .

Môi hắn như mang theo dòng điện đáng sợ, trần trọc ở trên môi mềm mại của nàng , máu ở môi nàng bị câu lên làm cho bọn họ đồng thời nếm đến mùi máu tươi, kích thích đột nhiên xuất hiện bàn tay bồng chốc giữ chặt eo nhỏ của nàng kéo nàng về hướng mình, 1 nụ hôn sâu hơn lại cuồng nhiệt, hắn mút môi của nàng, lưỡi dài không chút khách khí nâng lên cái lưỡi mềm mại kia cùng hắn nhảy múa. Tựa hồ hắn đã sớm không thể chờ đợi muốn có được nụ hôn này. . . .

Sau hồi lâu, Kan Kỳ Ngôn mới chậm rãi kết thúc nụ hôn này, liền trong bóng tối con người lóe sáng bóng khiến Thư Dao gần như ngất xỉu, tim của nàng đập nhanh đến bản thân bất lực, lồng ngực của hắn dần

chặt nàng khiến nàng mau bốc cháy, trông mắt của nàng, môi đỏ mọng khê mím môi, một hồi lâu mới ần nhần hỏi:

“Cái người này coi như là đang an ủi tôi sao, để cho tôi tỉnh táo sao?”

“Không.” Lan Kỳ Ngôn nhẹ nhàng chậm chạp trả lời.

Thư Dao ngẩng đầu kinh ngạc mà nhìn nhìn hắn, nước mắt ngưng ở gương mặt

“Vậy anh tại sao muốn hôn tôi?”

“Không biết, muốn làm liền làm.” Hắn giọng nói như cũ là lưỡi biếng mê người.

Thư Dao cười khổ. Đúng vậy, muốn làm liền làm dễ dàng trả lời như vậy đúng là phong cách của hắn, mà nàng lại cái gì cũng không phản bác được, nàng thật vất vả muốn phản kháng, lòng bốc phát trong nháy mắt bị hắn hôn mà dập tắt, thật khổ sở mà cô đơn.

“Cảm giác gì?”

Hắn đột nhiên hỏi lên khiến Thư Dao khê ngạc nhiên

“Cái gì?”

“Tôi nói, tôi hôn cô, cô cảm thấy gì?” Giơ tay lên, ánh mắt sáng quắc trong đêm tối, tay lau trên môi mềm mại của nàng.

Không thể tưởng tượng nổi nàng khê run, hắn thế nào hỏi ra miệng chứ? Hắn cứ nhiên hỏi cảm giác cái hôn này, hắn khi dễ nàng còn muốn nàng nói mình rất hưởng thụ sao?

“Là nụ hôn đầu của cô?” Câu nghi vấn thế nhưng hắn lại nói khẳng định như vậy.

“Buông tôi ra!” Thư Dao hít vào một hơi, mặt bị lời nói của hắn kích thích đốt không dứt, so với giấy giữa cử chỉ của nàng càng giống như là thẹn thùng giận dỗi.

“... Được rồi, tôi biết rõ cô sợ, vì cô chưa bao giờ xảy ra qua loại chuyện như vậy, cô trong lúc nhất thời không thể chịu đựng được tôi cùng có thể hiểu, nhưng mà tôi còn là phải nói cho cô biết, lỗi của cô ở nơi nào như vậy cô về sau mới sẽ không dẫm lên vết xe đổ.” Nắm chặt eo của nàng, ép nàng nghe tiếp.

Hắn đột nhiên dịu dàng lời như an ủi khiến Thư Dao kiên trì cũng trong nháy mắt hồng mắt, nàng dừng lại giây giũa, yên lặng rơi lệ, tựa hồ rất khó khăn mới nói ra một câu làm ình rất lúng túng:

“... Rất ghê tởm, tôi thật sự cảm thấy thật buồn nôn, tôi làm sao sẽ ngu xuẩn như vậy thật tin tưởng hắn là có ý tốt muốn mời chứ? Anh nói không sai tôi là tự mình chuốc lấy cực khổ. . Tôi ghét bị hắn đụng, tôi căn bản không đành chỉ được hồi tưởng những thứ hình ảnh bẩn thỉu kia, tôi thật sự rất sợ, anh nói cho tôi biết, tôi phải như thế nào mới có thể quên những thứ kia chứ?”

Trông mắt đen tâm tình phức tạp tựa hồ có chút rối rắm, hồi lâu mũi cao thẳng nhàn nhạt thở dài, môi tinh xảo mới nhếch lên một nụ cười ẩn giấu

“Muốn quên chuyện đêm nay?”

“Ừ.”

“Vậy thì quên đi!”

Còn không có hiểu ý tứ trong lời hắn nói, Thư Dao liền bỗng dưng cảm thấy cổ nóng lên theo bản năng bật thốt lên than nhẹ ra, 1 loại tê dại nhột làm cho nàng như bị nước nóng cọ rửa, toàn thân thoáng qua một tia ấm áp

“Anh Đang làm gì.”

“Cái gì cũng đừng nghĩ, chỉ cần cảm thụ cảm giác bây giờ.” Lan Kỳ Ngôn giọng nói khàn khàn mê người ở cổ trắng nõn của nàng vang lên, lưỡi dài lướt qua cổ cho đến xương quai xanh lưu lại dấu vết mập mờ.

“Ừm. . .” Thư Dao khê rên, giờ khắc này tựa hồ muốn nàng nghĩ khác, nàng cũng đã không nghĩ được rồi, hắn cứ nhiên đang hôn nàng như vậy phương thức không chút kiêng kỵ nhưng kỳ quái là nàng một

chút cũng không bài xích, này cùng cảm giác khi Phương Thái hôn làm người ta ghê tởm khác 1 trời 1 vực, nàng mau bị dung hóa tại sao phải như vậy?

Hôn nhẹ nhàng chảy xuống tới nàng đầu vai trắng nõn cùng ngực đem lấy từng cái lo lắng về trí nhớ nhẹ nhàng mút hôn lên, hân mị hoặc cười khê

“Nói cho tôi biết, cảm giác gì?”

Ngước đầu khê rên, Thư Dao tự nói với mình nên đẩy hân ra như vậy là không đúng, nhưng nàng tựa hồ giống như là mê muội, nàng rõ ràng biết người trước mắt là ai, nàng lại khát vọng nhiệt độ trên người hân, ấm áp không chịu nổi, xấu hổ lắc đầu

“Tôi không biết. . .”

“Vây. . . Như vậy...” Nụ cười nhỏ một tiếng, thon dài ngón tay thuần thực tìm được khóa kéo của bộ lễ phục màu hồng đào, một chút xiu kéo ra sau đó sẽ đem lễ phục từ trên người của nàng hoàn toàn rút đi, lễ phục rơi xuống ở trong bóng tối lộ ra thân thể tinh khiết hoàn mỹ của nàng. . .

“Không!” Không khí lạnh lẽo làm cho toàn thân da thịt nàng khê dâng lên đỏ ửng, nàng theo bản năng ôm ngực che, như vậy thật sự quá mắc cỡ.

“Buông.” Hơi thở nóng rực tiếp tục dao động ở xương quai xanh cùng trước ngực của nàng, hân mỗi cái hôn đều giống như lông vũ nhẹ nhàng lướt qua da thịt làm cho người ta tê dại run rẩy; vạch ra tay của nàng nụ hôn của hân dần dần đi xuống, hôn lên mượt mà giống như là cổ ý, hân dọc theo đường vòng cung liếm hôn, chung quy lại không thâm nhập. . .

“Ừm. . . Ừ. . .” Cái miệng nhỏ nhắn khê mở, nàng tay hư mềm để ở bả vai hân, khó nhịn ngậm nga.

Trong bóng tối, trông mắt đen sáng quắc tựa hồ mau mất đi không chế, thật ra thì hân biết đây tất cả đến chỗ nào đó liền có thể có chừng có mực dừng rồi, nhưng lúc này người chân chính bị dụ hoặc tựa hồ biến thành mình, nàng ngoài dự đoán rất ngọt ngào, để cho hân lấy khó tự chủ, hân thừa nhận thân thể của hân bởi vì nàng mà thức tỉnh.

7. Chương 7

7.1

Huống chi, hân như thế nào kháng cự . . . 1 cô gái đang vì mình nỗ lực chứ? Không biểu hiện ra không có nghĩa là đáy lòng không hiểu, so với việc khiến gia gia thất vọng nàng luôn là càng sợ hân thất vọng, Tiểu Bạch thổ một loại bộ dáng khéo léo, ẩn nhẫn bộc phát đau lòng bộ dáng cũng làm cho hân cảm thấy không cách nào kháng cự, giờ khắc này hân có loại cảm giác tự giễu, nói cho cùng hân, thế nhưng cũng chỉ là 1 nam nhân bình thường!

Nghĩ tới nhưng hân không thể tiếp tục nhẫn nại hấp dẫn trước mắt, một atay ôm lấy nàng đặt ở trên giường lớn, cúi người hân dễ dàng ngậm ở nụ hoa mà hân từng không biết nó cảm giác sẽ thế nào, tuyết trắng mềm mại cảm giác trong miệng hân buông thả, lập tức để cho dục vọng của hân đau nhức, kêu gào, nàng đối với hân hấp dẫn không thể nghi ngờ, có lẽ từ lúc nàng thay lễ phục cái phút chốc kia hân liền vô số lần ở trong đầu ảo tưởng qua lễ phục kia là cảnh đẹp như thế nào, a, hân như vậy có tính hay không là nguy quân tử?

.

Trong bóng tối, tiếng hỗn hển kéo dài vang lên, một hồi lâu mới dần dần vững vàng, ảo não gằm nhẹ hân tức giận chê cười, hân đến tận cùng là có bao nhiêu hành hạ mình? Công cái đại phiền toái này, không thể thả, cũng không thể giải quyết, hiện tại càng thêm muốn ăn cũng không thể ăn, Lan Kỳ Ngôn, mình làm sao sẽ lâm vào quần cảnh như vậy?

Đưa tay, cẩn thận ôm lấy người đã bị giày vò đến ngủ mê man, giống như là vật phẩm mình trân ái nhất, từ giường đến phòng tắm, Thư Dao. . . . Tôi nhất định là kiếp trước nợ cô, hiện tại mới có thể bị cô hành hạ như vậy!

“Thư tiểu thư, hồi hồn!” Tiếng cười quen thuộc mê người vang lên, khiến hướng về phía Thư Dao đang trước bài thi ngăn người chột ngắc đầu.

“Hả?”

“Nước miếng của cô chảy lên bài thi rồi, nghĩ cái gì nhập thần như thế.” Chậm rãi lại gần ngồi ở trước bàn đọc sách bên Thư Dao, cơ hồ chỉ cần một chút xú hấn mà có thể hôn lên.

“Muốn?” Thư Dao khuôn mặt nhỏ nhắn quẩn lập tức lui về phía sau, ấp úng vội vàng khoát tay

“Tôi không muốn cái gì, không muốn.”

Nhưng. . . Ông trời, nàng làm sao có thể thật thật là nghĩ làm không đến! Khóc không ra nước mắt, nàng mấy ngày nay trong đầu tất cả đều là lửa nóng đêm đó làm cho tinh thần nàng không cách nào phấn chấn! Mới đầu, buổi sáng hôm sau đứng lên phòng chỉ có một người, nàng còn may mắn tất cả đại khái chỉ là nàng mộng, nhưng. . . Không có mộng sẽ làm nàng toàn thân cao thấp tràn đầy vết hôn, vậy. . . Chỗ đó còn đau muốn chết chứ? A a, tất cả là thật, là thật hấn như vậy đối với nàng, nàng lại còn phối hợp như vậy? Kêu... OMG!

Đúng theo ý của hấn thật sự nàng đã nhớ không rõ chuyện trong tiệc rượu những thứ kia, nhưng cũng là “Phúc” của hấn, nàng hiện tại không có từng giây từng phút có thể tỉnh táo!

“Thư tiểu thư, cô lại thất thần.” Lan Kỳ Ngôn nhíu mày, một bộ dáng vẻ vô cùng nghiêm túc nghiêm chỉnh.

“A, thật xin lỗi.” Thư Dao lần nữa nắm chặt tay, ai, hấn là làm sao làm nhìn nàng một chút cũng chắc chắn không xấu hổ sao? Chẳng lẽ hấn thật chỉ là trợ giúp tâm tình của mình? Cho nên là nàng nghĩ quá nhiều, quá sắc rồi ư?

Chỉ là Thư Dao không biết, ở trong nháy mắt nụ cười đùa giỡn hiện bên môi hấn, Tiểu bạch thổ tinh thần có chút không tập trung, cũng một chút che giấu không được tâm tư của mình, xem ra nàng thật rất khổn nhiều.

Nhưng, hiện tại cũng chỉ có thể để cho nàng khổn nhiều.

Cố gắng đem ý định đặt ở trên đề hấn ra, một hồi lâu Thư Dao còn là bất đắc dĩ thở dài, có chút cố làm con mắt đáng thương ngẩng lên nhìn hấn

“Những thứ này đang nói cái gì? Tôi thế nào xem cũng không hiểu.”

“Vậy sao?” Lan Kỳ Ngôn đi tới cạnh Thư Dao, cúi người nhìn bài thi

“Cô đối với sản nghiệp Thư gia một chút cũng không biết sao?”

Chống lại nghi vấn của hấn, nàng cắn cắn môi đỏ mọng, cẩn thận từng li từng tí nói:

“Không. . . Ừ, hiểu rõ.”

7.2

“Cô . . .” Nhìn nàng vẻ mặt vô tội, hấn khó có chút cắn răng nghiêng lợi cười lên, xem ra chỉ muốn trải nghiệm trình độ đều là ý tưởng thất bại

“Này bắt đầu từ bây giờ tôi sẽ nói, cô phải hiểu, phải lắng nghe.”

“Đó. . .” Khéo léo gạt đầu một cái.

Hấn bắt đầu giảng giải Thư Dao rồi lại tâm hồn treo ngược cành cây rồi, hấn tựa tại bên cạnh bàn động tác lười biếng thật mê người, giọng hấn cũng rất hấp dẫn làm cho người ta có loại cảm giác tê dại, lắng nghe không biết qua bao lâu nàng thế nhưng không tự chủ có chút tự nhủ nói:

“Anh thật thông minh đó, giống như cái gì đều biết, cái gì cũng biết, cũng không biết trong đầu anh đựng những thứ gì?”

“Hiển nhiên với những thứ trong đầu cô là khác rồi.” Lan Kỳ Ngôn bỗng dừng nhìn về phía Thư Dao, nhắc nàng một cái

“Thư tiểu thư, cách không lâu nữa sẽ đến ngày di chúc tuyên bố, tôi hi vọng cô sẽ dùng một loại tư thái hoàn toàn mới, xuất hiện trước mặt những thứ kia sài lang hổ báo kia, cô có thể làm được sao?”

“Hả? Đó, tôi sẽ cố gắng.” Thư Dao chớp chớp mắt to, sợ hãi mà đảm bảo, Thư tiểu thư. . . . Rõ ràng đêm đó hẳn không phải gọi nàng như vậy, ách. . . Nàng lại nghĩ đi đâu rồi?

“Vậy xin hỏi, tôi mới vừa phân tích với cô về Thư gia trọng điểm quý thứ hai là cái gì?” Đột nhiên, hắc cười nói lên vấn đề.

“Hả? Quý thứ hai. . . .” Thư Dao quần bách mà cười, nàng là rất muốn nghiêm túc nghe nhưng là bây giờ thật hoàn toàn không có tâm tình, mới vừa nãy nàng tựa hồ một mực mất hồn, ai, nguy hiểm là vô ích

“Thật xin lỗi.”

Thật xin lỗi?

“Trong đầu cô rốt cuộc chứa vật gì, tôi là đang cùng không khí nói sao?” Lan Kỳ Ngôn nhéo lông mày, không khách khí chút nào đả kích Thư Dao.

“Ách. . . .” Thư Dao tự biết đuối lý lặng yên cúi đầu lại tựa hồ như còn muốn vùng vẫy giãy chết lắm lắm nói qua:

“Hiển nhiên là với anh khác rồi!”

Cho nên nói nàng là ở đây mạnh miệng sao? Hắc cũng chỉ là khai phá một chút thân thể của nàng, chẳng lẽ trong cơ thể thói hư tật xấu cũng đều khai phá lên?

“Xem ra. . . . Thư tiểu thư không tính toán chăm chỉ học, chúng ta làm điểm khác !” Cố làm vẻ không sao cả nhún vai cười lên, Lan Kỳ Ngôn bỗng đứng kéo một cái ghế ở gần Thư Dao, quen thuộc giữ lại eo của nàng.

“Hả?” Thư Dao hốt hoảng tay nhỏ bé chống lại lồng ngực của hắc

“Không cần, học là tốt vô cùng, thật, thật!”

“Vậy sao? Tôi thế nào cảm giác cô vẫn không yên lòng?” Lan Kỳ Ngôn một bộ biểu tình “cô đừng quá miễn cưỡng mình”, “Thật ra thì chúng ta cũng có thể nghỉ ngơi, nghỉ ngơi, làm một chút vận động gì đó.”

Vận động? Vận động! Không cần chứ?

“. . . . Lan luật sư, bằng không, anh trước buông tôi ra rồi nói?”

“Lan luật sư?” Lan Kỳ Ngôn hiển nhiên không có ý định nhanh như vậy thả nàng, nếu nàng nhớ mãi không quên đêm hôm đó như vậy, nhất định kích thích hắc để ý, như vậy hắc tại sao có thể để cho nàng thất vọng đây? Trở tay càng thêm giữ chặt nàng, cúi đầu dán vào cổ của nàng trên đầu nói:

“. . . .Đêm hôm đó, cô kêu tên tôi rất êm tai, về sau khi không có ai thật ra thì chúng ta có thể không cần lạnh nhạt như vậy.”

Đêm hôm đó. . . .

Thư Dao hoàn toàn bị hắc đánh ngã hết ý kiến, nàng căn bản không có cái đạo hạnh cùng hắc giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo, cổ có ẩm áp quen thuộc để cho nàng ngứa ngứa run rẩy

“Tôi biết rõ, anh chỉ là muốn giúp tôi quên những thứ kia không tốt kia, cũng không có ý gì khác.”

“Vậy sao?” Lan Kỳ Ngôn cười đến tà nịnh mà mị hoặc, ngón tay dài chạm vào cằm Thư Dao, trông mắt đen giống như là một lần thâm thúy để cho nàng luân hãm

“. . . . Nếu như mà tôi nói, tôi có ý gì khác đây?”

Lời của hắc làm cho nàng trong lúc nhất thời đầu óc trống rỗng, hắc nói hắc ý khác? Không thể nào! Hắc rõ ràng ghét nàng cái phiên toái này, nàng biết.

“Tôi cho tới bây giờ cũng chưa có chán ghét cô, Tiểu bạch thảo, cô không cần phải lo sợ không đâu.” Xem như là hiểu ra tâm tư của nàng, hơi thở nóng hổi quét qua môi của nàng chỉ để lại nhiệt lượng thừa, mà đảo loạn này một cái nam nhân kia lại một giây kế tiếp buông lỏng ra nàng

“Nghỉ ngơi một chút đi!”

Nhìn hần bóng lưng biến mất ở thư phòng Thư Dao mới bỗng dưng buông lỏng, dựa mềm vào ghế lời nói của hần mơ hồ để cho tâm tình nàng trầm bổng phập phồng từ lúc nào bắt đầu nàng để ý hần như vậy tại sao nàng một chút cũng không biết đây?

Ngoài mặt kháng cự nhưng trong lòng nhưng bởi vì hần buông tay mà cô đơn, hần sẽ không cần nàng không phải sao? Nói gì nếu như hần ý khác cũng chỉ là đùa bỡn nàng mà thôi chứ? Bởi vì cho dù đêm đó đã làm đến trình độ kia hần như cũ không có làm một bước cuối cùng, là nàng đối với hần còn chưa đủ lực hấp dẫn?

Nhức đầu che khuôn mặt nhỏ nhắn Thư Dao cảm giác bị thất bại nặng hơn.

Thừa nhận đi, tiểu quý nhất gan, mày thích hần, thích một nam nhân tựa hồ căn bản cũng không có thể thích mày.

Một tháng nhảy mất qua, rất nhanh đến ngày ước định tuyên bố di chúc .

Ngày này, Thư gia một buổi sáng tinh mơ liền bị một đám khách không mời đến quấy nhiễu, ở trong phòng khách to như thế lú lú không kịp chờ đợi kêu la cho dù ở lầu hai trong phòng Thư Dao như cũ có thể đem thanh âm huyền ảo bên ngoài lọt đến rõ ràng nghe vào trong tai, đứng ở gương to trước mặt Thư Dao nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu

“Thư Dao, không phải sợ.”

Lần nữa mở mắt ra, trong gương phía sau của nàng đột nhiên chiếu ra một bóng dáng cao hơn nàng một cái đầu, bị sợ đến kinh hô một tiếng nhẹ lùi một bước.

Lan Kỳ Ngôn thuận tay đỡ nàng, vững vàng đem lấy nàng giam cầm ở trước người, môi nâng lên một chút ý cười

“Chuẩn bị xong chưa? Thư tiểu thư của tôi.”

Hần lặng yên không tiếng động như vậy xuất hiện mau hù chết nàng! Còn hỏi nàng chuẩn bị xong chưa? Chuẩn bị xong cũng sẽ bị sợ đến hồn bay phách tán a

Khẩn trương nuốt ngụm nước miếng, nàng thông qua gương nhìn người sau lưng

“Anh cảm thấy tôi như vậy có thể không?”

“Rất ok.” Khóe miệng đường cong giơ lên, ngón tay thon dài giống như mang theo điện chậm rãi lướt qua đồ công sở, bó chặt eo hoàn mỹ

“So với những thứ áo đầm ngắn kia, cô thích hợp hơn với những đồ xuất ra ‘ưu điểm’ này.”

Vậy sao? Thư Dao kinh ngạc mà nhìn nhìn gương, tóc sóng lớn tóc dài theo chỉ thị của hần kéo nhẹ có vẻ vừa quyến rũ lại rất phụ nữ, trên người đồ công sở cũng không cứng nhắc mà là chất liệu bóng trên áo sơ mi còn thêm một cái cúc áo màu vàng kim, lót vai, nếp uốn ống tay áo, đai lưng, áo khoác ngoài màu đen, quần màu đen thật chặt bọc lại mông của nàng tựa hồ chỉ một bước đi sẽ đem đường cong lộ ra ngoài không thể bỏ sót, mê người mà mập mờ nhưng không mất lão luyện cùng tự tin.

“... Vậy chúng ta phải đi xuống sao?”

7.4

“Có lòng tin sao?” Lan Kỳ Ngôn đưa tay, sửa sang lại vòng tai kim cương.

“Tôi không biết.” Thư Dao mềm mại nhẹ dựa vào hần thành thực nói:

“Nhưng tôi sẽ cố hết sức mình dùng trạng thái tốt nhất đối mặt, chỉ là tôi còn là hi vọng bọn họ không nên quá làm khó tôi, dù sao không thể phủ nhận bọn họ là có liên hệ máu mủ với tôi.”

“Thư Dao, quá thiện lương cũng không phải một chuyện tốt.” Lần đầu tiên hắn gọi thẳng tên nàng, không hề vui đùa .

“Tôi biết rõ.” Trong mắt chớp qua một tia vui mừng, nàng cười lên:

“Tôi thích anh gọi tôi như vậy.”

Nàng tựa hồ không có tìm được trọng điểm, Lan Kỳ Ngôn tức giận chê cười

“Nếu như hôm nay biểu hiện của cô tốt, về sau tôi ngày ngày sẽ gọi cô như vậy.”

“Thật?” Hiển nhiên, Thư Dao tưởng thật vô cùng nghiêm túc.

“Tôi giống người hay nói láo sao?”

“Tốt!” Thư Dao vui vẻ gật đầu một cái

“Giữ lời.”

Lan Kỳ Ngôn hừ cười, hắn tựa hồ càng ngày càng không tìm được điểm chính xác, để ý thật là quái dị chỉ là. . . Nói thật hắn không quá lo lắng nàng a, mặc dù trong vòng một tháng phải cải tạo nàng không thực tế, nàng cũng không có chân chính nắm giữ quá nhiều nhưng thật sự nàng có điều thay đổi là sự thật, không làm được tốt nhất nàng lại một mực cố gắng, hắn cũng không có thật coi nàng ngu ngốc.

“Đi thôi.”

“Ừ.”

Đại sảnh, Thư Gấm Lệ đùa bốn đàn khẩu đỏ thắm, khinh thường hướng về phía Đinh lão nói:

“Thư Dao đâu rồi, sẽ không còn chưa dậy đó chứ? Hừ.”

Đinh lão mặt chán ghét nghiêng mắt nhìn qua Thư Gấm Lệ

“Gấp cái gì? Tiểu Dao sẽ rất nhanh xuống.”

“Muốn kéo dài đợi một người là nó, còn ra thể thống gì!” Thư Nguyên Hồng gầm thét:

“Lão thái gia chết rồi, nó cánh liền cứng rắn không đem chúng ta để ở trong mắt phải không?”

“Ngài . . .” Đinh lão nén lấy giọng mình

“Ngài đừng có nói lung tung.”

Một phòng người phụ họa lời của Thư Nguyên Hồng đối với Thư Dao vô cùng bất mãn trong lúc nhất thời trong phòng khách âm ỉ, ồn ào không dứt.

“Khiến đường cô, đường thúc đợi lâu thật xin lỗi.” Nơi cầu thang truyền đến giọng nói êm ái là phong cách Thư Dao trước sau như một nhưng chỉ cần cẩn thận nghe không khó phát hiện trong giọng nói của nàng nhiều hơn một tia chắc chắn, không còn là khúm núm trước kia, co rúm lại run rẩy.

Một phòng hướng cầu thang nhìn chỉ cần nhìn một cái liền kinh ngạc!

Đây là cái công chúa hay mặc áo đầm ngắn, nói chuyện dùng lời nhỏ nhẹ sao? Tại sao một tháng không thấy nó lại có thể thay đổi cả dáng vẻ? Vóc người cao gầy trong quả thật hoàn mỹ không chê vào đâu được, liền ánh mắt của nó cũng không giống như trước kia luôn né tránh.

Sau lưng Thư Dao hắn như có như không thoáng qua một tia phúng cười, lặng yên không lên tiếng để bảo vệ tư thái của đi theo.

Đi trên đôi giày cao gót màu đen đi về phía đám người, nói trong lòng nàng hoàn toàn không sợ là giả! Nhưng tựa hồ chỉ phải biết hắn đứng ở phía sau của nàng lòng của nàng liền ổn định hơn rất nhiều, khe hé miệng cong lên khoe miệng

“Khiến đường cô, đường thúc buổi sáng không tới ‘mười giờ’ liền đến đại trạch rất xin lỗi, là Tiểu Dao chậm trễ.”

8. Chương 8

8.1

Tăng thêm hai chữ “Mười giờ”, Thư Dao nghĩ bọn họ chắc chắn nhớ ước định là 10 giờ?

Khẽ nheo lại trông mắt đen Lan Kỳ Ngôn có chút kích động, thật chẳng lẽ chính là gần mực thì đen? A, hẳn không có nghe sai, tiểu bạch thỏ này nói chuyện thế nào có một chút giống hẳn.

Thư Gấm Lệ cùng Thư Nguyên Hồng rõ ràng sợ run thật lâu, bị lời của Thư Dao đem một vẻ mặt mặt, hai người lần nữa quay đầu trở lại, Thư Gấm Lệ cười đến đối trá

“Thôi, đường cô làm sao sẽ so đo với việc nhỏ thế này? Ngược lại cháu. . . . Tiểu Dao, thay đổi không ít!”

Thư Gấm Lệ nghiêng mắt nhìn Thư Dao, nàng không cần phải quá khẩn trương, cái cháu gái này vô dụng chẳng lẽ đối áo quần sẽ liền bản tính cũng thay đổi ư? Không thể nào, nàng không tin Thư Dao có năng lực này, nhiều lắm là cái luật sư bên người nó chính là khó dây dưa thôi, chỉ cần tuyên bố di chúc cái luật sư đó sẽ rời đi bọn họ đương nhiên có biện pháp đem Thư gia tất cả đoạt lấy.

“Vậy sao?” Thư Dao còn là khéo léo cười

“Này đường cô là cảm thấy Tiểu Dao như trước tốt, hay là hiện tại tốt hơn?”

“Này. . .” Thư Gấm Lệ cứng họng, kỳ quái rõ ràng trước mắt cô cháu gái này giọng điệu nói chuyện cũng ... cũng không có cái gì đại biến hóa, nhưng nàng thế nào không hiểu nên trả lời sao đây?

“Đừng nói nhiều bắt đầu tuyên bố di chúc đi!” Thư Nguyên Hồng vung tay lên hẳn đối với Thư Dao giả bộ thay đổi cũng không có hứng thú gì, duy nhất có thể nhắc tới hứng thú của hẳn chỉ có là di chúc.

“Mọi người ngồi đi.” Thư Dao lễ phép gạt đầu một cái, chuyển sang Đình lão

“Đình gia gia, kêu người giúp việc dâng trà ọi người.”

“Dạ, tiểu thư.” Đình lão cười cung kính nói, nội tâm cũng là tự hào, ông nhìn ra được Tiểu Dao mặc dù còn chưa đủ tư cách trở thành người nối nghiệp nhưng bây giờ biến chuyển như vậy vô cùng tốt lắm, thật là đa tạ Lan luật sư !

“Trà cái gì miễn đi.” Thư Nguyên Hồng ở trên ghế ngồi xuống, liếc Lan Kỳ Ngôn một cái kiên nhẫn đều sắp bị dùng hết,

“Cái đó luật sư ủy thác phải không? Nhanh lên một chút tuyên bố di chúc.”

“Bình tĩnh chứ nóng vội.” Quay đầu gọi lại Đình lão đang chuẩn bị trà , Lan Kỳ Ngôn cánh môi khẽ nhếch

“Đình quản gia, nếu bọn họ nói không uống trà cũng không cần phải phí tâm, tới đây nghe di chúc đi!”

Lúc này, đám người cũng có chút làm âm ỉ.

“Thôi đi, kêu lão nô tài đó làm chuyện gì?”

“Là vậy”

Đình lão hoàn toàn không thấy lời nói của đám người chẳng qua là ngượng ngùng chà xát tay nhìn Lan Kỳ Ngôn

“Lan luật sư, chuyện di chúc tôi không hiểu, giao cho cậu là được, tôi không nghe cũng được.”

“Vậy không được.. .” Lan Kỳ Ngôn từ túi công văn rút ra một tờ giấy trắng chữ màu đen là bản di chúc chỉ một thoáng để ọi người dừng lại nói chuyện với nhau, ánh mắt tập trung ở trên tay của hẳn, tham lam không dứt những vẻ mặt này cơ hồ khiến hẳn có cảm giác loại người không thể chờ đợi

“Phần thứ nhất di chúc về ngài Đình quản gia, ngài không nghe không thể được.”

Đừng nói đám kia mặt không thể tưởng tượng nổi liền Đình lão cũng không dám tin

“Tôi?”

“Đúng vậy.” Bóng dáng cao lớn mạnh mẽ rần rở chậm rãi dạo bước đến giữa phòng khách, đảo mắt biến thành luật sư chuyên nghiệp

“Phần thứ nhất di chúc do Thư lão vào một năm trước định ra, ông đem đại trạch Thư gia để lại cho Đình tiên sinh, phần này là gồm giấy tờ bất động sản Minh Hòa, Đình tiên sinh là chủ của Thư gia đại trạch thay lời khác mà nói bao gồm cả Thư tiểu thư chỉ có Đình tiên sinh đồng ý mới có thể tiến vào Thư gia đại trạch.”

“Này quá hoang đường rồi!” Thư Hùng rống:

“Lão thái gia là bệnh hồ đồ đi!”

8.2

Đám người tiếng nghị luận lẫn nữa nổ tung mà Thư Dao giống như một chút cũng không kinh ngạc, chỉ là đi tới bên người Đình lão đỡ lão quân gia không thể tin được vui vẻ nói:

“Đình gia gia, không cần lo lắng, tôi cảm thấy được gia gia quyết định chính xác nhất, chỉ có ông có tư cách nhất ở Thư gia đại trạch, ông ở nơi này sống cả đời, hầu hạ gia gia cả đời không có ai so với ai đáng giá hơn ông có nơi này.”

“Tiểu Dao . . .” Đình lão trong lúc nhất thời lệ tung hoành, bị Thư Dao dắt díu lấy

“Tôi thật sự không nghĩ tới lão gia, lão gia. . .”

Thư Gấm Lệ một thanh âm nói tiếp lời Thư Nguyên Hồng nhỏ giọng tức giận nói:

“Chúng ta cần Thư gia đại trạch làm gì? Bình tĩnh một chút, phía sau mới quan trọng.”

Thư Nguyên Hồng không nhịn được nhở một ngụm nước bọt

“Nhưng cư nhiên để lại cho lão nô tài cũng không để lại cho chúng ta, thật sự quá ghê tởm!”

Tiếp theo Lan Kỳ Ngôn từ túi công văn lấy ra phần di chúc thứ hai, lần nữa tụ tập ánh mắt của mọi người, cơ hồ là không có đình lưu hẩn liền cười nhạt tuyên bố:

“Thư lão đem sản nghiệp Thư gia tất cả cổ phần để lại cho người kế thừa hợp pháp là Thư Dao tiểu thư, ông khi còn sống an bài ở công ty không thay đổi, Thư Dao tiểu thư thay thế ông, trở thành chủ sự của Thư gia.”

Trong lúc nhất thời, đám người đều đã chết lặng rồi, Thư Gấm Lệ cùng Thư Nguyên Hồng mặt khó coi xanh mét một hồi lâu, mới lên tiếng:

“Chỉ như vậy?”

“Chỉ như vậy.” Lan Kỳ Ngôn khoe miệng duy trì nụ cười tốt nhất, trong tròng mắt đen làm cho không người nào có thể dò xét ra nhìn có chút hả hê.

“Dự vào! Lời như vậy tao muốn tới nghe di chúc làm gì? Tao không phục!” Thư Nguyên Hồng như muốn bạo Tẩu xông về phía Lan Kỳ Ngôn.

“Thư Nguyên Hồng tiên sinh, đầu tiên xin biết rõ một chút là mấy người nhất định muốn nghe di chúc, tôi cũng không có ‘muốn mời’ mấy người tới nghe; còn nữa ngài có phục hay không không thì có tác dụng gì Thư lão là ở lúc chuyên gia kiểm tra đo lường tình trạng tinh thần bình thường mới định ra di chúc, nguyện vọng của ngài ấy, mấy người không có quyền hỏi tới.”

Ở người bấy lộn xộn thời điểm Thư Gấm Lệ đột nhiên cười, quả nhiên nàng đã sớm biết có thể như vậy nhưng là. . . A, đừng tưởng rằng bọn họ dễ đuổi, cười đến đối trá nhìn tới trước mặt Lan Kỳ Ngôn

“Nếu di chúc tuyên bố xong rồi Lan luật sư, cậu có thể rời đi được rồi?”

Chỉ cần hẩn đi, nàng cùng “Cháu gái” hảo hảo hàn huyên một chút, Ha ha ha...!

Nhúu mày Lan Kỳ Ngôn dễ dàng biết được tính toán trong ánh mắt của Thư Gấm Lệ, ý tốt a, nhếch môi

“Tôi rời đi hay không tựa hồ cùng Thư Gấm Lệ ngài hình như không có quan hệ.”

Thư Nguyên Hồng tựa hồ cũng lập tức ý kia, tức giận đối với Lan Kỳ Ngôn nói:

“Đây là chuyện của nhà chúng tôi, cậu có thể đi, chúng tôi muốn nói chuyện cùng cháu gái.”

Lan Kỳ Ngôn quay môi, hần phát hiện, hần thật rất không thích cùng người thế này giao thiệp vừa lãng phí hơi sức lại lãng phí đầu óc, đang muốn nói gì lại có một đạo thanh âm nhu hòa cắm vào:

“Xin lỗi, đường cô, đường thúc, Lan luật sư là người gia gia nhờ tới giúp tôi, mấy cô chú không có quyền đuổi anh ấy đi.”

Lan Kỳ Ngôn có nhiều hứng thú quay đầu lại nhìn chủ nhân của thanh âm, Thư Dao đang chậm rãi đi lên trước đã như vậy, hần cũng vui vẻ xem thành quả một tháng huấn luyện.

“Lão thái gia đi rồi, còn giữ hần làm gì!” Thư Gấm Lệ chua ngoa mà ra mệnh lệnh:

“Tiểu Dao, đuổi hần đi.”

Thư Dao khẽ nhéo lông mày giọng nói còn là không cao không thấp:

“Xin lỗi, đường cô, cháu cũng cần Lan luật sư trợ giúp, anh ấy sẽ tiếp tục ở lại Thư gia giúp cháu.”

8.3

Thư Gấm Lệ rốt cuộc phát hiện biến hóa của Thư Dao, nàng lo lắng cao giọng quát lớn:

“Thư Dao, cháu bây giờ gan lớn rồi liền lời cô cô đều không nghe phải không, ta là cô của cháu, ta kêu cháu đuổi hần đi, mau lên!”

Thư Dao giãy giụa nàng không muốn như vậy, bọn họ lại từng bước từng bước ép sát, cắn cắn môi đỏ mọng Thư Dao yên lặng nhìn Thư Gấm Lệ

“Cháu nghĩ, mình mới là người chủ sự của Thư gia, lưu anh ấy ở hay không là quyết định của cháu, cô chú không có quyền hỏi tới.”

Thư Gấm Lệ trên mặt nhiều son đầy phấn biến sắc tựa hồ tình huống trước mắt cùng dự đoán ngược lại, Thư Dao làm sao sẽ... làm sao có thể dám nói như vậy với mình!

Thư Nguyên Hồng vội vàng tiến lên tựa hồ muốn động thủ, Đinh lão lại mau một bước ngăn ở trước mặt của Thư Dao

“Mời các người lập tức rời nhà khỏi Thư gia, về sau cũng không cần xuất hiện ở đây nữa.”

“Tại sao?”

“Cái lão nô tài này. . .”

“Bằng tôi mới là hợp pháp chủ Thư gia đại trạch!” Đinh lão lặng nhiên nói:

“Mấy người không đi, tôi liền báo cảnh sát! Nói mấy người tự xông vào nhà dân bắt hợp pháp.”

“Thật là tiểu nhân đắc chí.” Đám người đi theo Thư Gấm Lệ cùng Thư Nguyên Hồng cũng căm giận mắng, nhưng cũng lòng dạ biết rõ đại thế đã qua, Thư Gấm Lệ ác độc mà nhìn chằm chằm vào Thư Dao biết bây giờ đã không cách nào thay đổi thế cục, nhưng nàng sẽ không cứ như vậy đấy!

Nàng chua ngoa nói: “Được, được lắm cháu gái, cháu được lắm đấy! Vậy thì hi vọng cháu tốt nhất. . . làm ọi người ở công ty thấy, hừ, chúng ta đi!”

“Ha, chúng ta chờ coi.” Thư Nguyên Hồng xúi quẩy nhỏ một ngụm nước miếng đi theo Thư Gấm Lệ rời đi, đám người cũng bắt đầu bất mãn nhưng từng người một rốt cuộc cũng rời khỏi đại trạch.

Xoa xoa mi tâm rốt cuộc giải quyết, Lan Kỳ Ngôn tựa hồ không có gì bị vừa chuyện mới xảy ra, cười đối với Đinh lão nói:

“Đinh quản gia, có thể ăn cơm sao? Tôi đói bụng.”

“Tốt, tốt.” Đinh lão mặt tâm tình tốt, như cũ đem mình thành người làm Thư gia không có ý thức được mình đã trở thành chủ nhân đại trạch

“Tiểu Dao, cháu buổi sáng cũng chưa ăn, đợi một lát Đình gia gia làm cho cháu rất nhiều đồ ăn ngon a!”

Nhìn Đình lão vui vẻ rời đi, hần mới nhìn vào Thư Dao vẫn đang cứng ngắc

“Cô còn tốt đó chứ?”

Thư Dao bỗng dưng hự mềm hạ bả vai cứng ngắc, nàng nháy mắt sững sờ nhìn hần

“ . . . Tôi mới vừa rồi biểu hiện có được không?”

“Tạm được.” Lan Kỳ Ngôn bĩu môi.

“Cái gì chứ!” Thư Dao không phục

“Tôi biểu hiện được mình rất trấn định, thanh âm cũng không có run!”

“Còn là cùng tiểu miêu một dạng.”

Oán niệm nhìn hần, Thư Dao thất bại

“Tôi nghĩ, mình vĩnh viễn không đạt tới tiêu chuẩn kia.”

“Vậy thì coi như khiêu chiến tinh thần thôi. . . Thư Dao.” Nói xong, hần duỗi lưng một cái, tựa hồ tại từ trong lòng tự nói:

“Thật là sáng sớm phí dầu óc .”

Thật lâu, Thư Dao mới phản ứng được, vui mừng hướng về phía bóng lưng hần gọi:

“Anh kêu tên tôi, này đại biểu anh cảm thấy tôi làm cũng không tệ lắm có đúng không? Tôi biết ngay mà.”

Không quay đầu lại hừ cười một tiếng, Tiểu bạch thỏ này bắt đầu kiêu ngạo tự mãn rồi, không tốt, thật không tốt.

“Cám ơn anh, Lan luật sư!” Hướng bóng lưng biến mất rống lên một tiếng, Thư Dao mới le le cái lưỡi, trên mặt vui vẻ mặt dần dần hóa thành nụ cười hiền hòa, tự nhiên nhẹ nói:

“Cám ơn anh, Lan Kỳ Ngôn. . .”

8. 4

“Chúng ta phải đi đâu?” Ngồi lên bmw màu bạc, cho đến khi rời khỏi Thư gia đại trạch khá xa, Thư Dao mới nghiêng đầu hỏi người ngồi cạnh ghế tài xế.

“Thư thị.” Miễn cưỡng liếc Thư Dao một cái, Lan Kỳ Ngôn tươi cười rạng rỡ .

“Hả?” Thư Dao mi tâm của lập tức khổ nhủ lại

“Chúng ta phải đi Tổng công ty?”

“Đúng vậy, rất tò mò đợi a.” Nụ cười sâu hơn, một nam nhân ý xấu lại mặt biểu tình “Tôi biết ngay cô mong đợi thật lâu”.

Ách, nàng mong đợi. . . . Đúng vậy, nàng mong đợi.. . . Mong đợi mới có quỳ đi!

Nhìn Thư Dao mặt không che giấu chút bộ dáng áo nã nào, Lan Kỳ Ngôn “Quan ái” hỏi:

“Trong khoảng thời gian này, cô không phải là đã cực kì khó hiểu tất cả sản nghiệp dưới cờ Thư gia sao? Tin tưởng sau khi quen thuộc chuyện của công ty, đối với cô mà nói không khó chứ?”

Nói thì nói như thế không sai..., khi hần áp chính sách xuống nàng nên nhìn cũng nhìn, chỉ là nàng tựa hồ còn không có chuẩn bị tâm tư

“Chúng ta không thể qua một thời gian ngắn đi công ty sao?”

Thư Dao mặt cầu xin mặc dù biết chuyện hần quyết định bình thường đều không thể phản bác nhưng là nàng còn là ôm hỉ vọng.

“Dĩ nhiên. . .” Lan Kỳ Ngôn chợt nghiêm nghị ở khi Thư Dao chuẩn bị tiết khí lập tức, lại nhếch miệng cười một tiếng

“Có thể.”

“Hả?”

“Nếu không muốn đi công ty vậy chúng ta đi đánh tennis đi! Nghe nói dưới cờ Thư gia nơi trò chơi vận động rất nổi danh, cô bị ‘nhốt’ thời gian lâu như vậy, chúng ta nên đi vận động, vận động nghỉ ngơi một chút!” Lan Kỳ Ngôn cong lên khoe mắt tỏ rõ hẳn tựa hồ đối với đánh tennis rất có hứng thú.

Hồi lâu, Thư Dao mới lấy lại tinh thần, hít sâu một hơi, âm lượng đề cao, thở phì phò:

“Lan luật sư, anh ở đây trên chộc tôi hả?”

Đáng ghét, hẳn vừa bắt đầu cũng chưa có tính toán mang nàng đi công ty ư?

“Lời nói không thể nói như vậy, xem cô gần đây tinh thần áp lực lớn như vậy, tôi chỉ là điều chỉnh một cái không khí mà thôi!” Người khác thật đúng là một bộ biểu tình ” Tôi là quan tâm cô”.

Khóe miệng co giật hai cái Thư Dao không nhận được ở trong miệng lẩm bẩm đôi câu mắng, hẳn nhú mày

“Cô ở đây nói tục sao?”

“Tôi không có!” Thư Dao che giấu cười ha hả

“Tôi là thực nữ, làm sao có thể sẽ nói tục chứ?”

A, còn học được giả bộ ngớ ngẩn để lừa rồi.

Trước kia Thư Dao dĩ nhiên sẽ không, nhưng bởi vì nàng bị hẳn mưa dầm thấm đất lâu, tựa hồ rất nhiều chuyện không thể nào trở nên chắc chắn, thật không biết là biến chuyển này có làm người ta lo lắng hay không?

Xoay mặt nhìn về phía ngoài cửa xe, Thư Dao len lén phun cái lưỡi, làm sao làm cái gì đều sẽ bị hẳn bắt, oa, thật là đáng sợ!

Bất quá trong chốc lát, Thư Dao đột nhiên xem như là cái gì, quay đầu lại đối với hẳn vội vàng nói:

“Sang bên kia ngừng! Chúng ta có thể hay không dừng một cái?”

“Thế nào?”

“Liền xuống, làm ơn chỉ dừng một cái là được rồi!”

9. Chương 9

9.1

Lan Kỳ Ngôn nghi ngờ nhú mày, chậm rãi dựa theo bên cạnh đậu xe, xe dừng hẳn hẳn mới quay đầu đi xem Thư Dao cơ hồ mau nằm ở trên kính thủy tinh theo ánh mắt của nàng nhìn về phía ngoài xe. . . Nơi này là cửa 1 trường nghệ thuật

Xem ra giống như là một lớp đang tan lớp, n cửa trường học xông ra không ít từng nhóm người nói chuyện với nhau, thanh xuân cười đầy sức sống, ăn mặc xinh đẹp làm cho các nàng xem ra đều vô cùng động lòng người.

Tròng mắt đen chuyển sang Thư Dao, phát hiện nàng cho dù hết sức ả núp, cũng che giấu không ngừng thần sắc yêu thích và ngưỡng mộ, cho đến khi sóng người này tản đi Thư Dao mới rất không bỏ được thu hồi ánh mắt, nhẹ nhàng hô nói:

“Tốt lắm, chúng ta đi thôi.”

“Ừ.”

Xe lần nữa lái về đường lớn, hấn tựa hồ không chút để ý mở ra môi mỏng:

“Hâm mộ sao?”

Chinh một chút tâm trạng Thư Dao cố làm như không có việc gì cười lên

“Hoàn hảo !”

Loại thần sắc con mắt trông mòn gọi là “Hoàn hảo” ư?

“Thật ra thì, là vẫn còn rất hâm mộ!” Một hồi lâu, Thư Dao vẫn là nhịn không được mở miệng, cười khổ một cái giống như là nội tâm áp lực nhu cầu cấp bách muốn thổ lộ

“Hâm mộ những thứ người có thể lên đại học, có một đám bằng hữu, có thể cãi nhau ầm ĩ, diên diên khùng khùng, đi học chung, trốn lớp, đi dạo phố, có bạn trai. . . Chỉ là đối với tôi mà nói, Thư gia chính là toàn bộ thế giới của tôi, gia gia chính là toàn bộ của tôi. . .”

Lan Kỳ Ngôn không có lên tiếng nhưng cũng không bày tỏ không cảm tưởng, thân là người thừa kế, chịu giáo dục gia tộc tựa hồ thế này là chuyện đương nhiên, nhưng ngược lại cũng là cực độ không nhân tính, hấn có thể hiểu nàng khát vọng tiếp xúc với cuộc sống, lấy được tâm tình tự do bởi vì được Thư lão cưng chiều cùng yêu thương vẫn đè nén bản tính của mình, dần dần theo thói quen ngoan ngoãn nghe lời, thậm chí là mềm yếu.

Hấn lặng yên không lên tiếng khiến Thư Dao trong lúc nhất thời lúng túng, vội vàng cười cười

“Xin lỗi, tôi không phải muốn cố ý nói này! Chỉ là đột nhiên chứng kiến thấy. . . Ừ, liền có 1 chút cảm khái.”

Quay đầu nhìn một chút Thư Dao, tựa hồ nhìn thấu nàng quẫn bách, hấn tức giận cười cười

“Ngu ngốc.”

Thư Dao ngẩn ra, tựa hồ lập tức quên mất một giây trước tâm tình vẫn còn rất trầm muộn, bất mãn: “Làm gì lại mắng tôi?”

“ . . . Chẳng lẽ, tôi không phải bằng hữu của cô sao?” Cố làm mặt tiếc hận, giọng nói hấn rất là thất vọng.

Mặc dù, cùng nàng làm bằng hữu ý tưởng không hứng thú cho lắm.

Mất to bỗng chốc trợn to, tựa hồ có chút không dám tin hấn nói cái gì

“Anh nói cái gì?”

” Trợn mắt nữa con ngươi sẽ rơi xuống đó.” Ghét bỏ chặc chặc miệng, hấn rất “Lo lắng” nói:

“Lỡ tai có vấn đề sao? Muốn đi hay không bệnh viện xem một chút?”

“Lỡ tai tôi mới không vấn đề.” Thư Dao không để ý chút nào mà lắc lắc đầu, ánh mắt lóe chờ mong, cẩn thận từng li từng tí hỏi:

“Anh nói là, chúng ta là bằng hữu sao?”

Thật là Tiểu bạch thỏ khờ ngu nào, nhưng nói xong rõ ràng hiểu như vậy không phải phong cách của hấn! Ánh mắt ám muội trên đùa ném về Thư Dao, giọng điệu mê người mà hấp dẫn

“Đêm hôm đó tiến triển. . . Còn chưa đủ để chứng minh chúng ta sự thật là bằng hữu sao?”

Buổi tối nào? Đêm hôm đó!

Thư Dao mặt bỗng chốc bạo hồng, ngón ngang trong gió tại sao hấn luôn là có thể rất dễ dàng mà nói ra chuyện đêm đó, tuyệt không giống như nàng sẽ khổ não ? Là bởi vì hấn căn bản không từng để ý qua ? Hay là, hấn căn bản là cố ý đùa bỡn nàng.

“Anh . . . anh ở đây nói nhăng gì đó! Tôi không thèm nghe anh nói nữa.”

“Hả? Cô không phải muốn cùng tôi làm bằng hữu sao? Như vậy tôi sẽ rất khổ sở!”

“ . . . Lan luật sư!”

“Nếu là bằng hữu gọi tôi Lan Kỳ Ngôn là được rồi, hay là. . cô thích giống như lúc đêm đó có thể gọi tôi. . . .Kỳ Ngôn?”

9. 2

Hầm rầm xèo xèo vang dội, Thư Dao lần đầu tiên có loại kích động nghĩ trực tiếp nhảy xe, hít thở sâu một hơi tức, miệng mới thở xong, lại bị chuông điện thoại di động của hân vang lên cho cứng rần cắt đứt!

Lan Kỳ Ngôn thản nhiên bắt máy điện thoại di động, vô tội không nhìn Thư Dao

“A lô.”

Nhưng một giây kế tiếp, trong điện thoại tiếng người làm hân thản nhiên về mặt lập tức rút đi là nhu tình Thư Dao chưa từng thấy qua. . . .

Đi theo sau lưng hân, nhìn hân nhanh chóng đi vào một club phủ tòa nhà cao cấp, Thư Dao như cũ là có chút trạng thái mông lung, một cuộc điện thoại để cho hân nhanh chóng thay đổi phương hướng xe, thậm chí không có bất kỳ giải thích rất nhanh đã chạy đến nơi này.

bBóng dáng cao lớn đứng lại ở trong quán rượu, tròn mắt đen trầm trầm hướng bốn phía nhìn, đứng ở bên người hân Thư Dao vừa định nói gì lại phát hiện hân tựa như có lẽ đã tìm được người muốn tìm, bước chân dài hơi có vẻ vội vàng hướng bên quầy bar đi tới tThư Dao kinh ngạc nhìn, lặng lẽ vội vàng đi theo.

“Tiểu Tuyền.” Lan Kỳ Ngôn bước một bước dài tiến lên, 1 cô gái vịn bên quầy bar giống như là đã uống đến say khướt không tỉnh táo, người đó lung la lung lay chỉ trực ngã xuống.

Trong nháy mắt, một cảm giác khổ sở từ trong lòng của Thư Dao tràn ngập ra, về mặt của hân là quan tâm, nhu tình nàng chưa từng thấy qua, nàng thế nào chưa bao giờ biết hân còn có một mặt như vậy? Thì ra là hân không phải không biết sẵn sóc chỉ là đối tượng nào toát ra mà thôi.

Nghe được thanh âm của Lan Kỳ Ngôn, nữ nhân say đến hư mềm mới chậm rãi nâng lên tóc dài che giấu khuôn mặt nhỏ nhắn, cũng làm cho Thư Dao nhìn thấy giữa chênh lệch các nàng ! Nữ nhân này rất đẹp, thân là nữ nhân mà nàng đều có chút dờ dẫm, nữ nhân này giống như là một đóa Tường Vi màu trắng kiều diễm, một nụ cười nhẹ nhàng cũng làm cho người ta mất hồn.

“Hả? Kỳ Ngôn, ha ha, cậu. . . . Sao cậu lại tới đây?” Thương Tử Tuyền mơ hồ lôi kéo tay hân, rất tự nhiên nhẹ nhàng tựa sát vào hân mà nói.

“Cậu quên à, là cậu gọi điện thoại cho tôi.” Lan Kỳ Ngôn êm ái thay nàng chỉnh tóc, tròn mắt đen không che giấu được ôn nhu.

“Hả? Là mình?” Thương Tử Tuyền nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, ngu hề hề mà cười một chút

“Đúng nha, là mình, là mình muốn về nhà nhưng là đi không được. . . . Sau đó, sau đó lại không dám gọi điện thoại Tiểu Khê, sợ quấy rầy cậu ấy, cậu ấy cùng Minh Ích Liêm đang khênh khênh ta ta, ha ha, đứng rồi, Tin Dã, ách. . . . Cậu ta gần đây dường như cũng rất vội, cho nên mình chỉ có thể gọi điện thoại, gọi điện thoại cho cậu.”

“Không sao, cậu có thể gọi điện thoại cho tôi.” Lan Kỳ Ngôn nhẹ giọng an ủi:

“Tiểu Tuyền, tại sao uống nhiều rượu như vậy?”

Trong trí nhớ hình như là lần đầu tiên thấy cô ấy luống cuống như vậy, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Giống như là ngư ngạc hồi tưởng xuống, Thương Tử Tuyền mới như đứa bé khóc ồ lên, nàng vô lực đâm ngực hân thổ lộ

“Hu hu anh ta khi dễ mình, khi dễ mình!”

Anh ta? Con người hân bỗng chốc trầm xuống, thiêu đốt một cái tức giận

“Anh ta là ai?”

Mà Thương Tử Tuyền làm như căn bản không có nghe được câu hỏi kia, vẫn đáng thương lại tuyệt vọng ngã vào trong ngực của hân, ôm hông của hân khóc:

“Tại sao là hần? Tại sao vẫn là hần! Mình thật sự rất hận hần, hần vì sao lại phải đối với mình như vậy, tại sao. . . mình là thương hần, yêu đến đã mất đi chính mình, hèn mọn như vậy rồi hần tại sao đối với mình tàn nhẫn như vậy chứ?”

“Tiểu Tuyền, đừng khóc.” Lan Kỳ Ngôn vẻ mặt lãnh đạm, giọng nói nhưng vẫn là cương chiều, hần theo mái tóc dài của nàng vuốt xuống, vỗ lưng của nàng

“Ngoan.”

“Lòng của mình đau, thật sự rất đau.” Thương Tử Tuyền khóc khẽ, trong giọng nói đầy đau đớn

“Mình cho là chỉ cần mình nghĩ, mình liền có thể làm được không thương hần, mình thật sự cho là không có hần chỉ 1 thời gian dài mình liền sẽ quên hết mọi thứ, mình là Thương Tử Tuyền mà! Mình làm sao có thể vì một người đàn ông như thế mà chà đạp mình? Nhưng là. . . . Tới ngày hôm nay mình mới phát hiện là không thể đối gặt mình nữa, Kỳ Ngôn...mình thật sự mau chóng đỡ không nổi nữa, mình rất vô dụng có đúng không, mình thật sự vô không có tiền đồ có đúng không?”

“Không phải vậy.” Lan Kỳ Ngôn kiên nhẫn theo nàng, sắc mặt cũng là mặt đáng sợ giống như nếu để cho hần biết là người nào tổn thương thương tử tuyền như vậy, hần sẽ lấy mạng của kẻ đó

“Không phải lỗi của cậu, tình cảm chuyện như vậy vốn là không cách nào nói rõ, Tiểu Tuyền... không cần lại vì hần đau khổ.”

9.3

“Kỳ Ngôn.” Thương Tử Tuyền nâng lên mặt khóc đến chật vật không chịu nổi, đau lòng hỏi:

“Mình có chỗ nào không tốt, vì cái gì không thể không có hần chứ?”

“Không, cậu rất tốt, chỉ cần cậu nguyện ý, cũng rất nhiều người sẽ yêu cậu.”

“Có thật không? Vậy còn cậu, cũng cảm thấy mình rất được sao?”

“Dĩ nhiên.” Lan Kỳ Ngôn một bộ mặt cương chiều, ngón tay dài lau đi lệ của nàng, đau lòng nói:

“Ở trong cảm nhận của mình, Tiểu Tuyền rất hoàn mỹ, là bất luận kẻ nào cũng không thể thay thế được.”

“Nếu để cho cậu lấy mình, cậu cũng sẽ đồng ý sao?”

“Mình sẽ.”

“Cậu không sẽ cảm thấy mình là phiền toái, là gánh nặng đúng không?”

“Không biết.”

“Cậu sẽ đối với mình tốt, sẽ không khi dễ mình có đúng không?”

“Đúng vậy.”

Thương Tử Tuyền chảy nước mắt kinh ngạc cười, cho dù nàng dài dòng hỏi ngược như vậy cũng không có đưa tới một tia không kiên nhẫn của hần, tiếp theo nàng mệt mỏi ngã xuống trong ngực hần, chỉ chốc lát sau thanh âm nức nở chậm rãi dừng lại, nàng khóc một rồi cuộc ngủ mê man.

Thở dài, Lan Kỳ Ngôn dễ dàng ôm ngang Thương Tử Tuyền lên, xoay người, trông mắt đen bất ngờ đối mặt với Thư Dao cau mày, nhìn nàng mắt đen thoáng qua một tia rồi rầm, rồi lại lập tức biến mất, tựa hồ nghĩ giải thích cái gì đó lại nhắm lại, mím môi

“Trước cùng tôi đưa cô ấy về nhà được không?”

“Ừ.” Đắn độn gặt đầu, Thư Dao biểu tình không có quá lớn phập phồng.

Nhưng, đang ở khi hần đưa lưng về phía nàng, ôm Thương Tử Tuyền rồi đi một khắc kia, Thư Dao tất cả nguy trang toàn bộ tan rã, hô hấp ngưng trệ thật lâu vào thời khắc này tựa hồ mới có thể lần nữa thông suốt, tay nhỏ bé bỗng dưng nín lấy vậy, cảm giác đau lòng chí cực bị chìm ngập!

Cho đến giờ phút này nàng mới biết, nàng không phải thích hắn mà là thật yêu hắn, từ lần đầu tiên nhìn hắn, khi hắn nói với nàng "Tin tưởng tôi" khi ấy nàng liền yêu hắn không có thuốc nào cứu được nữa, cho nên bất luận hắn đánh như thế nào, cưỡng bách nàng thế nào, nàng đều ngoan ngoãn mà nghe lời không muốn để cho hắn thất vọng, không muốn mình ở trước mặt hắn là dạng nhếch nhác vô dụng.

Nhưng kết quả thì sao? Tất cả đều là nàng tự mình đa tình, hắn chưa bao giờ có đối với nàng lộ ra vẻ mặt dịu dàng cưng chiều như vậy, nàng cũng đã từng hỏi hắn mình là có vô dụng không nhưng hắn trả lời cùng tối nay khác nhau 1 trời 1 vực, cho nên là bởi vì hắn thật ghét nàng mới có thể đối với nàng tàn nhẫn như vậy phải không?

Mắt đẹp lã chã chực khóc, lại phát hiện chỉ cần rơi ra nước mắt sẽ cũng không chế không nổi nữa, nàng cố nén đem tất cả sự tan nát cõi lòng nuốt vào trong bụng, Thư Dao, mày nên tử tâm hắn nói rồi, chỉ cần cô gái ấy nói cưới nàng hắn làm được, hắn còn đồng ý đối cô ấy tốt, vậy còn mày? Mày là cái gì đây?

Mày chỉ là một Tiểu bạch thỏ có thể cười đáng thương, là hắn đồng ý với gia gia một cam kết, chỉ cần mày thành công làm người nối nghiệp như vậy hắn sẽ lui thân, vĩnh viễn thối lui khỏi thế giới của mày! Cho nên mày ở đây chờ đợi những gì?

Bất tri bất giác, nàng khổ sở cười ra khoe miệng, dạng sự thực này, nàng còn không nên thanh tỉnh ư?

Kể từ ngày đó Thương Tử Tuyền nhạc đệm đi qua, Lan Kỳ Ngôn liền phát hiện Thư Dao thay đổi. Biến hóa không tốt sao? Không, hoàn toàn khác biệt, đối với bản thân nàng mà nói là tốt đến không thể chê, nàng phát mềm mại khéo léo đối với khóa trình của hắn cũng nói một không hai lời, dùng hết toàn bộ ý định học tập, tâm vô bàng vụ tiến bộ cũng là rõ rệt.

Chỉ là đối với hắn mà nói, đây không tính là cái biến hóa gì tốt, nàng đối với hắn thái độ rất cung kính, cũng là bởi vì quá cung kính làm cho hắn có chút cảm thấy lạnh lùng cùng xa cách, nàng rốt cuộc muốn làm gì?"

Bàn ăn đối diện, nàng đang chút từng chút ăn cơm, Lan Kỳ Ngôn chìm trong mắt đen lần đầu tiên gần nàng như vậy, lúc này mới phát hiện ra sắc mặt của nàng vô cùng tái nhợt, người cũng giống như là gần một vòng, này. . . Là bởi vì Tiểu Tuyền sao?

Chén cơm cơ hồ còn chưa có động một phần ba, Thư Dao đột nhiên lặng lẽ để đĩa xuống, sắc mặt càng thêm khó coi.

Lan Kỳ Ngôn ánh mắt nhàn nhạt khóa lại

"Tại sao không ăn?"

"Không muốn ăn. . ." Thư Dao đứng lên, khe khẽ tươi cười một chút

"Tôi trở về phòng trước."

"Không được, cô gần đây trạng thái càng ngày càng không tốt, Đình quản gia cũng nói cô cái gì đều không ăn, tiếp tục như vậy cô sẽ nhịn không được; ngồi xuống, ăn xong cơm." Giọng nói chân thật đáng tin, nói rất nghiêm túc.

Thư Dao nhìn hắn không có phản bác, từ từ lần nữa ngồi trở lại trong ghế, nâng chiếc đĩa làm như rất khó khăn mới đem một miếng cơm đưa vào trong miệng, chỉ là một trong nháy mắt Thư Dao sắc mặt tái đi buồn nôn, chợt bỏ lại chiếc đĩa hướng phòng rửa tay chạy đi.

Lan Kỳ Ngôn chợt đứng dậy, vội vàng đi theo, đứng ở cửa phòng rửa tay nhìn Thư Dao ngồi dưới đất, ở trước bồn cầu ối nhưng là bởi vì nàng căn bản không ăn rồi thứ gì, nôn ra là chút nước chua, không ra bất kỳ vật gì làm cho nàng càng thêm khó chịu, che dĩa dày toát mồ hôi lạnh hừ nhẹ.

Hắn có chút lo âu ngồi xổm xuống hỏi:

"Cô làm sao vậy? Có khỏe không? Dạ dày không thoải mái sao?"

Vang lên bên tai tiếng hắn ôn nhu hỏi thăm, Thư Dao đáy lòng cười khổ một cái, có phải không chỉ có vào lúc này hắn mới sẽ có một chút quan tâm mình đây? Khó khăn lắc đầu một cái, cắn môi

“Tôi không sao.”

Cái này gọi là không có việc gì?

10. Chương 10

10.1

Lan Kỳ Ngôn chợt ôm lấy nàng, nhanh chóng lên lầu trở về phòng

“Tôi lập tức kêu bác sĩ tới đây.”

Càng ngày càng đau dạ dày khiến Thư Dao cũng đã không thể kiềm chế run rẩy, nàng khó chịu núp ở trong ngực của hắn rơi lệ, không phân rõ đây là do đau bụng hay là do đau lòng, lồng ngực ầm ập như vậy căn bản không thuộc về nàng, nàng không thể lừa mình dối người nữa rồi, nàng không cần. . .

Viêm dạ dày do căng thẳng thần kinh.

Bác sĩ nói nàng là bởi vì thời gian dài áp lực dẫn đến không muốn ăn, nôn mửa, dạ dày cấp tính, , nghỉ ngơi một chút sẽ không sao.

Nếu không phải là dạ dày bản thân có bệnh, như vậy thì là do áp lực, nàng lần nữa điều chỉnh tốt tâm tình của mình, giữ vững tâm tình buông lỏng mới có thể phòng ngừa không phát tác.

“Tôi thật sự làm cho cô bị áp lực sao?” Giọng nói khàn khàn hàm chứa một tia không hiểu, đối diện giường đang ngủ lo lắng đau lòng nói, đó là giọng mà Thư Dao chưa bao giờ từ trong miệng nghe qua .

Ngồi xổm xuống, ngón tay dài không tự chủ chậm rãi lướt qua lông mày, gò má, sau đó dọc theo gương mặt xuống tới môi đỏ mọng, tròn mắt đen trong suy nghĩ phức tạp khó có thể làm rõ, thế nhưng hắn lại cái gì cũng không nói, cái gì cũng không có làm, chỉ là lặng lẽ canh giữ ở bên giường nhìn nàng, cho đến khi mặt trời đi xuống, màn đêm buông xuống đến đêm khuya.

Thư Dao từ từ mở mắt, một mảnh hắc ám làm cho nàng trong lúc nhất thời có chút mờ mịt, vừa định di động lại phát hiện tay của mình bị một bàn tay ấm áp nắm chặt, tâm cứng lại, chủ nhân bàn tay nói rồi.

“Đã tỉnh rồi hả ?”

Tiếp theo, đầu giường đèn bàn “Chi” một tiếng bật, ánh đèn tràn ngập ở bên trong phòng cũng làm cho Thư Dao rõ ràng thấy được chủ nhân bàn tay là ai, là hắn, hắn tại sao ở chỗ này?

Thư Dao không có nói ra tiếng, khiến hắn theo bản năng dụi dụi nói:

“Có phải không vẫn còn rất không thoải mái?”

“. . . Không phải.” Thư Dao lập tức lắc đầu một cái, sờ sờ trán của mình

“Tôi đỡ hơn rồi, giống như thật lâu không có ngủ qua một giấc an ổn như vậy rồi.”

“Đói bụng không?” Lan Kỳ Ngôn từ bên giường đứng lên, xoa xoa chân nhúc nhích không dứt

“Mới vừa rồi Đình tổng quản nấu một chút cháo trắng mang lên, nói cô tỉnh có thể ăn một chút.”

Nhìn hắn từ nơi không xa trên khay trà bưng qua đĩa, Thư Dao cũng cố gắng từ trên giường ngồi dậy tựa vào đầu giường, nhìn hắn một bộ chuẩn bị xúc ỉnh, khổ sở lặng yên cúi đầu

“Tôi tự ăn được rồi.”

“Tôi thật sự có thể làm” Thư Dao gật đầu một cái nhận lấy chén, nàng không có cật lực, giấc ngủ tựa hồ là thuốc tốt nhất để cho tinh thần nàng khôi phục không ít, xúc một chút xiu cháo trắng sau đó đưa vào trong miệng, Thư Dao mới phát hiện dạ dày còn chưa có thể tiếp nhận thức ăn có loại cảm giác ác tâm.

Tròng mắt sắc bén đương nhiên sẽ không bỏ qua từng cái vẻ mặt của nàng

“Vẫn còn ăn không vô sao?”

Thư Dao cố gắng cười : “Hoàn hảo. . . Chỉ là, tôi rất cuộc là thế nào?”

” Viêm dạ dày do căng thẳng, bác sĩ nói cô bị áp lực quá lớn.”

Áp lực. . . Thư Dao trong lúc nhất thời không có lên tiếng, biết rất rõ ràng là cái gì để cho nàng có áp lực như vậy, nàng lại chưa xót.

“Bắt đầu từ bây giờ, cái gì cũng không nên xen vào nữa, an tâm nghỉ ngơi một đoạn thời gian đi!” Lan Kỳ Ngôn chột nói.

“Tôi thật sự không sao!” Thư Dao cả kinh, có chút gấp gáp vội mà nói:

“Như vậy sẽ làm trễ nãi rất nhiều thời gian của anh, tôi còn có thể, anh không phải cần phải nhân nhượng, tôi thật sự không sao, không cần nghỉ ngơi.”

“Không thể.” Lan Kỳ Ngôn không khỏi có chút cảm giác phiền não, hắn đến tột cùng là có nhiều thời gian không? Thấy nàng trạng thái như vậy còn nhẫn tâm xuống tay ư?

“Tiếp tục như vậy cô sẽ không chịu nổi, viêm dạ dày kia cũng sẽ phát tác, kéo dài đi xuống cho dù cô học xong sở hữu thì chắc không còn cô hội là người nổi nghiệp rồi.”

“Không phải vậy, tôi thật sự làm được.” Thư Dao cắn lên chóp trắng, bắt đầu từng ngậm từng ngậm uống...

“Anh xem, tôi có thể ăn, tôi ăn được. . . Nôn!”

10.2

Vừa rót vào mình thì vừa có chút nôn ọe Thư Dao lệ quạt cường đột nhiên từ khóe mắt chảy xuống khiến cảm giác phiền não của hắn trong nháy mắt liền đạt tới cực điểm, hắn mặt đông lạnh đoạt lấy chén gắp nhẹ:

“Không cần ăn nữa !”

Thư Dao kinh ngạc rơi lệ nhìn nhìn hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng t ả, một hồi lâu mới ngoa nguẩy cánh môi:

“Anh dám hung tôi.”

Hít sâu một hơi, hắn để xuống chén, trông mắt đen ản hàm tức giận nhìn chăm chăm nàng

“Tại sao phải hành hạ mình như vậy? Cô là cố ý!”

Lời của hắn làm cho nàng chịu rất nhiều đả kích co rúm lại một chút, nàng ghen ngào liều chết lắc đầu

“Tôi không phải, không phải.”

“Cô rõ ràng là thế!” Lan Kỳ Ngôn đưa tay nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nhìn mình, con người đốt lửa với người gây sự

“Tại sao đột nhiên xa lánh tôi, cố ý lạnh lùng cùng tôi giữ khoảng cách, liệu mình như vậy học tập là tại sao, thân thể của mình hồng bết đang cùng tôi kháng nghị sao?”

“Tôi không có, không có!” Thư Dao không thể tiếp tục ức chế khóc rống lên

“Tôi là vì cái gì phải như vậy?”

“Bởi vì. . .” Lan Kỳ Ngôn thở hổn hển rất cuộc, nói ra cái sự thực:

“Cô yêu tôi, cô yêu taôi.”

Thư Dao khiếp sợ toàn thân run bắn, xiêu vẹo chỉ chực sụp đổ, cơ hồ mau té xỉu

“Tôi. . . . Tôi không biết anh ở đây nói gì.”

“Cô biết!” Trông mắt đen cực nóng vội nhìn nàng

“Chỉ là cô trốn tránh thực tế, cô tự nói với mình không thể yêu tôi, cô có thể quên tôi nhưng là cô làm không được cho nên xa lánh tôi, trốn tránh tôi, rồi lại mình hành hạ. . .”

“Đủ rồi!” Mắt khổng chế khóc rống một tiếng, Thư Dao đẩy ra hắn, tâm tình nhiều ngày qua bị đè nén đã không thể tiếp tục ản núp, nàng phần hận mà đau lòng nhìn hắn

“Đúng, tôi yêu anh! Nhưng vậy thì thế nào? Anh căn bản cũng không sẽ yêu tôi, chẳng lẽ tôi không thể dễ ỉnh dễ chịu hơn một chút, xa lánh anh đều không thể sao? Anh tại sao phải tàn nhẫn vạch trần thương tích của tôi như vậy, anh liền như vậy ghét tôi sao?”

Nàng kêu gào lại làm cho hắn thở phào nhẹ nhõm, giống như người gây sự lúc trước rốt cuộc có hiệu quả

“Tôi nói rồi, cô ở đây lo sợ không đâu, tôi không có chán ghét cô.”

“Không cần gạt tôi nữa!” Thư Dao uất ức tiếp tục khóc

“Tôi đã từng ảo tưởng qua anh có lẽ cũng không chán ghét tôi, thậm chí cũng là có một chút xú thích nhưng cho đến ngày hôm ấy tôi mới biết mình là buồn cười cỡ nào ! Tôi chưa từng thấy nét mặt anh dịu dàng như vậy, ánh mắt ấy khi đó tôi mới biết thì ra là anh cũng là một người biết quan tâm như vậy, anh yêu cô ấy có đúng không? Yêu đến trong lòng nàng có đàn ông khác anh cũng không bỏ được đúng không? Cho nên anh sẽ cưới cô ấy. .. hu hu. . . anh tại sao chưa từng có dùng qua loại ánh mắt đó nhìn tôi? Tôi đã cố gắng rất nhiều nhưng anh sẽ không đối với tôi như vậy, tại sao lại vậy chứ. . .”

Quả nhiên, là bởi vì Tiểu Tuyền.

Một hồi tê tâm liệt phế tố cáo khiến hắn không thể tiếp tục ngụy trang, nhẹ nhàng ôm nàng vào trong ngực

“Không cần phải khóc nữa, tôi thật sự là đại ác nhân đến thế sao?”

Hắn dịu dàng làm cho nàng”Oa” một tiếng khóc lớn ra ngoài, không nhịn được níu lấy hắn thổ lộ

“Anh tại sao phải trêu chọc tôi như vậy, thỉnh thoảng rất tốt với tôi, thỉnh thoảng đối với tôi hung, tôi là ngây thơ nhưng không có nghĩa là tôi không có cảm giác, tôi cũng là sẽ đau, tôi cũng vậy hi vọng tôi không cần yêu anh nhưng taôi không có biện pháp gì? Tôi không làm được!”

“Tôi không có đùa bỡn em.” Lan Kỳ Ngôn bắt đắc dĩ cười trấn an

“Chỉ là. . .”

Hắn thừa nhận đối với phương pháp giáo dục nàng thủ đoạn của hắn là quá mức muốn tốc chiến tốc thắng đó là bởi vì hắn thật chưa có từng nghĩ tới đối với nàng động lòng làm cho hắn luôn là xuất hiện một loại cảm giác phiền não thoát khỏi quỹ đạo .

Đúng vậy, “Động lòng” , ngay cả hắn cũng thấy nó là 1 từ xa lạ.

“Thật xin lỗi.”

Ba chữ khiến Thư Dao tiếng khóc bỗng dừng tạm ngừng, nàng không thể tưởng tượng nổi nhìn tới trước hắn

“Anh nói cái gì?”

10.3

“Để cho em ngu hề hề suy nghĩ lung tung là tôi không đúng.” Lan Kỳ Ngôn lau đi lệ của nàng, thở dài mà cười

“Bắt đầu từ bây giờ, không cho phép tự mình suy đoán lung tung nữa.”

Thư Dao một hồi lâu cũng không có hiểu lời hắn nói, chỉ là ngơ ngác lăm bầm lăm bầu:

“Thật xin lỗi? Anh nói xin lỗi?”

“Ngu ngốc,tại sao em lại nghĩ anh sẽ không yêu em?” Tiếp tục lời nói có tính chất bạo tạc.

Thư Dao hoàn toàn kinh ngạc nàng vừa rút nước mắt vừa lắc đầu

“Sẽ không, anh rõ ràng yêu. . . .”

“Anh thương Tiểu Tuyền không thể phủ nhận, thế nhưng không phải là tình yêu nam nữ, muốn giải thích thế nào em mới có thể hiểu đây? Tiểu Tuyền giống như là người thân của anh. . . . Yêu cầu của nàng anh sẽ không cự tuyệt bởi vì anh hiểu rõ cô ấy chỉ là uống say nói xằng, cô ấy giống như anh chỉ là có thể lệ thuộc vào người nhà mà thôi.”

Hắn lời nói dịu dàng nhỏ nhẹ giải thích làm cho nàng trong lúc nhất thời vui sướng không cách nào thừa nhận, hắn nói chỉ là người nhà, hắn đang giải thích, hắn cùng nàng giải thích

“Cho nên, anh không phải sẽ thật cười cô ấy?”

“Không biết.” Nàng là gốc đến không thuốc chữa được rồi, muốn nói đến thế nào mới hiểu được đây?

“Nhưng. . .”

“Vừa nãy nói có thể là cái gì?”

“Anh không phải thích em Càng sẽ không yêu em. . . .”

“Chúng có đâu?”

Thư Dao sợ hãi nhìn tới hắn, thật lâu sau mới lấy tất cả dũng khí nói ra khỏi miệng:

“Anh không có muốn em! Lần đó rõ ràng anh đã làm đến loại kia rồi, cho nên anh không có cần em không phải sao? Vậy thì có nghĩa là em đối với anh không có lực hút, anh không có cảm giác với em!”

Trong lúc nhất thời trong phòng bởi vì lời của Thư Dao nói mà yên tĩnh mập mờ không rõ, cho đến khi hắn không nhận được nụ cười nàng mới mặt hồng cúi đầu, trời ơi... nàng nói những thứ gì thế?

“Thì ra là, em vẫn luôn tiếc hận chuyện này?” Lan Kỳ Ngôn bày tỏ thật đáng tiếc, tự chủ của mình lại khiến cho nàng thấy khốn nhiều.

“Em không có tiếc hận, đó không phải là tiếc hận!” Thư Dao bị sợ đến ngẩng đầu lên lắc lắc tay.

Từng bước, từng bước lần đến gần Thư Dao, chớp mũi hắn cơ hồ sắp chạm vào nàng, hơi thở nóng rực quét qua môi của nàng, hô hấp của hắn bắt đầu nồng đậm,

“Em sai lầm rồi, đánh giá quá cao anh, cũng đánh giá thấp mình, sự nhẫn nại của anh không có trác tuyệt như em tưởng tượng.”

Hắn là có ý gì?

Thư Dao không tự chủ nuốt ngụm nước miếng, liếm liếm cánh môi khô khốc , không dám thở mạnh

“Anh muốn làm gì?”

“Nếu đều như vậy rồi vậy anh sẽ tới nói cho em biết, rốt cuộc.... em đối với anh có lực hút hay không, đối với em có cảm giác hay không đi!”

“Ừm. . .”

Không chờ đáp lại hắn liền hung hăng giữ lại cổ nàng đem lấy môi chính mình không hề khe hở dán lên môi nàng, hô hấp nồng đậm mà nóng rực cùng với tiếng thở gấp gấp, hắn giống như là cũng không nhận được nữa mở ra môi mỏng ngậm ở cánh môi nhu mềm, càn rỡ trêu đùa, hôn làm cho nàng khó có thể tự chế khẽ run.

Đẩy ra môi đỏ mọng không hề đề phòng, đưa vào lưỡi dài linh hoạt cưỡng bách cái lưỡi ngọt ngào của nàng quần quít phát ra tiếng vang mập mờ, vô cùng kịch liệt động tác thậm chí khiến hàm răng va chạm đến đau đây là lần thứ hai bọn họ hôn, khác với lần trước ôn tồn an ủi Thư Dao cảm thấy chân thật mà không chút nào che giấu mùi vị tình dục, nước mắt lăn xuống cho nên hắn thật sự là muốn nàng sao?

Ném đến tư vị chất chát, hắn chậm rãi dừng lại động tác, hôn lên khóe mắt nàng, mê người mà quyến rũ hỏi:

” Tiểu bạch thỏ của anh, tại sao khóc?”

“Không biết, chính là muốn khóc.” Thư Dao khéo léo mở một con mắt, mặc cho hắn hôn nhẹ mình.

“Đứa ngốc.” Hấn vừa bắt đầu lại thật sự vô cùng tò mò, trên thế giới tại sao phải có cô gái ngốc đến vậy?

“ . . . Chỉ cần anh vẫn cần em, em thật vui vẻ, thật đó.” Hèn nhất mở mắt Thư Dao không bao giờ nghĩ muốn che giấu tình cảm của mình nữa

“Em thật là sợ anh sẽ rời đi, không quan tâm em nữa.”

Nhu tình của nàng làm cho hấn không tự chủ ảo não nói khẽ một một tiếng

“Em thật đúng là hiểu được làm thế nào để cho anh mất khống chế!”

Hôn lên cảm trơn bóng nhẹ nhàng in lại nụ hôn của mình, trong không khí nhiệt độ nhanh chóng ấm lên, hấn khàn khàn nói:

“Trời mới biết lần đầu tiên nhìn thấy em ở đây uống rượu đỏ khi đó anh liền thật là muốn hôn em, anh thật không biết mình lực sát thương có bao nhiêu sao? Em quá dễ mất anh rồi, anh không phải là nhân quân tử, lúc thấy em thay lễ phục phút chốc kia anh liền vô số lần nghĩ tới cảm giác ăn được thế nào, em cho rằng. . . lần trước anh phải dùng bao nhiêu nghị lực mới khống chế được mình không muốn em hay sao? Anh một mực nhận, em cái người dẫn độn này lại còn tới trêu đùa anh, em thật cho anh là thần sao?”

Lời của hấn để cho nàng giống như đang uống rượu đỏ có một loại mê say, si ngốc ngẩn đầu bị hấn hôn nhẹ, tim cũng mau hít thở không thông, vươn cánh tay đang ôm đầu của hấn nàng không kìm hãm được cầu xin:

“Em chỉ biết anh là thần, có anh ở đây em liền cái gì cũng không sợ.”

“Không cần quyến rũ anh, thân thể của em còn rất yếu.” Hấn dừng lại động tác, chống cái trán của nàng hô hấp dồn dập mà trầm muộn.

“Không, em rất khỏe, em không muốn đợi thêm nữa.” Trong lúc nhất thời Thư Dao từ bỏ tất cả dè dặt cùng cô tịch, vội vàng mà chủ động không lưu loát hôn hấn, cầu khẩn:

“Không cần khiến cho em lo được lo mất.”

Lời của nàng giống như một lời chú khiến hấn không thể tiếp tục so đo tính toán những thứ gì, có lẽ từ khi gặp gỡ nàng một khắc kia bắt đầu hấn liền thay đổi rất nhiều nếu như hấn luôn tỉnh táo lý trí, thì nàng a chính là phần không bình tĩnh cùng không lý trí của hấn.

11. Chương 11

11.1

“Không được hối hận, Thư Dao!” Bỗng dưng hấn ôm nàng lên trên giường lớn, dưới ánh đèn vàng nhìn chăm chăm người tóc dài xõa ra phía dưới, mở mắt đẹp long lanh mà kiên định, đẹp không gì sánh bằng

“Vừa bắt đầu, em liền không thể nào dừng xuống.”

“Em không hối hận, em cần anh.” Cắn cặp môi đỏ mọng, tay nhỏ bé ngoan cường nâng lên, xé áo sơ mi của hấn tỏ rõ quyết tâm của mình.

“Không cần gấp.” Lan Kỳ Ngôn bật cười trấn an nàng

“Chúng ta còn có một cả đêm, Tiểu bạch thỏ à.”

Hai ba giây cởi xuống áo sơ mi của mình, một tay lôi kéo dây áo bóng loáng của nàng, lồng ngực kiên cố dán lên nhu mềm của nàng rút cuộc họ đã hết sức chân thành gặp nhau.

.

Cũng trong lúc đó nàng bạo phát ra tiếng thét chói tai, lần nữa đạt tới cao trào, mà hấn bỗng dưng rống một tiếng, rút ra cực nóng đem trắng đục vẩy vào phần lưng nàng

Ai nói có quan hệ ? Thái độ sẽ không đồng dạng?

Mặc kệ là trước kia có gọi nàng “Thư tiểu thư” nhưng là hiện tại động một chút là gọi nàng là “Tiểu bạch thỏ” quan hệ thế nào đều được, thái độ của hắn vẫn là đồng dạng, tới sửa chữa nàng liền đều không nháy mắt một cái!

“Đầu óc em đang suy nghĩ gì thế? Về chênh lệch giá tháng này bất động sản của Thư thị coi là sai rồi, hai lần sai lầm rồi lần nữa coi như...” Nhìn một chút người kia giọng nói vẫn như cũ mê người chậm rãi nói, nhưng là như thế là không có nhân tình a!

Thư Dao nhục chí cầm bút lên lần nữa dựa ở trên bàn viết, buồn bã trộm nghiêng mắt nhìn thân ảnh đang tựa vào trên sofa, rốt cuộc không nhịn được nhỏ giọng thở phào nói:

“Này, anh nói anh cũng thích em nhưng thật ra là gạt em phải không?”

Chỉ là muốn dụ dỗ nàng nhanh tốt lên một chút, dưỡng tốt tinh thần, rồi tiếp tục hành hạ nàng!

Gương mặt sau tạp chí tuần tú nhàn nhạt nhíu mày, đương nhiên phản bác

“Anh khi nào nói qua anh thích em?”

Không phải chứ? Hắn bộ dạng này là có ý gì? Chẳng lẽ một đêm kia làm ình nửa chết nửa sống là nằm mộng sao? Chỉ là. . . Hắn thật sự cũng hình như không có nói qua là thích nàng hoặc là yêu nàng.

Khổ não, Thư Dao vẽ mặt đau khổ nhìn hắn

“Vậy anh có thích em không?”

Xem ra hắn thật là đem bản tính nàng kích cho phát ra rồi, tiểu bạch thỏ này càng ngày càng không căng thẳng, câu như vậy không khách khí cũng hỏi ra được

“A, em cứ nói đi?”

“Lan Kỳ Ngôn!”

“Anh biết rõ tên của mình, em không cần phải gọi lớn tiếng như vậy, chỉ là như đã nói qua anh rất thích giọng nói của em gọi anh khi đó, nghe tương đối cảm động.”

Hắn không biết xấu hổ à? Thư Dao thừa nhận mình bị đánh bại.

Người khác thanh âm rốt cuộc khsi xong, lại khiến cho người kia trên ghế sa lon động động chân, lười biếng từ trong ghế đứng lên đi tới bàn đọc sách

“Anh thấy em thật sự là xem văn kiện thấy có chút nhàm chán.”

Không phải có chút, là cực kỳ!

Mắt đẹp diễm đam đáng yêu lóe mắt nhìn hắn

“Em nghỉ ngơi một chút có được không, làm chuyện gì khác?”

“Tốt, em muốn chút ga giường?”

Khóe miệng co giật, mặt cũng nóng bỏng, não kém nói:

“Em không phải...!”

“Vậy quá đáng tiếc, anh còn muốn nói chút ga giường, anh sẽ cho em 1 siêu cấp phần thưởng.” Một bộ mặt thật tiếc cười xấu xa.

11.2

“Phần thưởng?” Thư Dao lập tức từ trên ghế nhảy lên, vòng qua bên cạnh bàn nhào tới người của hắn, mắt đẹp sáng long lánh

“Cái phần thưởng siêu cấp kia là gì?”

“Oh, Thư tiểu thư, em chủ động anh sẽ rất khổ não!”

Thật là hảo biểu tình! Thư Dao ục ục miệng, gia gia, tha thứ cho cháu, trước kia nàng tuyệt đối là nói không ra lời nói thô tục như vậy, đều là bị hấn dạy hư ,

“Nói cho em biết đi!”

“Chúng ta còn không có cút ga giường, như vậy sao có quà?”

“Này đến đây đi!” Thư Dao tức giận nói, dù sao số lần cũng không phải là lần thứ nhất, hai lần rồi.

“Oh, Thư tiểu thư, làm sao em không dè dặt như vậy? Tâm tình của em thật sự khó có thể tiếp nhận!”

Hấn thật là thật là phiền! Thư Dao bỗng dưng kéo xuống gáy của hấn, ngăn chặn môi mỏng của hấn om sòm, lung tung hôn hấn, nhưng bất tri bất giác liền bị hấn phản công, hôn đến mơ mơ màng màng

“Ban ngày, em cũng quá như lang như hổ đi?”

Lời trêu chọc của hấn thanh khiến Thư Dao thanh tỉnh, phát hiện mình trúng kế, đẩy hấn ra khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng rục

“Phần thưởng!”

“A, trước kia không phát hiện em nóng gấp vậy.” Xoay người, hấn từ trong tủ bảo hiểm thư phòng lấy ra một hộp gỗ tinh xảo, đưa cho Thư Dao.

Nàng gấp còn không phải là bị hấn dạy dỗ sao? Vui vẻ nhận lấy hộp gỗ, Thư Dao hỏi:

“Là cái gì?”

“Di vật Thư lão để lại cho em.”

Thư Dao chợt ngẩng đầu lên nhìn hấn, vẻ mặt dễ dàng trở nên kinh ngạc mà kích động

“Gia gia?”

“Ừ.”

“Vậy. Tại sao hiện tại mới đưa cho em?”

“Thư lão nói khi nào anh thấy em có đầy đủ năng lực trở thành người nối nghiệp Thư gia, đem nó giao cho em.”

Mắt đẹp trong lúc nhất thời thẩm ướt, tựa như có lẽ chuyện đã quên mất lại ập vào lòng, hấn vỗ vỗ đầu của nàng đi ra khỏi thư phòng, nàng hiểu hấn muốn cho nàng không gian xem bí mật thuộc về gia gia cùng mình.

Thư phòng chỉ còn lại một mình, nàng vội vã mở ra hộp gỗ, bên trong có một ảnh nàng chụp còn rất lúc nhỏ, gia gia, bà nội còn có ba, mẹ, nàng còn là con nít thân thể mềm non, được gia gia vui vẻ ôm trong ngực, cưng chiều vô cùng; trong nháy mắt Thư Dao khóc rồi

“Gia gia!”

Cha mẹ với nàng còn không có nhiều ấn tượng, họ đi công tác rồi bị tai nạn máy bay qua đời, nghe nói lần đó ả kích khiến gia gia bị bệnh một tháng, hoàn hảo có mình, cho nên trong trí nhớ của nàng toàn toàn bộ tình thương đều giành cho gia gia.

Trong hộp gỗ còn có một vài đồ trang sức giống như là không có được người mang qua cuối cùng nàng thấy một phong thư, chậm rãi mở ra là bút tích gia gia!

Một chữ nhìn xuống thì ra là những thứ đồ trang sức kia là di vật của mẹ nàng, còn có một chút ghi chép gia gia biết mình ngã bệnh đối với nàng thật sâu nhớ thương, cũng tin tưởng nàng chứng kiến tới phong thư này thì đã được Lan Kỳ Ngôn dạy cho lớn lên, nước mắt rơi rất nhiều, tâm lại bị yêu thương của gia gia tràn ngập tràn đầy, càng xem đến phía sau Thư Dao lệ đã từ từ ngưng, kinh ngạc nói rộng ra cái miệng nhỏ nhắn.

Gia gia, lại muốn. . . Ý tứ của ngài. . .

Nháy mắt to, Thư Dao trong lúc nhất thời không biết nên cười hay là nên khổ não, gia gia cư nhiên đã sớm ngờ tới. . . .

“Đình gia gia, cháu có một vấn đề muốn hỏi ông!” Cẩn thận từng li từng tí bốn phía xem một chút, xác định không có thân ảnh của hắc xuất quỷ nhập thần Thư Dao mới lén lén lút lút đến gần Đình lão đang trong phòng bếp nấu canh .

“Tiểu Dao, cháu hỏi đi!” Đình lão bị vẻ mặt Thư Dao lây bệnh, cũng thấp xuống âm lượng phụ họa.

“Là này. . . Cái đó...” Thư Dao cắn cắn ngón tay có chút ngượng ngùng

“Ông nói, nếu như mà cháu thích một người đàn ông, muốn đem anh ta vĩnh viễn ở lại bên cạnh mình, phải nên làm như thế nào?”

Đình lão miệng lập tức thành hình chữ O

“Tiểu Dao, cháu thích Lan luật sư?”

Thư Dao mặt quẫn bách, này rõ ràng vậy sao? Nàng còn chưa nói là ai !

“Khụ khụ, cháu không nói là Lan luật sư mà!”

11.3

“Tiểu Dao, cháu đừng lừa gạt Đình gia gia!” Đình lão cười mị mị tựa hồ rất vui mừng

“Cái này trong đại trạch trừ ta ra, cũng chỉ có một người đàn ông là Lan luật sư, chẳng lẽ cháu lại thích Đình gia gia hả?”

“Vậy. . . Vậy cháu cũng có thể hỏi chỉ là giả thiết mà!”

” Vấn đề có tính giả thiết Đình gia gia không trả lời.” Ai nha, tha thứ cho hắc một vị lão nhân rất hiếu kỳ đi!

“Được rồi, được rồi.” Thư Dao bị đánh bại

“Vậy cũng tốt, nếu như đối tượng là hắc, cháu làm sao đây?”

Đình lão lập tức một bộ mặt “Quả nhiên mình đoán không sai” bát quái hề hề hỏi:

“Tiểu Dao, tại sao phải đột nhiên muốn hỏi cái này?”

“Bởi vì. . .” Thư Dao lần nữa xác định bốn phía không có ai, mới xè gần lỗ tai Đình lão

“Cháu vừa đến di vật gia gia, ông nói. . .”

Nghe nói xong miệng Đình lão há to lớn hơn, cơ hồ mau có thể nhét được hai quả trứng gà lớn

“Cháu nói là lão gia để cho cháu”

“Hừ!” Thư Dao khấn trương che miệng Đình lão

“Cho nên cháu phải nên làm như thế nào?”

Đình lão cười đến mắt cũng mau híp lại

“Tiểu Dao, nếu như là vậy chúng ta tốc chiến tốc thắng! Cháu dứt khoát quyến rũ Lan luật sư lên giường, gạo sống nấu thành cơm chín để cho cậu tan phụ trách đi!”

Hoảng sợ không dứt! Thư Dao mặt cũng màu xanh lá, không nghĩ tới Đình gia gia cũng có thể nói ra lời nói như vậy, nhưng nàng thế nào nói cho ông biết bọn họ không chỉ có đã nấu qua cơm, hơn nữa cũng mau muốn nấu tiêu rồi?

Thật ra thì nàng hiện tại khổ nhiều chính là mặc dù quan hệ đã thành ra như vậy rồi, nàng đều còn không có lòng tin hắc rốt cuộc có yêu mình hay không, có thể vĩnh viễn ở lại bên người nàng hay không, cho nên ứng dụng phương pháp xử lý khác để thử một chút chứ?

“Khụ khụ, Đình gia gia, cho nên. . . cháu phải thế nào quyền rũ hần?” Mỗi lần đều là hần chủ động nàng bị động chịu đựng, sau đó bị làm cho đầu óc mê mờ không rõ tình huống, cho nên nếu như nàng chủ động có thể hay không có thể được đến hiệu quả thực chất?

“Này không đơn giản? Để Đình gia gia !”

“Sao ạ?” Nhìn Đình lão mặt đã tính trước, Thư Dao kinh ngạc.

“Hắc hắc, để Đình gia gia lo hết.”

“Chúng ta xem cái gì đây?” Cùng Đình lão lén lút ghé vào trước kệ sách, Thư Dao mặt tò mò.

“Đợi chút, ta tìm một chút cái có thể giúp được cháu.” Đình lão rất quen thuộc tìm sách được mình phân loại, ai nha, mặc dù đem bí mật mình lấy ra chia sẻ liệu có hay không hủy hoại hình tượng trong lòng Tiểu Dao với lão, nhưng là vì hạnh phúc của tiểu thư phải suy nghĩ, hủy sẽ cần hủy đi!

“Ah, cái này, cái này. . . Chúng ta xem một chút cái này!” Đình lão từ một đồng lớn ôm chặt bìa sách, không nhìn lựa ra một quyển, hử hê nói:

“Tiểu Dao, đây chính là sách không xuất bản ta cất giấu đã lâu đó!”

“. . . Cho nên, nó là cái gì?”

Len lén trộm mở trong đó một tờ cho Thư Dao nhìn, Đình lão thần thần bí bí nói:

“Là dạy nữ nhân như thế nào quyền rũ.”

“Đồng cung sở tay?” Thư Dao xốc xếch mà kinh ngạc đọc lên chữ nhỏ, sau đó thấy được trên sách hình ảnh sống sờ sờ làm cho người ta mặt hồng tim đập này, này. . . Thời đại nào rồi, lại còn tìm cho ra sách như vậy?

“Xuyt xuyt! Tiểu Dao, nhỏ giọng một chút.” Đình lão vội vàng nói:

“Quyển này cho cháu xem xem, ta lại tìm một chút.”

Khó có thể tin lắc đầu một cái nhận lấy sách, tay khẽ run lật xem thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi của mình, lão Hán thua xa, Quan Âm tọa liên, điên loạn đảo phượng. . . Đây đều là những thứ gì cùng cái gì đây?

Còn nữa, còn có. . . Đây cũng quá tà ác đi!

“Đình gia gia, làm sao ông sẽ có cái này?”

” Rất xưa rồi! Hiện tại dĩ nhiên không tìm được, cho nên ta mới nói là không xuất bản nữa chứ sao. . . . Ta còn có Kim Bình Mai bìa cứng a!” Đình lão nói nhỏ tiếp tục kể.

“Nhưng là, này hữu dụng không?”

“Cái này ta cũng không rõ lắm, dù sao cũng sẽ không đến nỗi không được chứ?” Đình lão rút ra một quyển nữa, lại gần cùng Thư Dao thương lượng:

“Tiểu Dao, ta hiện tại cảm thấy Lan luật sư sẽ không dễ dàng mắc câu như vậy, phải nghĩ nghĩ biện pháp.”

Vậy cũng không cần. . . Hần là mình so với ai khác cũng kích động hơn!

Dĩ nhiên Thư Dao chắc là sẽ không nói ra khỏi miệng, tránh cho Đình gia gia kinh hạ được bể mạch máu

“Cái đó. . . Đình gia gia, cái này dù thế nào nhìn cũng rất kỳ quái sao!”

“Là sao? Ta xem một chút. . . Hừ, chúng ta nhỏ giọng một chút, không làm cho Lan luật sư nghe được.”

“Không để cho cháu nghe được cái gì?”

Đột nhiên, một giọng nói mê người mà kêu gọi lén lút tiếp cận hai người sau lưng vang lên, đồng thời khiến Thư Dao cùng Đình lão cảm thấy một hồi sống lưng tê dại, một loại cảm giác làm sai bị bắt khiến hai người bỗng chốc xoay người, đem sách giấu ở sau lưng, trầm miệng một lời cười đến vô cùng cứng ngắt

“Không có gì! Không có... không có gì!”

Lan đọc kỳ dù bạn vẫn ung dung vén đôi tay nhìn hai người, cười đến dịu dàng vô cùng

“Vậy sao? Có đồ tốt nên mọi người cùng chia sẻ nha, sau lưng dẫu cái gì đó?” Có ai nói với bọn họ, bọn họ thật sự rất không thích hợp nói láo?

Thư Dao vẻ mặt đưa đám trộm liếc Đình lão giống như ở tổ cáo, Đình gia gia, ông tại sao không khóa cửa?

Ta cho là ta khóa! Đình lão không tiếng động truyền lại lời bất đắc dĩ của mình.

Thư Dao cắn cắn môi đỏ mọng bỗng dừng từ phía sau đem sách ném cho Đình lão sau đó một thân tiến lên nhào tới trên người hắn, khoác lên cánh tay của hắn

“Ai nha, em nhớ ra rồi, em có cái vấn đề này rất khó hiểu, nhất định phải hỏi anh đến đây chúng ta trước đi giải quyết!”

Dùng mọi hơi sức đem hắn túm cửa phòng, Thư Dao vẫn không quên quay đầu liếc Đình lão

“Đình gia gia, cất sách đi!”

Ta biết rõ rồi ! Quay lại nhìn Thư Dao đem người kia kéo đi, Đình lão bị sợ đến mồ hôi lạnh toàn thân cầu nguyện

“Tiểu Dao, tự cầu nhiều phúc đi!”

Một hồi lâu, Đình lão lại cảm thấy rất không thích hợp, rốt cuộc là là lạ ở chỗ nào đây?

Đúng rồi, Tiểu Dao lúc nào thì cùng Lan luật sư trở nên thân mật như vậy? Tay nắm tay cũng có? Tay nắm tay cũng... Nay còn cần quyến rũ sao?

12. Chương 12

12.1

“Không dùng lại cái loại ánh mắt đó nhìn chăm chăm anh, anh sẽ không chịu nổi.” Lan Kỳ Ngôn vừa thay người khác giảng giải vừa “Tốt bụng” nhắc nhở.

“Hả?” Thư Dao ngơ ngác theo dõi hắn, mặt đỏ mặt trong đầu tựa hồ còn không quên hình đồng cung thấy lúc trước.

“Anh có sắc đẹp thay cơm như vậy sao? Em một bộ nghĩ muốn nuốt hết mặt của anh à.” Lan Kỳ Ngôn để xuống bút máy, trên cao nhìn xuống lại gần khuôn mặt nhỏ nhắn của Thư Dao .

“Khụ khụ, không có, em chỉ là ngẩn người, ừ, ngẩn người!”

“Cái này tiêu thụ anh không phải đã nói qua với em sao? Tại sao lại quên mất.” Lan Kỳ Ngôn nhún mày.

“Vậy sao? Nói qua ..., đó, em nhớ sai rồi!” Thư Dao quần bách cười cười, nàng là nhất thời tình thế cấp bách lung tung nói á! Ai biết mình hỏi cái gì?

“Em cùng Đình quân gia ở trong phòng lén lút nói cái gì đó?” Lan Kỳ Ngôn hừ cười một tiếng, trở lại thư phòng ngồi xuống.

“Không có, không có, nào có lén lén lút lút?” Thư Dao từ trên ghế trước bàn đọc sách đứng dậy, đi tới ghế đối diện hắn ngồi xuống.

“Nhưng ánh mắt của em rõ ràng đang ở nói cho anh biết, em không có ở làm chuyện tốt.” Hắc lưỡi biếng nhìn nàng, khóe môi nụ cười quỷ quyết.

“Có sao?” Thư Dao cười cắn cắn ngón tay, làm gì thông minh như vậy! Ai nha, bị hắn làm cho lại nghĩ tới Xuân Cung Đồ, nàng có thể hay không trí nhớ khi nào tốt thế? Len lén dò xét người đối diện lại nói nếu đều nhớ sâu như vậy rồi lúc này không thật thực hành thì đợi đến bao giờ? Hít sâu một hơi bỗng dừng từ trên ghế salon đứng lên, nhảy tới trên người của hắn, dạng chân xuống.

Bị hành động đột ngột của nàng sợ hết hồn, vắn mi:

“Làm gì?”

“Không có, em chỉ là muốn từ khoảng cách gần nhìn xem anh, xem thế nào, anh đều là tuyệt thế mỹ nam!”
Khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc cũng không che giấu được nàng nụ cười học xấu chân chó.

“... anh là nói tay em đang làm gì?”

Nếu như hần không nhìn lầm nàng là một cái tay hướng trong áo hần chui, một cái tay đang cùng dây lưng của hần chiến đấu hăng hái

Cũng quá khó khăn đi! Mặc dù cố lấy dũng khí nhưng là nàng còn có xấu hổ nha, làm ơn nút áo nhanh lên một chút cởi bỏ đi!

Nhìn nàng mặt bộ dáng so tài, hần mau bật cười

“Thư tiểu thư, xin hỏi em là coi như quấy nhiễu tình dục sao?”

“Không tính là thế!” Thư Dao ục ục miệng chuyện đương nhiên sau đó nói thầm:

“Nào có người nào bị quấy nhiễu tình dục còn một bộ mặt cười hi hi thế.”

Rốt cuộc nàng thành công tháo ra dây lưng của hần sau đó trong lúc nhất thời hả hê đem dây lưng kia rút ra, ném xuống đất

“Ha ha, giải quyết!”

Vậy mà, lần nữa chống lại trông mắt đen nàng tựa hồ mới nhận thấy được mình là nhổ lông của cạp, con người kia dấy lên lửa dục hừng hực nóng bỏng, rõ ràng một bộ “Nếu làm cũng không cần dừng lại”.

Khó khăn nuốt ngụm nước miếng, Thư Dao cố gắng bày ra bộ dáng đáng thương

“Anh không thích?”

“Không biết.” Khàn khàn khêu gợi từ bên môi bật ra:

“Chỉ là anh tương đối mong đợi.”

“... Như vậy.” Thư Dao nhịp tim như đánh trống, chôn lấy khuôn mặt nhỏ nhắn vào lồng ngực của hần

“Nhưng em còn không có...”

“Vậy sao? Xuân Cung Đồ thấy không đủ cẩn thận?”

Thư Dao chột nhìn chằm chằm hần, mặt không thể tin

“Anh, anh đều nghe được?”

“Nghe được cái gì?”

Hần lại còn giả bộ? Oh, thật là mắt mặt chết thôi! Thư Dao thở phì phò bắt đầu cắn hần môi mỏng

“Anh rõ ràng cái gì đều thấy được, còn trêu chọc em, đáng ghét!”

Không sai, hần là thấy được nhưng muốn người khác thừa nhận, hần có biện pháp gì?

Bị động tựa vào trên ghế bởi vì nàng cố tình gây sự đối mình gặm cắn, mà Thư Dao lại chủ động bắt đầu đối với hần giở trò: rất tốt, nếu hần không phản kháng, vậy thì làm đi!

.....

Hồi lâu, Thư Dao chỉ có thể hư mềm nằm ở đầu vai hần, mặc cho hần ôm mình, dục vọng phái nam còn chôn sâu ở trong cơ thể nàng, thật vất vả hoãn quá thân lai, Thư Dao mới nhớ lại ảo não kêu một tiếng, làm cái gì nha... rõ ràng muốn nói chủ động xuất kích là có mục đích thế nào nàng hoàn toàn quên chuyện này?

“Thế nào? Ảo não nhanh như vậy liền kết thúc? Thật ra thì còn có thể một lần nữa!” Lan Kỳ Ngôn bàn tay không an phận vào trong áo nàng, về nắm nhuyển nị miên nhũ.

“Hừ, mới không phải!” Thư Dao khổ não vuốt ve tay của hắn

“Em quên hỏi anh rốt cuộc có thích em hay không !”

Quả nhiên, Tiểu Bạch thổ chủ động như vậy là có mục đích!

“A, em liền đối với mình không tự tin như vậy?” Hắn hôn cằm của nàng hỏi.

“ . . . Đây chẳng qua là bởi vì đối tượng là anh!” Hắn thông minh như vậy, ưu tú như vậy, đẹp mắt như vậy, mà nàng chỉ là một Tiểu Bạch Thổ lại ngây ngô .

“Anh không có hoàn mỹ như trong tưởng tượng của em.” Tròng mắt đen thoáng qua một tia tuyệt không dễ dàng hướng người ngoài triển lộ mềm yếu

“Thiên hạ vô địch kim bài luật sư, cũng sẽ có khuyết điểm cùng nhược điểm.”

“Vậy rất tốt, em hi vọng anh có thật nhiều rất nhiều khuyết điểm cùng nhược điểm, em không sợ, em sẽ liền thích cả những khuyết điểm cùng nhược điểm của anh.” Nàng yếu ớt tựa sát hắn, nói.

“Đứa ngốc.” Hắn bật cười, phát hiện lòng của mình càng ngày càng dễ dàng bị nàng xúc động, thành như hắn đang nói thiên hạ vô địch cũng tìm được nhược điểm của mình.

12.2

“ . . . Kỳ Ngôn, anh rốt cuộc có quan tâm tới em không?”

“Hành động của anh còn chưa đủ sao?” Nàng hôm nay thế nào lại cực kỳ lo lắng vậy?

“Em là sẽ sợ!” Thư Dao nhìn chằm chằm hắn, rốt cuộc thành thực mà nói ra miệng:

“Gia gia nói, nếu như mà em yêu anh, vậy nhất định sẽ phải thật bắt lại anh, đem anh vĩnh viễn ở lại bên cạnh em, nếu không em nhất định sẽ hối hận cả đời.”

“Thư lão?” Lần này, hắn là chân chính kinh ngạc.

“Đúng vậy! Trong hộp gỗ anh đưa em, có di thư gia gia ông nói.” Thư Dao lo lắng cắn cắn môi đỏ mọng

“Ông nói, nếu như khi em thấy lá thư này là đã yêu anh đến không có thuốc chữa, vậy sẽ phải nghĩ hết biện pháp đem anh ở lại bên cạnh em, ông. . . ông cảm thấy anh sẽ coi trọng em, bởi vì ông hiểu em. . . hiểu em đối với anh mà nói nhất định sẽ là đặc biệt, chỉ cần em cố gắng thế có được anh.”

Nói không khiếp sợ đó là gạt người; hồi lâu hắn vẫn như cũ là cúi đầu cười, không nghĩ tới thông minh như mình lại đánh không lại lão hồ ly, so với để cho hắn nâng đỡ Thư Dao, Thư lão nội tâm sợ rằng chờ đợi hắn trở thành rể hiền Thư gia như vậy, hắn thật liên cả đời không thể rời bỏ Thư gia rồi.

“Anh tức giận sao?” Nhìn hắn cười nàng lo lắng hỏi.

“Anh làm cái gì phải tức giận?”

“Bởi vì em như vậy cố ý thiết kế anh, muốn đem anh ở lại Thư gia, thật ra thì em biết rõ, anh là một không thích bị trói buộc.”

Xem ra nàng còn rất hiểu rõ hắn, chỉ là nói đến thiết kế nàng cho là nàng kẻ nhỏ như vậy có thể thiết kế hắn sao?

“Em cho rằng anh là người ai cũng có thể thiết kế sao, ăn hết em liền nhất định sẽ cam tâm tình nguyện phụ trách, là người không dám chạy trốn chạy sao? Tiểu Bạch Thổ, em nói rồi anh chưa bao giờ là một người tốt, phụ trách là cái gì anh không học được, chuyện anh cam tâm tình nguyện sợ là anh tuyệt đối sẽ không làm, nâng đỡ em là bởi vì cam tâm tình nguyện vì Thư lão, ăn hết em, chỉ là bởi vì đó là em.”

Vui vẻ chịu đựng.

Hắn tròng mắt đen sáng quắc để cho nàng động lòng rơi lệ, nàng tựa hồ vẫn luôn quá cái vấn đề rối rắm có thích hay không, có yêu hay không này, nhưng hành động hắn không phải so với cái lời hư vô kia có ý nghĩa hơn sao? Hắn đã sớm nói cho nàng biết, tại sao nàng còn phải lo sợ không đâu chứ?

Bỗng dưng nhào vào trên người hắn, khóc như đứa bé

“Em yêu anh, em thật sự vô cùng yêu anh, về sau không cần anh nói, em sẽ nói hộ anh, ngày ngày nói cho anh.”

Tại sao có thể có thể thần kỳ như vậy? Ai, nhưng là, hắn đã không thể tiếp tục rời đi nàng.

Đúng vậy, hắn học không được nói ba chữ kia, hắn chưa bao giờ có yêu qua bất luận ai, bởi vì hắn là một đại kinh ngư cái hắn phải cần yêu là tất cả biển, một mảnh ao không cách nào cho hắn sinh tồn, cho nên hắn tình nguyện trong sa mạc một mình đau khổ, cũng không nguyện ý tiếp xúc được một chút xíu nước để ỉnh nghiệm, sau đó càng thêm tuyệt vọng.

Mà Thư lão dự đoán không sai bởi vì hắn hiểu rõ tôn nữ của mình, cũng quá hiểu mình, Thư lão biết nàng sẽ trở thành người hắn vẫn đợi, hải dương này bởi vì nàng ngây thơ, nàng không có tâm cơ, cho nên một khi yêu sẽ gặp không oán không hối, ngây ngốc bỏ ra toàn bộ tình yêu, bất luận hắn là ai, hắn làm cái gì.

“Cho nên về sau không cho phép em hỏi lại vấn đề tương tự.”

“Tốt!” Hút hút chóp mũi, bảo đảm.

“Chỉ là.”

“Chỉ là cái gì?”

“Loại phương thức chủ động này anh còn thật hâm mộ, có thể giữ nó.”

“. Nào có như vậy?”

“Không hài lòng? Có thể lên tố, nhưng không bảo đảm có thể thành công.”

Nàng hết ý kiến, tóm lại nàng chính là định rồi, không sai!

“Hô! Tới công ty cư nhiên không có kinh khủng như trong tưởng tượng của em!” Mềm nhũn tựa vào ghế lớn trong phòng tổng tài, Thư Dao cười mị mị mà nói.

“Vốn chính là như vậy, là em nghĩ quá nhiều.” Lan Kỳ Ngôn trở tay đóng cửa, cau mày

“Ngồi xong thì ở công ty em chính là tổng tài, nên giữ vững hình tượng.”

Le cái lưỡi Thư Dao vẫn là nghe lời ngồi xong, vốn là cho là tới công ty cần có dũng khí vượt qua cảm giác sợ hãi, cho nên một kéo hai kéo cho đến cho là không thể tiếp tục chạy trốn mới xuất hiện tại công ty.

Đối với nàng cái Thư thị tổng tài mới nhậm chức này các nhân viên cơ hồ đều là lấy một loại biểu tình cứng bái nhìn nàng, giống như nàng tuổi còn trẻ đảm đương chuyện lớn là cực kỳ rất giỏi, tất cả cũng không có như tưởng tượng của nàng sợ mọi người sẽ xem thường nàng, tất cả mọi chuyện cũng cực kỳ thuận lợi hơn nữa nàng tựa hồ có rất cường đại, nhân viên cùng chủ quản cao cấp cũng giống như thích nàng, điều này cũng làm cho nàng an tâm không ít.

Nhìn hắn đứng ở gần bàn đem tài liệu phân loại Thư Dao mới cười nhìn 1 lần phòng làm việc, lại ăn vạ ôm hắn

“Đó là bởi vì có anh ở đây, cho nên em mới cái gì cũng không sợ.”

Này cũng không coi là khoe mẽ, hắn thật sự là nguồn nước tiếp cho nàng nàng cố gắng cùng dũng cảm..., không có hắn nàng còn sẽ sợ như con rùa đen rút đầu.

“A, miệng lại ngọt rồi. Lan Kỳ Ngôn không để ý nàng tiếp tục sửa sang .

“Này, tài liệu so với em có lực hút hơn sao?” Bất mãn, rất là bất mãn.

“Những tài liệu, hiệp ước có thể biến thành tiền, em có thể làm sao?”

Vậy hắn ý chính là nàng không dùng được!

Uất ức cắn cặp môi đỏ mọng, lẩm bẩm:

“Em có thể làm ấm giường.”

12.3

“Em thật đúng là càng ngày càng da mặt dày rồi.” Hấn chê cười, cái gì cũng dám nói!

“Còn không phải là theo anh học hay sao? Mưa dầm thấm đất nha! Ít nhiều gì cũng có thể học 1~2 phần, chỉ là muốn đạt tới cảnh giới của anh thì còn là rất khó khăn.” Ý vị sâu xa phân tích.

“Tốt lắm, chờ ba hoa, thu dọn đồ đạc đi ăn cơm trưa, có người ở chờ chúng ta.”

“Hả? Người nào?”

“Đi chẳng phải sẽ biết?”

Nghĩ tới rất nhiều khả năng, Thư Dao chính là không muốn nghĩ qua, ở nhà hàng cách công ty không xa sẽ là Thương Tử Tuyền chờ bọn họ.

Thấy Thư Dao cùng Lan Kỳ Ngôn đi vào phòng ăn Thương Tử Tuyền ưu nhã thả xuống ly cà phê trong tay, giơ tay lên gọi

” Kỳ Ngôn, nơi này.”

“Tiểu Tuyền.” Lan Kỳ Ngôn khẽ cười đáp lại, cùng Thư Dao đi đến đối diện thương tử tuyền ngồi xuống.

Giờ khắc này, Thư Dao mới phát hiện thương tử tuyền khi bình thường cùng say rượu lại có sự khác biệt lớn như thế , trong lúc nhất thời không hiểu sau nàng lại rất đau lòng, người kia dịu dàng như vậy ưu nhã như vậy, độc lập lại là người thật sâu cất dấu một thương tích ư?

“Tiểu Dao, chị có thể gọi em như vậy được chứ?”

Nhìn nụ cười thương tử tuyền xinh đẹp, Thư Dao vội vàng cười đáp

“Dĩ nhiên có thể, em cũng có thể như Kỳ Ngôn gọi chị là Tiểu Tuyền được không ?”

“Ừ.”

“Không chuyện không tới điện tam bảo, đừng cho là mình là cậu không có việc gì khi tìm mình đi?” Hấn bĩu bĩu môi, trực tiếp đối với thương tử tuyền nói.

“Này!” Thương tử tuyền nhún vai

“Mình tìm cậu liên nhất định phải có chuyện gì sao? Muốn có việc cũng là boss tìm cậu đi, ngài ấy kêu cậu buổi trưa trở về Hằng giản một chuyến.”

“Có chuyện gì sao?”

“Dĩ nhiên, cậu vì mỹ nhân mà bỏ xuống boss, ngày ấy ghen tị!” Thương tử tuyền tiếc nuối trêu ghẹo

“Cưng à, khiến boss tức giận hậu quả rất nghiêm trọng!”

“Xuy.” Lan Kỳ Ngôn tức giận nhìn một cái xem thường

“Boss có đáng yêu nữa cũng không trở thành cùng mình đoạn tụ đi đi, mình đối với oa oa kiểm không có hứng thú.”

“A a, mình sẽ ghi lại lời cậu cho boss nghe! Lan Kỳ Ngôn, cậu nhất định phải chết.”

“Vây cậu động tác phải nhanh lên một chút, nếu không mình sẽ giết người hủy thi!”

“Ha ha ha.”

Mặc dù nghe không hiểu giữa chuyện hai người nói nhưng Thư Dao cũng có thể cảm thấy giữa bọn họ vô cùng ăn ý, hai người không hề không đề cập tới chuyện đêm đó của thương tử tuyền mất; châm chọc lẫn nhau càng thêm nói rõ bọn họ tình bạn thâm hậu đến không cách nào dùng suy nghĩ người thường đi lý giải, bọn họ là một khi đối phương có khó khăn sẽ có thể lấy mạng đổi mạng.

13. Chương 13

13.1

Náo đủ rồi, thương tử tuyền mới cùng Thư Dao nói:

“Xin lỗi, bọn chị tương đối không có tiếng nói chung, rất khó hiểu lẫn nhau..., chỉ là chờ em gặp thêm mấy người còn lại thì càng sẽ lý giải hẳn không có bằng hữu sự thật, chắc chắn, vì miệng hẳn quá tiện.”

Như vậy còn nói không có tiếng nói chung? Thư Dao không có nghĩ thêm, thuận thế nghiêm túc gật đầu

“Em đồng ý.”

“Tiểu bạch thảo, em ngứa da à?”

Thư Dao uất ức nhìn trước mặt thương tử tuyền

“Anh ấy thường như vậy uy hiếp em, em thật đáng thương, Tiểu Tuyền chị nhất định phải đứng ở phía em.”

“Quả nhiên rất khôn kiếp!” Thương tử tuyền chính nghĩa nghiêm mặt nói:

“Yên tâm, chị nhất định sẽ giúp em.”

Dừng lại bữa trưa, ở giữa mặt trận liên hiệp Nương Tử Quân hẳn đối kháng ồn ào bên trong, rất mau mắn kết thúc.

Lan Kỳ Ngôn dặn dò: “Anh bây giờ trở về Hằng Giản, em về công ty trước đi đợi buổi tối anh sẽ tới đón em.”

“Ok.”

“Tiểu Tuyền, cậu phải đi chỗ nào? Muốn mình đưa cậu 1 đoạn không?”

“Không cần, mình lái xe tới, cùng Tiểu Dao trò chuyện thêm chút nữa rồi về nhà, gần đây xử lý một vụ án mới.”

“Chú ý thời gian, chào 2 người!”

Cho đến khi bóng lưng hẳn biến mất, Thư Dao mới chậm rãi thu hồi tầm mắt, cùng thương tử tuyền nhìn nhau cười một tiếng, không khí không giống như với mới vừa rồi vui thích, ngược lại có loại cảm giác không cần nói mà hiểu nhau.

Thương tử tuyền khuấy đều cà phê trước mặt, nụ cười không giảm lại rõ ràng nhiều phần chân thành tha thiết, không hề đùa giỡn

“Xin lỗi, đêm đó say quá mất khống chế, để cho em đối với cậu ta sinh ra hiểu lầm, chị cùng Kỳ Ngôn thật không có gì, chị cũng thật sự là không biết đêm đó rốt cuộc mình nổi điên làm những gì, sẽ hoàn toàn không như chính mình nói xằng nói bậy.”

Không nghĩ tới thương tử tuyền sẽ chủ động nhắc tới đêm đó, cũng không nhớ đến hẳn sẽ làm tất cả vì nàng, Thư Dao lắc đầu một cái, cười

“Là em quá hẹp hòi, không biết lại tùy tiện đoán mò, quan hệ của 2 người 1 người ngoài như thế nào có thể tùy tiện đoán sao?”

“A, Kỳ Ngôn có đề cập tới bọn chị sao?”

“Một chút xíu, anh ấy nói mọi người là người nhà của anh ấy, là người anh ấy tin cậy nhất, lẫn nhau dựa vào.” Sau lại mới biết, thương tử tuyền theo lời đồn đại là một trong thần bí kim bài luật sư của Hằng Giản Sự Vụ Sở, làm cho nàng kinh ngạc thật lâu, chị ấy tuổi còn trẻ, lại xinh đẹp như vậy, lại có thân phận như vậy.

Bật cười gật đầu một cái: “Đích xác thế, em biết không? Mấy người bọn chị Tiểu Khê, Kỳ Ngôn, Tín Dã, Tư Kieuf có thể nói đều là cô nhi, mặc dù vận số cũng không kém gặp gỡ được người tốt giúp một tay, nhưng người nào cũng không cách nào bỏ qua sự cô độc cùng lòng bị thương nó ám ảnh lưu lại trong lòng bọn chị,

cho đến khi bọn chị gặp lẫn nhau, mới có thể sâu như vậy hiểu đối phương, không xa rời, so với người nhà càng giống như người nhà.”

“Tiểu Tuyền, hiện tại em cũng là người nhà của chị rồi, không phải sao?”

“Em thật là” thương tử tuyền tự đáy lòng vui vẻ nói:

“Em là người mà Kỳ Ngôn nhận định như vậy nhất định cũng sẽ trở thành người nhà của bọn chị, ở tại trước mặt em chị sẽ không giấu giếm.”

“Không, chị có thể giấu giếm, nếu như không muốn vạch trần thương thế của mình cái gì cũng không muốn nói thì chỉ cần nhớ, chỉ cần chị nghĩ tìm người khóc thì em luôn hoan nghênh chị tới tìm em.” Thư Dao đưa tay đặt lên tay thương tử tuyền, cho thêm dũng khí.

Lúc này, cô gái bề ngoài kiên cường độc lập dịu dàng mới có một tia yếu ớt toát ra

“A, rốt cuộc hiểu rõ em tại sao trở thành người kia của Kỳ Ngôn rồi, em có 1 loại ma lực rất kỳ lạ, làm cho không người nào có thể đối với em nói không.”

“Mới không phải! Anh ấy liên cả ngày lẫn đêm dă kích em, nói em không được, không được, không được.”

“Đó chỉ là phương thức quen của cậu ta thôi.”

“Vậy sao?”

“Ha ha, cậu ấy là một người bề ngoài thoát nhìn rất bất cần đời, cả ngày cười hì hì nhưng người càng như vậy đáy lòng liền càng yếu ớt càng tự bảo vệ mình, không có vật thể nào có thể đi chọc phá nó, chỉ có thể dùng yêu, em tình yêu không có chút nào cất giữ, mới có thể để cho cậu ấy hoàn toàn mất khống chế.”

“Vậy. . . chị thì sao?” Thư Dao đem lời thương tử tuyền ghi tạc đáy lòng, lại không nhin được hỏi.

“Chị?” Thương tử tuyền nụ cười giấu cột mang theo một cái tuyệt vọng

“Chị là yêu không dậy nổi, khi c hị không có chút nào cất giữ tình yêu thì lại là người thất bại, hiện tại chị mới biết, mình cũng chỉ là 1 cô gái bình thường, cho là mình có thể đợi đợi, chỉ cần chị yêu là được rồi nhưng cuối cùng mới phát hiện, không chiếm được ngang tình yêu, chị cũng sẽ mệt mỏi, sẽ mệt mỏi, mình không phải Thánh Nhân, nếu không chiếm được như vậy chỉ có thể lựa chọn rời đi.”

“Tiểu Tuyền, đồng ý với chị, hãy luôn làm ình vui vẻ, không cho phép làm chuyện điên rồ.”

13.2

Tựa hồ có chút kinh ngạc, Thư Dao tại sao phải vạch trần ý niệm đáng sợ nhất của đáy lòng sâu nhất, nàng lộ vẻ xúc động cười khê

“Em đồng ý chị, như vậy chị cũng phải đồng ý với em, vui vẻ.”

“Chị đồng ý.”

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, động viên cũng vì lẫn nhau.

Cùng thương tử tuyền chia tay, Thư Dao đi bộ trở lại Tổng Công cách đó không xa, giờ khắc này nàng là lần đầu kể từ khi gia gia qua đời thấy cảm giác tâm tình nhẹ nhõm rồi lại tràn đầy hy vọng; nàng tìm tới mục tiêu cho chính mình, không hề mờ mịt luống cuống hốt hoảng, cuộc sống lại thêm tư vị khác.

Thư thị đang ở trước mắt, Thư Dao cười nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn qua sau ánh mặt trời, hơi hí mắt nhìn ra tòa nhà cao vút trong gia gia, yên tâm đi, cháu sẽ không để cho ngài thất vọng, bởi vì, cháu có anh ấy.

“Thư tiểu thư.”

Đột nhiên, một đạo thanh âm xa lạ ở sau lưng của nàng vang lên.

“Hả?” Thư Dao không đề phòng chút nào bởi vì quay đầu lại, chỉ là một nháy mắt nàng liền thấy không rõ tướng mạo người tới liền bị một khối khăn vuông trắng bưng kín lỗ mũi cùng miệng, trong óc lập tức xuất hiện hai chữ, nàng liền hoàn toàn mất đi ý thức ngất đi.

Rất nhanh, thân thể của nàng bị dúi vào một hình xe, sau đó họ lái đi. Cả quá trình tốc độ nhanh đến kinh người, cho dù ở trên đường cái cơ hồ cũng không có ai phát hiện. . .

“Cái gì? Cô nói Thư tổng tài chưa có trở về công ty?” Đứng ở phòng làm việc thư ký tổng tài, hần chìm trong mắt đen giọng nói mặc dù như cũ là chậm rãi, lại không thể che hết lạnh lẽo trong đó.

Thư ký trưởng co rúm lại một chút : “Đúng vậy, buổi trưa cùng Lan luật sư sau khi ra ngoài, tổng tài cũng chưa có trở lại công ty.”

Không thể nào, nàng không thể nào một mình chạy loạn lại cái gì cũng không nói .

Lan Kỳ Ngôn thu lại một cái tâm thần, nở 1 nụ cười mê người

“Có lẽ vậy là cô ấy đi chỗ khác quên nói với tôi, tôi sẽ điện thoại cho cô ấy, cô có thể tan sở rồi.”

“Vâng”

Xoay người, Lan Kỳ Ngôn dạo bước đi vào phòng làm việc tổng tài, trở tay đóng cửa, nụ cười vừa nãy trong nháy mắt hồng mất, lấy di động ra gọi cho Thư Dao, chuông điện thoại di động quen thuộc cũng đang trong phòng làm việc trên mặt bàn vang lên.

Nhiều may, nàng cứ nhiên không mang di động ra cửa!

Nhấn tắt điện thoại, ngược lại gọi cho thương tử tuyến, rất nhanh đầu kia truyền đến tiếng miễn cưỡng nhạo báng:

“Thế nào? Lan Đại Luật Sư lại có gì dặn dò?”

Nhưng mà giờ phút này hần thật không có lòng nói đùa

“Tiểu Tuyền, Thư Dao cùng ở với cậu không?”

Đầu kia dừng lại một chút, rất nhanh phân tích ra tình trạng của hần, nói nghiêm túc:

“Không có, ăn cơm buổi trưa xong bọn tôi đã chia tay, chuyện gì xảy ra?”

“Thư Dao không thấy, chưa có về qua công ty.” Lan Kỳ Ngôn hít thở sâu một hơi tức, cố gắng để ình thanh âm nghe không phải như vậy cực kỳ tức giận

“Đáng chết, nhất định là đã xảy ra chuyện rồi!”

“Cậu đừng vội, cậu có đầu mối gì không?” Có thể để cho cậu ta cũng trong nháy mắt mất trí trừ Thư Dao, thương tử tuyến thật đúng là không nghĩ tới người khác.

Bị nàng nhắc nhở trong đầu suy nghĩ tựa hồ chợt thanh tỉnh đúng vậy, là bọn họ.

“Tiểu Tuyền, cần cậu trợ giúp.”

“Nói.”

“Giúp mình gọi cho Ngân Li, kêu cậu ta tra ra chuyện này, sau đó bằng nhanh nhất tới Thư thị cùng mình gặp.”

“ok, biết rồi.”

Treo điện thoại, hần mới xoa xoa lông mày không cách nào giãn ra trông mắt đen lần nữa mở ra bén nhọn mà không nhin, hần nói qua, hần thật rất ghét phiền toái, tại sao những người đó một lần lại một lần phiền toái hần? Chẳng lẽ bọn họ không biết hần thật rất không thích nói giỡn, kiên nhẫn cũng không đủ nữa c hứ? Nếu muốn chơi lớn như vậy, hậu quả sẽ khiến cho bọn họ tự mình phụ trách đi!

13.3

Um một tiếng, tỉnh lại.

Thư Dao đầu đau như búa bổ mắt ra, thứ nhất trở lại trong đầu ý tưởng là nàng bị bắt cóc rồi ! Nhưng di động thân thể phát hiện tay của mình chân còn là hoạt động tự nhiên, trong lúc nhất thời không rõ chuyện gì nếu như là bị bắt cóc, tại sao nàng không có bị giam cầm?

“Cháu gái nhỏ của cô, đã tỉnh rồi hả ?” Giọng nói chua ngoa đột nhiên ở trên tai Thư Dao vang lên, tâm rét, nàng nghĩ, nàng biết là người nào làm rồi.

Chống lên thân thể mình tìm được chỗ phát ra âm thanh Thư Dao mới phát hiện ra mình trong 1 phòng khách xa lạ mà rộng rãi trên ghế thư gấm lệ mặt không thay đổi nhìn mình

“Đường cô, cô muốn làm cái gì?”

Thư gấm lệ chậm rãi lắc ly rượu đỏ trong tay, vòng qua ghế đi tới trước cửa sổ thủy tinh ở phòng khách, cười đến dối trá làm cho người ta không thoải mái

“Cháu nhưng là 1 cháu gái tốt, cô cần phải làm cái gì đây? Cô chỉ muốn cùng cháu nói chuyện một chút mà thôi.”

Bỗng chốc, trên mặt nhiều son đầy mắt đẹp lóe ra ác độc sáng bóng, nàng nói qua nàng sẽ không cứ như vậy cho qua!

Làm như vậy coi như là nói chuyện 1 chút?

Thư Dao ngồi dậy, không nhúc nhích chút nào

“Nếu như chỉ là muốn nói chuyện tại sao dùng cái loại phương thức này dẫn cháu tới chứ?”

“Oh.” Thư gấm lệ mặt thật tiếc nuối vẽ mặt

“Bởi vì người bên ngoài quá nhiều, làm cho đường cô muốn cùng cháu nói chuyện cũng không có biện pháp! Nhìn xem, đây không phải là rất tốt? Hiện tại chỉ có hai người chúng ta nói chuyện rất dễ dàng.”

A, có tên họ Lan ở đó nàng căn bản không cách nào đến gần Thư Dao nếu như không phải là bọn họ ép, nàng cũng sẽ không mạo hiểm làm như vậy, hừ chỉ cần bắt được Thư thị về sau nàng cái gì cũng không sợ rồi.

“Nhưng cháu không cho là giữa chúng ta còn có cái gì cần nói.” Thư Dao có chút mệt mà từ trên ghế đứng lên, nhìn thẳng Thư gấm lệ

“Chúng ta những gì có thể nói ngày đó đã tại Thư gia toàn bộ nói xong rồi.”

“Dĩ nhiên không phải.” Thư gấm lệ chậm rãi đi về phía Thư Dao, ha ha cười gian rộ lên

“Giữa chúng ta còn có một Thư thị tập đoàn to như vậy phải nói, làm sao sẽ không có gì đây?”

“Cháu không hiểu cô nói gì.”

“Không tệ nha, cháu gái nhỏ của cô còn học được giả bộ ngu rồi.” Bỗng dưng đến gần Thư Dao Thư gấm lệ đẩy nàng một cái, để cho cháu mình ngã ngồi ở trong ghế trong nháy mắt nụ cười tràn đầy mặt trở nên cần răng nghiến lợi

“Đừng tưởng rằng cháu có cái Đại Luật Sư ở đây dạy, trở nên cùng trước kia không giống nhau mà có thể thay đổi được gì, không có hẳn đang bên cạnh cháu cũng chỉ là 1 Tiểu Miêu, ta khuyên cháu nên biết điều 1 chút, đừng để cho ta tức giận!”

Bị đau chau mày Thư Dao ngẩng lên đầu nhìn biểu cô

“Cô nói không sai, cháu là thay đổi nhưng cô cũng nói sai lắm rồi, không có anh ấy bên cạnh cháu cũng không còn là Tiểu Miêu, sẽ không bị ai đó uy hiếp!”

Cho đến giờ phút này, Thư Dao mới biết hẳn đối nàng ảnh hưởng sâu đậm thế nào, nàng cho là không có hẳn nàng còn sẽ biến thành con rùa đen rút đầu, nhưng trên thực tế chỉ cần trong lòng nàng có hẳn, nàng sẽ cái gì cũng không sợ, tựa như hiện tại nàng không cần e ngại bất cứ chuyện gì, bởi vì chỉ cần biết rằng không thấy nàng, hẳn sẽ có thể tìm được nàng.

“Ha ha ha ha. . .” Thư gấm lệ cuồng lên cười lớn, sau đó mới quay đầu hung dữ dữ mà nhìn tới Thư Dao

“Cháu không có lựa chọn, mặc kệ cháu có nguyện ý hay không, cháu sẽ phải đem Thư thị chuyển tới tên của chúng ta, nếu không, cháu đừng mơ tưởng rời đi!”

“Không sai!” Một giọng nói nam đứng lúc gia nhập vào, Thư nguyên hồng cầm một tờ khế ước, hã hê đi vào phòng khách

“Cháu không ký cũng phải ký, cháu gái nhỏ, nếu như không muốn chịu nỗi khổ thân xác, ta khuyên cháu vẫn là ngoan ngoãn nghe lời đem cổ phần sang nhượng đi.”

Cắn thật chặt môi dưới, Thư Dao không nghĩ tới bọn họ thật làm tới mức như thế, hung hăng nắm chặt quả đấm Thư Dao gầm nhẹ đứng lên:

“Cháu sẽ không ký, coi như mấy người giết chết cháu, cháu cũng vậy sẽ không ký, sẽ không để ấy người vừa lòng đẹp ý!”

Thư gắm lệ cắn bản không có để ý Thư Dao, để ly rượu xuống từ trong tay thư nguyên hồng nhận lấy khế ước, cười nói:

“Đã xong?”

“Ề hèm.” Thư nguyên hồng không kịp chờ đợi bĩ ổi cười lên

“Hiện tại, chỉ cần cháu gái nhỏ của chúng ta ghi tên của mình là được rồi.”

“Tốt, cầm qua cho nó.”

Nhìn thư nguyên hồng từng bước từng bước tới phía mình, Thư Dao phần hận lập tức đứng dậy muốn đi cửa chính chạy đi

“Cháu sẽ không ký , mấy người đừng mơ tưởng để cho cháu ký, a.. . .”

Hét lên một tiếng, căn bản không có chạy ra khỏi phạm vi, Thư Dao liền bị một hồi kịch liệt đánh kéo về trên ghế, Thư nguyên hồng không nhịn được nắm tóc dài, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của, ép nó nhìn mình

“Muốn chạy ư? Không dễ như vậy đâu, mau, đem nó ký!”

“Cháu, không, ký!” Sợi tóc bị kéo đau đớn khiến Thư Dao nước mắt tràn ra, nhưng vẫn cũ là quật cường nói.

“Thư Dao, hôm nay vô luận như thế nào cháu cũng phải ký , cần gì phải phản kháng?” Thư gắm lệ ra vẻ đau lòng chép chép miệng

“Đừng làm khó đường cô, đường thúc, được không?”

14. Chương 14

14.1

Tóc bị gắt gao níu lại, Thư Dao chỉ có thể cố gắng quay đầu không nhìn thư nguyên hồng, bày tỏ mình không khuất phục.

“Má nó, rượu mời không uống thích uống rượu phạt!” Thư nguyên hồng cực kỳ tức giận trở tay cho Thư Dao một bạt tai, nam nhân không tiết chế sức lực khiến Thư Dao trong nháy mắt đầu ông ông nằm ở trên ghế thật lâu đều chỉ có thể thở hổn hển nói không ra lời.

“Chắc chắc, nói cậu cũng quá thô lỗ đi, cháu gái nhỏ của chúng ta da mịn thịt mềm, thế nào chịu được?” Thư gắm lệ tiến lên, cố làm vẻ tốt bụng muốn đỡ nâng Thư Dao

“Ta nói Thư Dao này, chỉ cần ký không phải chuyện gì cũng không có sao?”

Cho đến khi hô hấp đều đặn, Thư Dao mới chậm rãi nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, gò má trắng nõn rõ ràng sưng vù ra nằm vết ngón tay ấn, khóe miệng cũng có máu, mắt đẹp cố gắng không để cho nước mắt rơi xuống, nàng khó có thể tin đau lòng nói:

“Tại sao? Tại sao mấy người phải làm như vậy? Mấy người đều là người thân của cháu không phải sao? Chúng ta nên yêu thương lẫn nhau không phải sao? Chẳng lẽ tiền cùng quyền lực khiến cho lương tâm mấy người ác đến như vậy?”

“Người thân?” Thư găm lệ lại gần Thư Dao, rút cuộc vạch trần mặt nạ giả của mình, hận ý từ từ găm nhẹ:

“Lão Thái Gia lúc nào thì coi chúng ta là người thân của mình hả? Lão ta chỉ đem chúng ta làm thành chó cho Thư gia mà thôi! Hoặc là so với chó cũng còn không bằng! Lão cho là cho chúng ta một ít ân huệ là có thể để cho chúng ta cúng bái lão, cảm kích lão, ta nhổ vào! Nằm mộng lão căn bản cho tới bây giờ đều không dậy nổi chúng ta.”

“Không, gia gia không phải người như thế.”

“Lão ta chính là như vậy!” Thư nguyên hồng cắn răng nghiêng lợi phụ họa:

“Ông ta thà cất nhắc người ngoài cũng không cất nhắc chúng ta, nhìn xem tựa như chuyện lão đem nhà Thư gia cho cái lão nô tài cũng không cho chúng ta! Lão cảm thấy chúng ta không có tiền đồ căn bản là ghét bỏ chúng ta, cho chúng ta một chút cổ phần nhỏ lại thực quyền gì cũng không cho chúng ta, nhằm nhò gì chứ!”

Thư Dao không muốn nói thêm cái gì, rất rõ ràng nàng đối với Đường thúc, đường cô đã bị ích lợi ăn vào tâm, không để ý tới lời nói

“Thư thị là tâm huyết cả đời gia gia, làm gì thì ông nhất định có lý do của mình, dù cho cháu không thể để cho Thư thị phát triển cường đại hơn, cháu cũng sẽ không để cho nó hủy ở trong tay của mấy người!”

“Mày tự đâm đầu vào chỗ chết. . .” Thư nguyên hồng đỏ mắt giận dữ, lần nữa đánh Thư Dao.

“Chắc chắn, nhìn xem mặt xưng phù rồi, tôi thật sự là nhìn không nhìn nổi, này, ngài có phải nam nhân hay không? Thế nào liền đàn bà đều xuống tay được, thân là đàn ông đến tôi đều lấy làm hổ thẹn!” Một đạo thanh âm bất cần đời vang lên tỏ rõ không biết khi nào thì trong phòng khách xuất hiện người thứ tư, 1 bóng gần như quỷ mị, lặng yên không một tiếng động đi tới cạnh thư nguyên hồng dễ dàng xóc hấn lên, tay nhanh chóng siết cổ của hắn, buộc chặt.

Này tất cả khiến người ta trông nháy mắt nhìn cũng không rõ, chỉ thấy kẻ đó đứng ở cạnh Thư Dao, tóc dài mềm mại phiêu dật ở không trung bay phát phối, cặp mắt Violet quý dị lóe điểm tinh quang, nhìn như không giống một người bình thường.

“Cậu là ai?” Thư găm lệ kêu khẽ một tiếng, muốn tiến lên cứu thư nguyên hồng rồi lại không dám động, quá đáng sợ hấn lúc nào thì tiến vào thế nào mà bọn họ một chút cũng không có phát hiện?

“Tôi?” Nam tử một cái tay chống cằm, một cái tay như cũ thất cổ của thư nguyên hồng giống như chỉ cần hấn thoáng một cái thì cổ Thư nguyên hồng sẽ “Răng rắc” một tiếng tắt thở, thế mà nhưng hấn lại vẫn như cũ giống như không người nào cảm đầu cảm cổ khổ não

“Tôi, tôi nghĩ mấy người không nên biết thì tốt hơn, bởi vì bình thường người biết tên của tôi người còn sống sợ là rất ít, chỉ là mấy người muốn thật muốn biết tôi cũng có thể phá lệ nói trước để ấy người đi gặp Diêm Vương không oán hận, như thế nào?”

Lời của hắn khiến cho thư găm lệ không khỏi sợ hãi run rẩy, theo bản năng liền chết lắc đầu, thư nguyên hồng mặt đỏ mau biến thành màu gan heo, mà nhứ chặt chân mày tỏ rõ hấn thật khổ não, một tay bỏ qua thư nguyên hồng giống như trên người hấn có đồ bẩn thủ bẩn tay của mình.

14.2

“Chắc chắn, chờ tôi đây nghĩ kỹ rồi nói.”

Lúc này, đột nhiên một thanh âm cười khác gia nhập:

“Tôi thừa nhận, giọng cậu độ chán ghét làm cho người khác nghe phải tăng thêm một bậc.”

“Hừm, không cần so sánh như vậy chứ! Làm sao đủ trình để so sánh với tôi chứ?”

Vẫn trong trạng thái khiếp sợ Thư Dao, nghe được thanh âm quen thuộc bỗng dưng vui mừng nhảy lên, trong nháy mắt hướng tới hấn

” Kỳ Ngôn! Hu hu em biết anh sẽ đến.”

Người cuối cùng tiến vào tiếp lấy thân thể của nàng cười

“Tiểu Bạch Thỏ, nhiều người ở đây như vậy, em cũng thật không biết ngượng a”

Mặc dù là nói như vậy, nhwung giọng hần rõ ràng cứng chiều khiến Thư Dao một miệng lớn tức dụi dằm nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, một mắt lười biếng trở nên nguy hiểm đáng sợ

“Bọn họ đánh em?”

“Em không sao.” Thư Dao lần nữa vùi vào trong ngực của hần, bộ dáng yếu ớt không chút nào giống như trước còn quật cường bất khuất, hút hút chớp mũi

“Em không muốn lại nhìn thấy bọn họ.”

Nam tử kia vẫn đang khổ não giống như là bị Thư Dao một câu nói đánh thức, vui vẻ nói:

“Vậy tôi rút cuộc không cần khổ não nữa! Tiểu Dao muội muội nói không muốn nhìn thấy 2 người, vậy tôi có thể nói cho bọn họ biết tên của mình, như vậy tôi cũng có thể động thủ đưa bọn họ đi gặp Diêm Vương rồi, tôi ghét nhất phải lựa chọn, cảm giác có người quyết định thật tốt!”

“A, không cần! Cứu mạng!” Nhìn tóc dài nam tử cười đáng sợ mà cười Thư gắm lệ bị sợ đến sắc mặt đều trắng, thật vất vả chậm khí thư nguyên hồng cũng chân mềm nhũn “Phù phù” một tiếng ngã sấp trên mặt đất cầu xin tha thứ.

“Ngần li.” Lan Kỳ Ngôn bật cười kêu ngăn lại, sau đó chìm một đôi tròng mắt đen bắn về phía Thư gắm lệ, thư nguyên hồng, giọng nói chậm chạp mê người lại kinh khủng:

“Tôi đã cùng mấy người nói qua tôi rất ghét phiền toái?”

“Có, có!” Ngồi dưới đất hai người run lấy bầy.

“Tôi hình như có nói qua, ai gây phiền toái để cho tôi khổ não hậu quả rất nghiêm trọng?”

“Có, có!” Hai người thanh âm quả thật mau khốc.

“Vậy tại sao 2 người lại nhanh chóng gây chuyện vậy? Là lời tôi nói quên sao?”

“Chúng tôi cũng không dám nữa, van cầu cậu, bỏ qua cho chúng tôi đi!” Giờ khắc này, thư gắm lệ cùng thư nguyên hồng mới hoàn toàn hiểu rõ bọn họ chọc tới hạng người gì, tất cả căn bản không như bọn họ nhìn ngoài mặt giải quyết là xong, giống như là chỉ cần chọc vào bọn họ sẽ tùy thời mất mạng dù tiền nhiều hơn nữa, quyền lực hơn nữa thì mạng vẫn đáng giá hơn!

“Tôi đã ấy người rất nhiều lần cơ hội, đúng rồi tôi nói rồi mấy người cũng thông minh tại sao vẫn không hiểu?” Hần nâng lên khóe môi, âm trầm nói:

“Mấy người ở Thư thị cổ phần đã toàn bộ bị rút sạch còn ‘ hai bàn tay trắng ’ từ này hiểu chứ? Từ nay về sau cách xa Thư Dao một chút.”

“Vâng, vâng, chúng tôi biết.” Hai người vội vàng co rúm lại gật đầu.

Ôm Thư Dao, chân dài nhảy qua chuẩn bị rời đi, hần giống như là thấy không đủ quay đầu nói thêm một câu:

“2 người phải hiểu tôi nói ‘ xa ’, không phải một chút, tôi không muốn ở Đài Loan nhìn thấy 2 người nữa, hiểu không? Có cần hay không tôi nhắc lại một lần nữa, tránh cho 2 người về sau lại phiền toái tôi?”

“Không... không cần!” Lần này, thư gắm lệ cùng thư nguyên hồng biết mình là thật xong đời, cái gì cũng không còn.

Một hồi lâu mới nghe được phòng khách vang lên 1 thanh âm nữa:

“Wey wey Wey, cứ như vậy đi mất là có ý gì? Tôi không muốn lựa chọn? Không chơi nữa hả? Tôi không phải kẻ ngốc? Lan Kỳ Ngôn cậu nói rõ cho tôi, nếu không tôi liền vặn cổ của cậu”

“Tiểu Dao còn tốt chứ?” Biết được tất cả nguy cơ đã qua, thương tử tuyền vội vã chạy tới đại trạch Thư gia thăm.

“Cô ấy không có gì, chỉ là thoáng bị kinh sợ ở trong phòng nghỉ ngơi.” Lan Kỳ Ngôn ngồi ở phòng khách đưa cho thương tử tuyền một ly trà, không để cho nàng quá lo lắng.

“Vậy thì tốt, nếu không mình sẽ rất tự trách.” Thương tử tuyền áy náy.

“Này sao lại là chuyện của cậu?” Hắc biểu lộ bộ mặt cậu đã nghĩ quá nhiều.

“Nếu như mình đưa em ấy vào cửa chính công ty rồi rời đi, cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy.”

“Cô ấy cũng không phải là đứa bé, mà cậu thì làm sao sẽ dự đoán được? Huống chi chỉ là việc rất nhỏ chứ loạn tưởng.”

“Wey wey Wey! 2 người coi tôi là trong suốt à?” Ngân li ngồi ở một bên mặt uất ức, quá ghê tởm, thế nào liền con mắt đều không nghiêng mắt nhìn mình một cái?

“Ah? Làm sao anh còn ở chỗ này vậy?” Thương tử tuyền cố làm kinh ngạc nói, đáy mắt nụ cười tiết lộ.

“Oa, 2 người là lợi dụng xong rồi liền chê tôi giành chỗ sao?” Ngân li cắn môi mỏng, tỏ rõ mình thật bị thương thấu tâm.

14.3

“Dầu gì tôi cũng vậy đã hao hết tâm lực, ai, tôi quả nhiên là đau lòng mà.”

“Lời nói không thể nói như vậy, môn chủ của cậu không cần cậu hộ vệ sao? Cậu ở bên ngoài du đang coi như là thất trách đó chứ?”

“Chắc chắn, thật giống như chủ nhân nhà tôi không có tôi liền sẽ chết à! Có Hắc tống, gấm ngang, Thương tước đầu phải ăn không ngồi rồi chứ?”

Lan Kỳ Ngôn cùng thương tử tuyền nhìn nhau cười một tiếng, sờ mũi một cái, nén cười đến nội thương, quả nhiên cùng tiểu tử này múa mép khua môi là chơi tốt nhất

“Cho nên cậu muốn như thế nào?”

“Khó được khi ra ngoài đương nhiên là muốn tìm Tiểu Tuyền chơi với tôi a!” Ngân li chuyện đương nhiên nói.

“Em?” Thương tử tuyền cố làm khổ não

“Em còn muốn sống lâu một chút, không muốn bị anh giày xéo đến chết đó nhé?”

“Nữ nhân chết tiết, em còn có lương tâm hay không?” Ngân li bóng dáng quý mị như một trận gió liền gần sát thương tử tuyền, hơi thở cổ ý trên choker nàng

“Anh là nghe nói em gần đây tâm tình không tốt, muốn anh đi cùng giết tên gian phu kia không .”

Thương tử tuyền hơi ngần ra, đáy lòng từng trận ầm ập, nhưng là trên mặt như cũ là trên choker

“Chẳng lẽ gian phu trong truyền thuyết chính là các hạ đó sao?”

“Anh thời điểm nào biến thành gian phu hả ? Anh rõ ràng là chính hiệu!” Ngân li bất mãn dựa vào tay thương tử tuyền

“Chẳng lẽ không đúng, anh mới 1 câu, em sẽ nhào tới trên giường lớn giúp anh ầm giường sao?”

“Hừm, trên giường lớn của anh không phải đã không có vị trí sao? Em còn chỗ đi lên sao?”

“Lời nói không phải như vậy, trong lòng của anh chỉ có em, trừ em ra, anh không để tâm nữ nhân còn lại.” Nói còn giơ tay lên một bộ lời thề son sắt .

“Được rồi, náo đủ rồi chưa?” Thương tử tuyền đứng dậy thuận tiện xoắn lên Ngân li, thích không buông tay mà đem hắc chơi nữa

“Đừng quấy rầy Kỳ Ngôn cùng Tiểu Bạch thả chàng chàng thiếp thiếp, tiểu nữ tử em giúp anh làm ấm giường có muốn hay không?”

“Muốn, muốn a.” Ngân li ôm thương tử tuyến một cái mập mờ nói:

“Anh mới không có hứng thú trông nom nam nhân dỡ hơi kia cùng tiểu Bạch thả nhà cậu ta, anh luôn tương đối có hứng thú đùa với em”

“Này đi thôi, mỹ nam.”

“Hừm, xưng hô này anh không thích, anh rõ ràng là mãnh nam!”

“Anh nơi nào mạnh? Liên bắp thịt đều nhìn không có mấy khối.”

“Anh đau lòng, có cần anh cởi quần áo ra cho em kiểm tra hay không?”

“Em sợ dả thương mắt.”

“Nữ nhân chết tiệt!”

Không nhìn tiếng ồn ào càng lúc càng xa, ngay cả chào hỏi cũng không có, thương tử tuyến cùng Ngân li liền biến mất không thấy gì nữa, hần đứng lên khoe miệng mỉm cười thật lâu không có biến mất.

Rất lâu, rất nhiều chuyện, không phải nói ra nhưng là có thể lý giải sâu sắc .

“Ừm.”

Một tiếng ầm nhẩn rên rỉ, ở phòng của tổng tài Thư thị vang lên, tiểu nữ nhân bị chống đỡ ở trên vách tường một cái cắn răng, chỉ sợ tiết lộ ra thanh âm mình mau không chịu nổi .

.

Hai người điên cuồng từ bàn làm việc đến ghế sa lon, rồi đến cạnh cửa, rồi đến cửa sổ thủy tinh cho đến đem mỗi góc độ làm qua hần mới rốt cuộc thả nạng.

Thở hồng hộc bị hần ôm vào bên trong phòng làm việc vào gian phòng tắm, mặc cho hần trong bồn tắm thay mình tắm sạch, nạng đến con mắt đều lười phải nâng lên, nhưng cái miệng nhỏ nhắn vẫn như cũ oán giận:

“Sắc ma!”

“Đến tốt cùng ai là sắc ma?” Lan Kỳ Ngôn tức giận gõ nạng, ác nhân cáo trạng trước.

Hừ một tiếng, Thư Dao không có tiếp lời, một hồi lâu, hần mới chột nói:

“Bắt đầu từ ngày mai, em phải một mình đến tới công ty.”

“Tại sao?” Thư Dao chột mở ra cặp mắt mệt mỏi, không hiểu nói:

“Vậy còn anh?”

“Em hiện tại đã có đầy đủ khí thế của 1 Thư thị tổng tài rồi, anh dĩ nhiên cũng có thể trở lại cương vị chính mình, Thư tiểu thư, đừng quên, nghề nghiệp của anh là luật sư, luật sư Hằng giản sự vụ sở – Lan Kỳ Ngôn.” Nói xong, hần đứng dậy dùng khăn tắm bọc lại thân thể của nạng mang ra khỏi phòng tắm.

Ngồi ở trên giường lớn mềm mại , Thư Dao một hồi lâu cũng không có lên tiếng, nhìn hần thông thả ung dung sửa sang xong trang phục của mình, tâm tình trong lòng mình tích tụ buồn buồn nói:

“Em không có anh thì không được!”

“Chiêu này vô dụng, chúng ta biết rõ, em có thể làm được.”

“Vây.” Vây chúng ta bây giờ coi như là quan hệ thế nào? Không hề làm luật sư ủy thác xuất hiện tại bên cạnh nạng, tốt, có thể, vậy cũng phải lấy đối quan hệ khác nhưng hần cũng chưa từng có đề cập tới! Nạng đột nhiên phát hiện mình trong mối quan hệ này, vĩnh viễn đều là người bị động, như vậy có thể hay không quá không công bằng?

15. Chương 15

15.1

Hắn không có nói chuyện, cứ chỉnh đốn lại quần áo, đợi nàng tiếp tục!

“Vậy chúng ta kết hôn có được hay không?” Hít một hơi thật sâu tức, Thư Dao bật thốt lên, chăm chú nhìn hắn, muốn biết phản ứng của hắn, mặc dù cái này do nàng nhắc tới ra thì giống như không dè dặt, nhưng là chỉ cần có thể ở bên cạnh hắn, nàng cái gì cũng không ngại.

Mặt không vẻ gì nhìn chăm chăm nàng, hồi lâu, hắn nhàn nhạt trả lời:

“Không được.”

“Tại sao? ” Thư Dao rất không tỉnh táo từ trên giường nhảy lên, lo lắng nói:

“Chẳng lẽ anh không phải muốn cùng em kết hôn sao?”

Cái nhận thức này làm cho nàng không an lòng, mặc dù nghĩ tới hắn còn không có chuẩn bị cùng nàng kết hôn nhưng nàng không chịu nổi nha! Nàng không cần sau khi hắn rời đi quan hệ của hai người liền thay đổi đến không giải thích được, nàng có thể không yêu cầu hắn nói yêu nàng nhưng ít ra để cho nàng biết nàng ở trong mắt hắn là một vị trí gì chứ?

“Em mới hai mươi tuổi, mới vừa lên làm Thư thị tổng tài, còn không thích hợp kết hôn.” Chậm rãi nói đến sự thực, hắn thần sắc không thấy rõ hắn rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

“Tại sao không thích hợp? Anh cho em một cái giải thích hợp lý được không? Em không muốn nghe loại đáp án lập lờ nước đôi !” Thư Dao có chút đau lòng nhìn hắn, tại sao nàng luôn cảm giác mình hèn mọn như vậy?

“Vậy em hỏi chính mình một chút, em thật làm tốt tâm lý chuẩn bị gả cho anh sao? Hay là chỉ muốn đem anh trói buộc tại bên người em?” Hắn ngưng lông mày, tựa hồ đối với cái vấn đề rồi rắm rất không nhận được.

“Không nên dùng cái giọng dạy dỗ đó nói với em.” Thư Dao đã chẳng khóc

“Em không cần hỏi mình cũng biết em rất khẳng định mình yêu anh, em muốn gả cho anh, loại tâm lý này em đã sớm chuẩn bị, cho dù là muốn trói buộc anh thì em cũng khẳng định mình có thể làm vợ của anh, máu chốt là anh có hay không đã hỏi chính mình, anh tại sao lại trốn tránh cái vấn đề này, hay là. . anh căn bản cũng không yêu em.”

“Anh nói rồi...anh không trả lời cái vấn đề này.” Lan Kỳ Ngôn có vẻ nóng nảy, chẳng lẽ hành động của hắn còn chưa đủ để nói ra sao? Xoay người hắn chuẩn bị rời đi

“Chính em hiểu rõ không cần cùng anh hồ nháo tranh cãi.”

“Đứng lại!” Thư Dao rốt cuộc khóc lớn ra tiếng, ngăn lại bước chân của hắn

“Trong mắt anh em là hồ nháo sao? Em chỉ là sợ mất đi anh, muốn gả cho anh, cho dù anh không ở bên cạnh em trở lại Hằng giản thì em cũng có thể nỗ lực chống đỡ, chỉ 1 nguyện vọng nhỏ như vậy anh lại cho rằng em là người không thể nói lý sao?”

Lan Kỳ Ngôn bóng lưng cứng ngắc, tiếp theo tay cầm lên tay cầm cửa chuẩn bị mở cửa.

“Lan Kỳ Ngôn! Anh trả lời em đi, nếu như anh hôm nay dám đi ra khỏi cánh cửa này, chúng ta liền nhất đao lưỡng đoạn!” Lời nói không suy tính bật thốt lên, lập tức Thư Dao liền hối hận; nàng là thương hắn như vậy, thật vất vả mới có được hắn, nàng không muốn mất đi hắn, tại sao hắn nhất định phải ép nàng như vậy đây?

“Em nói thật?” Thật lâu, hắn lời đang ần ần mới vang lên, nàng nhìn không thấy tay nắm cầm cái cửa hắn đã nổi gân xanh.

“Thật!” Trái lương tâm gặm nhẹ, Thư Dao cũng không chịu được nữa tiếp tục như vậy.

Sau đó hấn không có gì cả, chỉ là thời gian giống như ngưng trệ nửa thế kỷ, hấn mới vặn mở cửa nện bước chân dài rời đi, cho đến khi lặng yên không một tiếng động.

“A. . .” Thư Dao đau lòng “Oa” một cái khóc lớn ra ngoài, ngã sấp ở trên chiếc giường mềm mại, hấn đi thật, không cần nài! Kỳ Ngôn, anh đừng đi! Đừng đi.

Nàng thật là không ngờ, đây là lần đầu tiên bọn họ gây gổ, lại sẽ trở thành một lần cuối cùng.

15.2

“hu hu, chị tiểu Tuyền, anh ấy thật sự rất đáng ghét, thật cứ như vậy đi, anh ấy không quan tâm gì đến em.” Ngồi ở trên ghế sa lon nhà thương tử tuyền Thư Dao đau lòng khóc đến kinh thiên động.

Thương tử tuyền bắt đầu dĩ vãng

“Sẽ không, 2 người chỉ là gây gổ, rồi sẽ tốt.”

“Sẽ không, sẽ không.” Thư Dao khóc tuyệt vọng nói:

“Tại sao em nghĩ muốn kết hôn mà thôi thế nhưng anh ấy lại bài xích như vậy? Rốt cuộc ở trong mắt anh ấy em là cái gì? Anh ấy luôn đối với em nói không được, không cần, không thể! Anh ấy tại sao không thể giống như mọi người, luôn hò hét làm em đau lòng chứ? Nếu anh ấy không muốn kết hôn thì hãy nói! Hò hét em, lừa em nói về sau kết hôn cũng có thể nhưng gì anh ấy kêu em hồ nháo không thể nói lý! Hu hu, tên khốn kiếp, đáng ghét! Tại sao chứ? Em chỉ là vì thương anh ấy nên anh ấy mới khi dễ em như vậy, nếu như em không thương anh ấy thì anh ấy coi em là cái gì?”

Lời của Thư Dao khiến thương tử tuyền lòng bắt đầu xé rách ra vết thương, suy nghĩ bắt đầu dao động. Đúng vậy, hấn tại sao? Nàng chỉ đúng là muốn một danh phận cho dù không thể chiêu cáo thiên hạ, nàng chỉ muốn yên lặng có một danh phận là tốt rồi, nhưng tại sao hấn sẽ cho rằng mình không thể nói lý chứ? Hấn chỉ là khi dễ nàng vì nàng thương hấn yêu hấn mà không có tôn nghiêm, nếu như nàng không thương hấn, hấn cho là hấn là cái gì đây?

Thư Dao khóc rống khiến thương tử tuyền tìm về thần trí, lắc đầu một cái, nàng không thể thêm dầu vào lửa, nhưng tâm lại hướng về phía Thư Dao

“Tiểu Dao, đừng khóc, lại khóc đối với thân thể không tốt, có lẽ tựa như em biết, có thể cậu ấy còn chưa có chuẩn bị tâm lý cho tốt, cậu ấy vẫn là 1 người thoát nhìn rất bất cần đời nhưng ý định rất kín đáo, nghĩ đến cũng rất nhiều, cậu ấy không thể nào cứ như vậy không nhớ em.”

“Vậy tại sao đã một tuần lễ, anh ấy đều không tìm em? Hu hu cái này còn chưa đủ rõ ràng sao?”

“Tiểu Dao.”

“Nôn!” Đột nhiên, không biết có phải hay không là khóc đến quá đau lòng, do quá dùng quá sức mà Thư Dao trong lúc nhất thời buồn nôn đến xanh mặt, xông vào nhà cầu làm thương tử tuyền bị sợ đến lập tức đứng dậy đuổi theo.

“Tiểu Dao, em làm sao vậy?” Nhìn nàng không ngừng nôn ọe, thương tử tuyền khẩn trương cực kỳ.

“Không có việc gì.” Thư Dao nức nở

“Trước em hay bị viêm dạ dày, có lẽ là tại mấy ngày nay không có ăn cái gì nên bị thế.”

Chợt, thương tử tuyền cau mày, giống như là hoài nghi nói:

“Tiểu Dao. . . .em. . . . Cái đó bao lâu không có tới?”

“Hả?” Thư Dao trong lúc nhất thời bị hỏi bối rối, mắt sưng to như hột đào hỏi:

“Cái gì?”

Thương tử tuyền vui mừng nói:

“Chị nói ‘ cái đó ’ á! Kinh nguyệt của em bao lâu không có tới?”

Thư Dao rất nhanh liền tròn mắt, bao lâu? Ách. . . . Tựa hồ đã lâu rồi, nhưng rốt cuộc là đã bao lâu. . . Cho nên là thế nào?

Thương tử tuyền cười đến được như ý mà nghịch ngợm

” Vậy thì có cái để c ho chúng ta suy nghĩ đây!”

“Em có muốn hay không khiến cậu ta ngoan ngoãn mà đi vào khuôn khổ, kết hôn với em không hề cố chấp nữa không?”

Liều chết gật đầu, nàng nghĩ, nàng dĩ nhiên muốn!

“Vậy thì tốt lắm, hắc hắc, nghe chị. . . .”

Khi Lan Kỳ Ngôn hỏa tốc chạy tới bệnh viện thời điểm, tất cả tựa hồ cũng đã là chậm, nhìn sắc mặt tuyết trắng tựa vào trên giường bệnh nhìn Thư Dao ngoài cửa sổ mất hồn, tim của hắn cho tới bây giờ cũng chưa có giống như bây giờ xé rách đâm đau.

Hắn chậm rãi đi tới giường bệnh, thanh âm khàn khàn nói:

“Thư Dao.”

Nghe được thanh âm của hắn, Thư Dao nhưng ngay cả đầu cũng không có quay lại, chần nhẹ một chút, khẽ mở cánh môi chờ đợi nói:

“Anh còn tới làm gì? Tôi không muốn nhìn thấy anh, anh đi đi.”

“Em đừng như vậy!” Sắc mặt của hắn cũng không so với nàng đẹp hơn bao nhiêu, thậm chí so nàng còn tái nhợt hơn, trời mới biết nghe được Đinh quân gia nói nàng đau lòng quá độ, không cẩn thận từ trên cầu thang lăn xuống, lại sanh non thì hắn rất khiếp sợ, cuộc đời của hắn trước nay không có giống một khắc bình thường mà giống như sét đánh ngang tai, nàng cứ nhiên mang thai!

Đáng chết, hắn lại cái gì cũng không biết! Còn như vậy đối với nàng.

“Buông tôi ra!” Thư Dao một thanh hất ra tay hắn như muốn lôi kéo nàng, mắt không chế tròn to mắt đẹp rơi nước mắt

“Anh bây giờ là ở đang thương hại tôi sao?”

“Không phải!” Lan Kỳ Ngôn gầm nhẹ, thật sâu nhìn nàng

“Thật xin lỗi.”

“Thật xin lỗi còn có tác dụng gì!” Thư Dao tuyệt vọng dẫm giường

“hu hu Đứa bé không còn, con đã không còn! Hu hu! Điều là mẹ vô dụng, mẹ không có tự chăm sóc mình tốt, thậm chí mình mang thai cũng không biết, mẹ căn bản không xứng làm 1 người mẹ, oa.”

15. 3

Lan Kỳ Ngôn nắm chặt tay, ôm lấy nàng, ngăn cản nàng thương tổn tới mình

“Không phải lỗi của em, Thư Dao, không nên như vậy!”

“Buông tôi ra!” Thư Dao khước từ lời hắn cứ kêu gào:

“Chúng ta không có quan hệ gì, anh còn tới làm gì? Trước là anh không muốn cùng tôi kết hôn, hiện tại ngay cả liên hệ duy nhất của chúng ta cũng mất đi, từ nay về sau anh đi đường anh, tôi đi đường tôi!”

“Ai nói chúng ta không có quan hệ!” Khàn khàn gầm nhẹ, hắn thật chặt giữ bả vai của nàng, đỏ cặp mắt nói:

“Một đứa bé mà thôi, chúng ta có thể lại sẽ có, không cho phép lại nói 2 ta không có quan hệ, kết hôn, chúng ta sẽ kết hôn!”

“Anh Anh nói cái gì?” Vẫn ướt nước mắt Thư Dao giống như là ngu đi rồi.

“Ngu ngốc, anh nói chúng ta kết hôn.” Lan Kỳ Ngôn bị nàng thâm tình tuyệt vọng như vậy dọa hỏng lúc này mới biết hấn đến tội cùng bao nhiêu yêu nàng.

“Không, anh là bởi vì thương hại mới chịu cùng tôi kết hôn, trước anh rõ ràng. . . .”

“Có quỷ mới thương hại..!” Lan Kỳ Ngôn hung hăng nói, tiếp theo ôm lấy nàng

“Em nói đúng, không phải em trốn tránh, người trốn tránh là anh, anh nói rồi. . . . anh không phải là thiên hạ vô địch, anh cũng có khuyết điểm cùng nhược điểm, đối mặt với kết hôn vấn đề này làm anh thấy quá phức tạp, anh vẫn cho rằng mình không thích hợp kết hôn, anh sợ mình làm không được thứ em muốn, những ngày qua anh nghĩ rất nhiều, anh mới phát hiện vô luận như thế nào thì anh không thể mất đi em, coi như tương lai sẽ có rất nhiều vấn đề nhưng chỉ cần 2 ta cùng đối mặt là được rồi! Hiện tại anh biết thật ra thì mình cũng sẽ mềm yếu, có vô số khuyết điểm, em còn muốn cùng anh kết hôn không?”

Tiếng khóc đau lòng tuyệt vọng yếu ớt, có chút trở nên không thể tin

“Anh. . . . Nói thật?”

“Thật!”

“Không hối hận?”

“Không hối hận. . .”

“Khụ khụ, anh đã không hối hận, vậy em an tâm.”

Nghe được giọng Thư Dao trở nên có điểm lạ, hấn nghi ngờ

“Lời của em là có ý gì?”

Hai mắt sưng đỏ bắt đầu tránh né ánh mắt của hấn

“Cái đó. . . . Em có chuyện muốn nói cho anh biết.”

Một cổ tâm tình lo lắng xông lên đầu

“Cái gì?”

“Thật ra thì, đứa bé vẫn còn ở trong bụng em! Bác sĩ nói bé được hai tháng, rất khỏe mạnh.” Thư Dao co rúm lại vai, nhìn hấn sắc mặt càng ngày càng quái dị, nàng vội vàng uất ức nói:

“Anh đừng tức giận! Anh ngàn vạn lần không thể tức giận! Cái đó. . . . Cái đó em cũng chỉ là muốn thử anh một chút mà thôi.”

“Thư Dao!” Rốt cuộc phản ứng kịp biết mình bị lừa dối, rồi niềm vui sướng mãnh liệt nàng không có mất đi đứa bé cùng mình bị lừa dối, cảm giác lo lắng và khẩn trương tràn ngập ngực hấn, rồi hấn mới hét lớn một tiếng:

“Làm sao em dám? Em cứ nhiên cùng anh đùa như vậy, em có biết hay không anh bị dọa đến hồn bay phách tán!”

. . . Anh thật sự bị dọa sợ à?”

“Đó không phải là trọng điểm!”

“Đối với cô ấy mà nói là trọng điểm! Cậu đừng lớn tiếng như vậy, dọa đứa bé bây giờ.” Tiểu Tuyền xuất hiện nói, đúng lúc làm bia đỡ đạn.

Quả nhiên, tiếng bạo rống trong lúc nhất thời trở lại trong bụng, sắc mặt nhu hòa, hấn hít sâu ngồi xuống nhìn nàng

“Em xác định không có việc gì?”

“Em không sao! Mặt trắng bệch đều là Tiểu Tuyền bôi. . . .” Đột nhiên im lặng, Thư Dao mới phát hiện ra mình tiết lộ bí mật.

“Tiểu Tuyền?” Lan Kỳ Ngôn bỗng dưng quay đầu lại hướng cạnh cửa nhìn, cắn răng nghiêng lợi, hắn đã nói lấy thông minh của Thư Dao tuyệt đối không nghĩ ra kế hoạch như vậy

“Thương... tử...tuyền!”

Đột nhiên, bị hấn điểm tên cái đầu nhỏ mới cột nhả lộ ra, trên tay còn vung lên một bộ

“Lan Kỳ Ngôn Đại Luật Sư, lời cậu mới nói đã toàn bộ được ghi âm, cho nên cậu không thể đổi ý nữa, nhất định phải lấy mẹ con em ấy, nếu như cậu dám không giữ lời hứa, tôi liền kiện cậu! Kiện cho cậu thân bại danh liệt, ha ha ha ha.”

Lưu lại một chuỗi lời rồi Thương tử tuyền bỏ trốn mất dạng.

Thư Dao vội vàng uất ức kéo hấn

“Anh đừng giận mà! Là em không biết nên làm sao nên chị tiểu Tuyền mới giúp em đấy.”

Thật sâu nhìn nàng hồi lâu, hấn mới than thở ôm nàng vào trong ngực

“Em thật hiểu được làm thế nào hành hạ anh!”

“VẬY. . . Chúng ta có phải kết hôn hay không?”

“Anh đều bị tại chỗ ghi lại còn dám nói không ?”

“Nhưng em hi vọng trong anh tình nguyện nha!”

“VẬY thì quá làm người khác khó chịu đi?”

. . . . anh chừng nào thì mới có thể dịu dàng đối với em, cũng mọi chuyện cưng chiều em đến vô pháp vô thiên đây?”

“Em bây giờ đã là không cách nào rồi.”

“Kỳ Ngôn!” Thư Dao nhào vào trong ngực hấn khóc

“Em yêu anh thật sự rất yêu, về sau đừng nói lời em cùng chia tay.”

“Anh nhớ được đó là do em nói đó chứ? Anh chưa bao giờ nói.”

“Em về sau không bao giờ nói đâu, hu hu.”

“Ngốc. . . .” Cưng chịu hôn lên trán của nàng, hồi lâu hấn mới nói ra một câu khiến Thư Dao chấn kinh đến cảm đều muốn rớt xuống:

“Anh yêu em, nàng ngốc.”

Miệng không khép lại cảm lại thật sự muốn rớt!

Thư Dao khóc lớn hỏi:

“Anh rốt cục là lúc nào thì yêu em hả?”

“Được voi đòi tiên, về nhà thôi!”

Mỉm cười lớn, không sao cả, bắt đầu từ bây giờ nàng còn có thời gian cả đời, từ từ sẽ hỏi hấn.

Anh yêu em sao? Khi nào thì bắt đầu? Anh yêu em có sâu đậm giống như em yêu anh không, em yêu anh yêu đến toàn bộ thế giới cũng vì anh mà lay chuyển. . .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-he-khong-dung-dan>